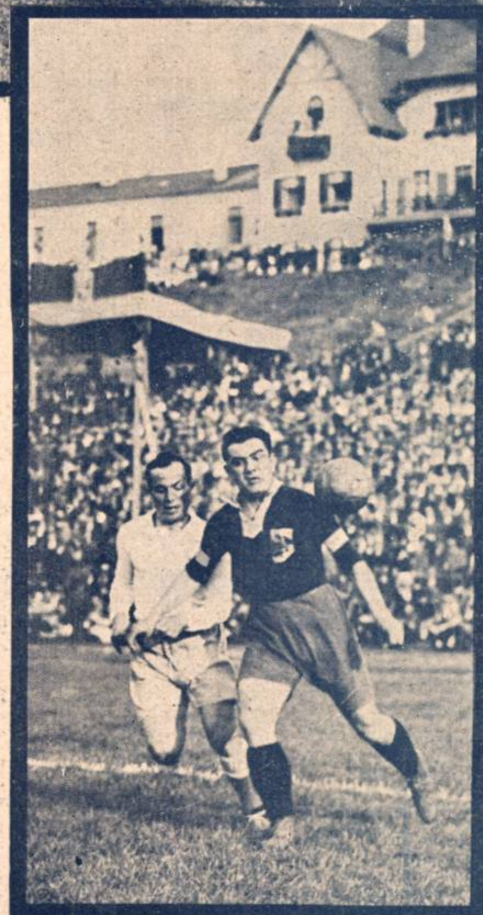
Foot-ball: ROMANIA-GRECIA 8-1. (3-1)

Duminică 25 Mai, a avut loc pe terenul O. N. E. F., un match internaţional de foot-ball, pentru „Cupa Balcanică", între România şi Grecia. Victoria României a fost categorică, învingându-şi adversarul cu formidabilul scor de 8—1 (3—1). Victoria se datoreşte calmului desăvârşit a lui Wetzer I, care a marcat patru puncte, iar un numeros public, în frunte cu principele-regent Nicolae, a subliniat cu aplauze, toate fazele minunatului joc.

Fotografiile noastre reprezintă, sus: Membrii coloniei greceşti, oferind o statuetă şi un buchet, echipei eline; stânga sus: echipa românească; dreapta sus: Wetzer marcând primul punct pentru România. Stânga: Portarul echipei greceşti, salvând o poartă, iar jos: echipa grecească.

Jaque Catelain

VORBEŞTE „REALITĂŢII ILUSTRATE"

(Dela redactorul nostru special din Paris)

BOULEVARD DES INVALIDES. Taxi-ul aleargă ca vântul, pe îndeajuns de cunoscuta arteră a lui *Paname*.....

In faţa casei cu n-rul 63, maşina stopează şi — după ce plătesc cursa, bine înţeles, — mă îndrept spre intrarea principală a edificiului din faţa mea, unde voiu avea plăcerea nespusă, de a sta de vorbă peste câteva minute, cu celebrul artist francez de cinematograf, *Jaque Catelain*, după care nenumărate fete de pension, dudui şi coniţe din lumea întreagă— inclusiv România, — suspină în cor....

Iată-mă dar în faţa vedetei; dau drumul — fireşte, — formulei de introducere, pe care o ştiu pe din afară tot atât de bine ca şi poezia „Soldatul lui Ţepeş" din clasele primare şi pentru care am mâncat cam multe linii la palmă;

— „După cum cred că vă inchipuiţi, publicul românesc"...

— „... *mă simpatizează, nu-i aşa?*" mă'ntrerupe scurt Catelain.

„Iată ceva ceeace nu înseamnă o noutate pentru mine, căci nu trec o singură zi, fără să nu primesc zeci de dovezi de simpatie, — unele mai sincere decât altele, — din partea românilor şi mai cu seamă a româncelor, care — rămâie vorba între noi — sunt cele mai delicioase şi frumoase fiinţe de pe glob, după modesta mea părere.

— „Tocmai", reluai eu „şi astfel, această popularitate, de care vă bucuraţi în rândul spectatorilor din România, m'a decis să vă solicit un scurt interview, pentru revista bucureşteană „REALITATEA ILUSTRATĂ".

A fost deajuns să scot din servietă un exemplar din „Realitatea", pentru ca Jaque Catelain să mi-o ia înainte:

—Cunosc destul de bine frumoasa dv. publicaţie, care poate sta oricând pe aceiaş treaptă, cu publicaţiile străine de acelaş gen. O împrumut deseori dela camarada mea şi compatrioata dv. Pola Jlery şi deşi nu ştiu româneşte, parvin totuşi — cu ajutorul mai multor prieteni români, — să înţeleg destul de limpede tot cuprinsul „Realităţii"...

— .... ?

— *Mama mea a fost suedeză, iar tatăl meu, francez. Lumina zilei am văzut-o în „Pavilionul Henri IV" dela Saint-Germain-en-Laye, la 9 Februarie 1897. Nu mult după venirea mea pe lume, eram gata să mor asasinat.... Şi dac'ai şti de mâna cui?! De mâna soră-mi!... Da! Da!... Imprudenta, — pe când mă aflam în leagăn, — a găsit cu cale să mă acopere cu un morman enorm de jucării, sub a cărui greutate eram gata să sucomb...*

— .... ?

— *Tata, precum şi profesorii mei, se luau de păr, căci eram enorm de leneş la învăţătură... După cum vei vedea, copilăria mi-a fost excesiv de sbuciumată... La zece ani mă aflam singur la Paris şi ascultam cu pasiune operele lui Wagner. La unsprezece ani am scris şi am pus în scenă o tragedie în 20 de acte. Un an după aceea, gloria lui Nijinski mă puse pe gânduri....*

Mă hotării să mă dedic dansului. Familia mea se opunea cu înverşunare, căci voia să-mi urmez studiile. Trecusem însă de cincisprezece ani, era prea târziu, ca să mai fiu admis în liceu... Am luat în urmă lecţii particulare..... M'am ocupat de vioară, pentru ca apoi s'o las în părăsire şi să mă apuc de piano, instrument pe care l-am abandonat cu uşurinţă la rândul lui.

Intr'o bună zi îmi veni o idee năstruşnică; să dau examen la conservator. Fără să fiu câtuş de puţin preparat mi-am luat inima în dinţi şi m'am prezentat în faţa lui Paul Mounet, unde am fost primit cu premiul I. După trei luni însă, neastâmpărat cum eram, mi-am luat pălăria din cui şi am părăsit conservatorul, pentru totdeauna. Mărturisesc însă că niciodată n'am ştiut motivul, care m'a determinat să fac acest gest.... Ceeace e cert însă, e că plecând de-acolo, m'am dus direct să mă înrolez voluntar şi astfel în 1916, făceam parte din artileria grea....

— .... ?

— *Debutul meu în arta cinematografică, are o oarecare legătură cu războiul. Fiind rănit am fost reformat temporar. In acel timp am făcut cunoştinţă cu Marcel l'Herbier, care era pe atunci ataşat la Serviciul cinematografic al armatei. Scrisese tocmai un scenariu şi avea nevoe de un interpret în genul meu. Realizatorii erau Mercanton şi Herval, iar filmul — primul pe care-l turnam în viaţa mea — se numia „Le Torrent". Făcusem un pas fericit, căci angajamentele noi n'au încetat de-a curge.*

Am turnat după aceea: „Rose France", „Le Bercail", „Le carnaval des verités", „L'Homme du large", „El Dorado", „Don Juan et Faust", „Le marchand des plaisirs", „Koenigsmark", „L'Inhumaine", „La galerie des monstres" (scenariul şi regia mea), „Le prince charmant", „Le chevalier a la rose", „Le vertige", „Le diable au coeur", „Printemps d'amour", „Paname", „L'Occident", „Vocation", „Nuits de princes" şi „L'enfant de l'amour", aceste două din urmă, sub regia lui Marcel l'Herbier.....

— Pentru care din aceste roluri anume, v'aţi pasionat mai mult?

— *Pentru niciunul!....*

— .....?!!!!

— *Da, pentru că totdeauna mă pasionează rolul pe care nu l-am jucat, rolul pe care-l voiu juca în viitor......*

— ...... ?

— *Imi place absolut tot ceeace este sport, căci sportul face parte din existenţa mea......*

— ...... ?

— *Cei ce judecă filmul vorbitor şi sonor în starea actuală, fac o greşală de neiertat, deoarece progresul acestei invenţii, va da roadele vizibile mult mai târziu...*

Găsesc nimerit să mă ridic din fotoliu căci nu voiam să abuzez de bunăvoinţa simpaticului Jaque Catelain, care mai adăugă:

— *N'aş voi însă să închei interview-ul, fără să-ţi dau mandat, de a transmite publicului românesc, expresia deosebitei mele simpatii. Tot odată promit spectatorilor români, o vizită neaşteptată, aşa din senin, într'o zună zi".*

Era timpul să-mi iau ziua bună dela interlocutorul meu.....

Scoborîi în stradă.....

Se'nserase deabinelea....

Reclamele uriaşe cu limbi de lumină, începuseră să-şi arate minunăţiile technice.

La o răspântie, un grup de muzicanţi ambulanţi, secondează pe o primadonă de ocazie, care cântă cu mult suflet:

Paris, reine du monde...

. . . .

GEORGES TEDDY

FESTIVITĂȚI

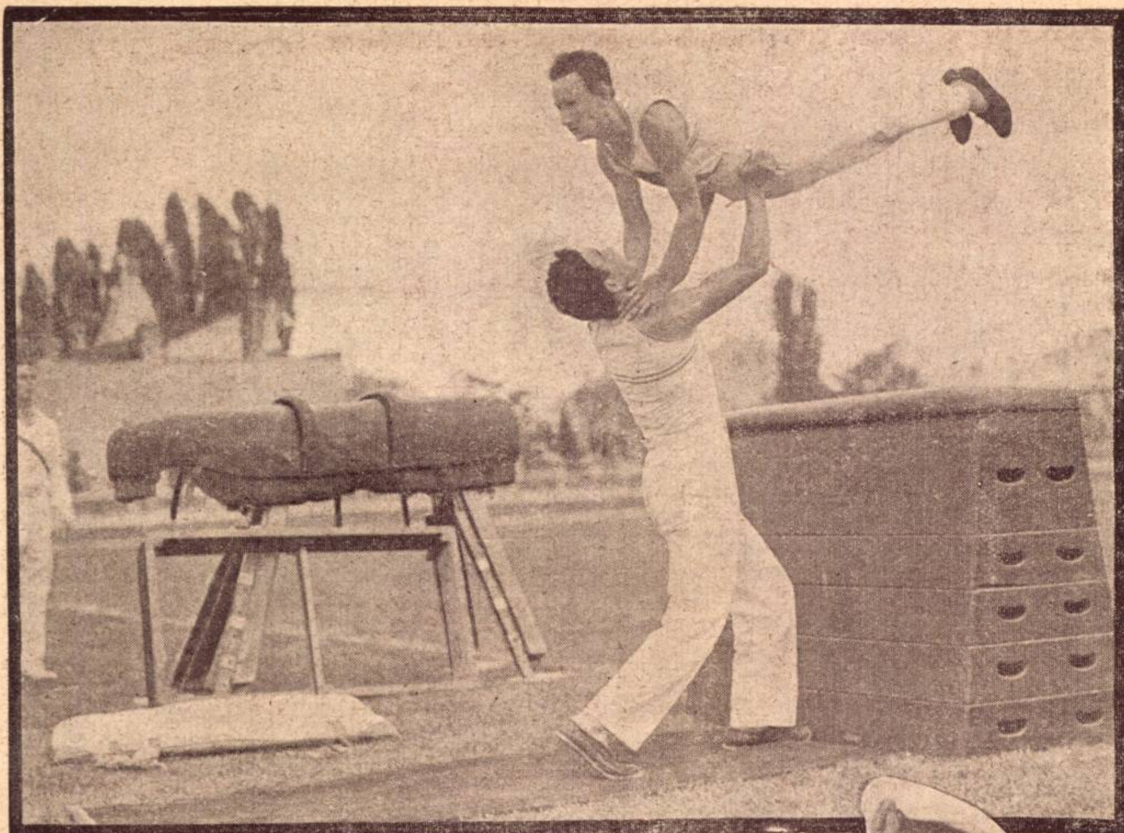

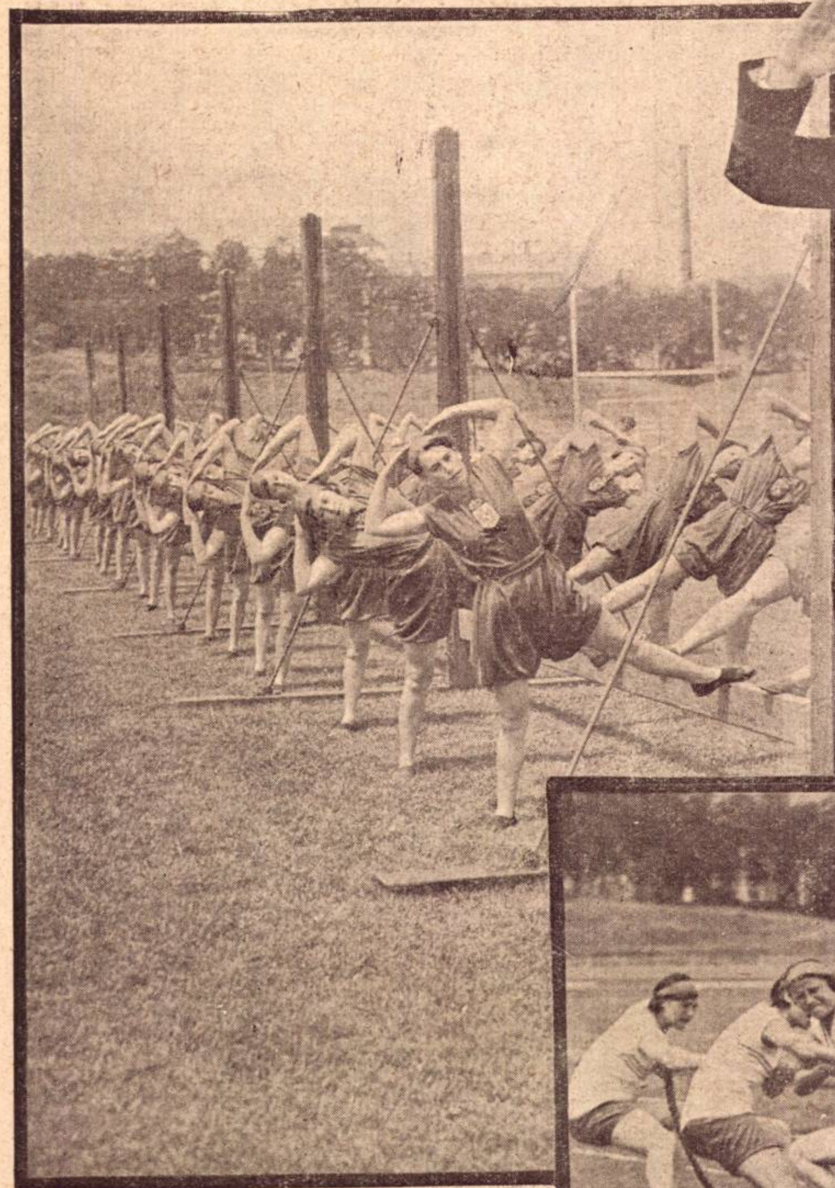

Sus: *Festivitățile cu prilejul săptămânii copilului.* **Jos:** *Sărbătorirea domnului profesor Ramiro Ortiz.*

DEMONSTRATII SPORTIVE ONEF

Pe stadionul O. N. E. F. au avut loc impunătoarele serbări de gimnastică ale școlilor din Capitală. Specatcolul aclamat de o mulțime imensă s'a dat în prezența A. S. R. Principele Regent Nicolae care s'a arătat încântat de admirabila demonstrație a elevelor și elevilor de liceu.

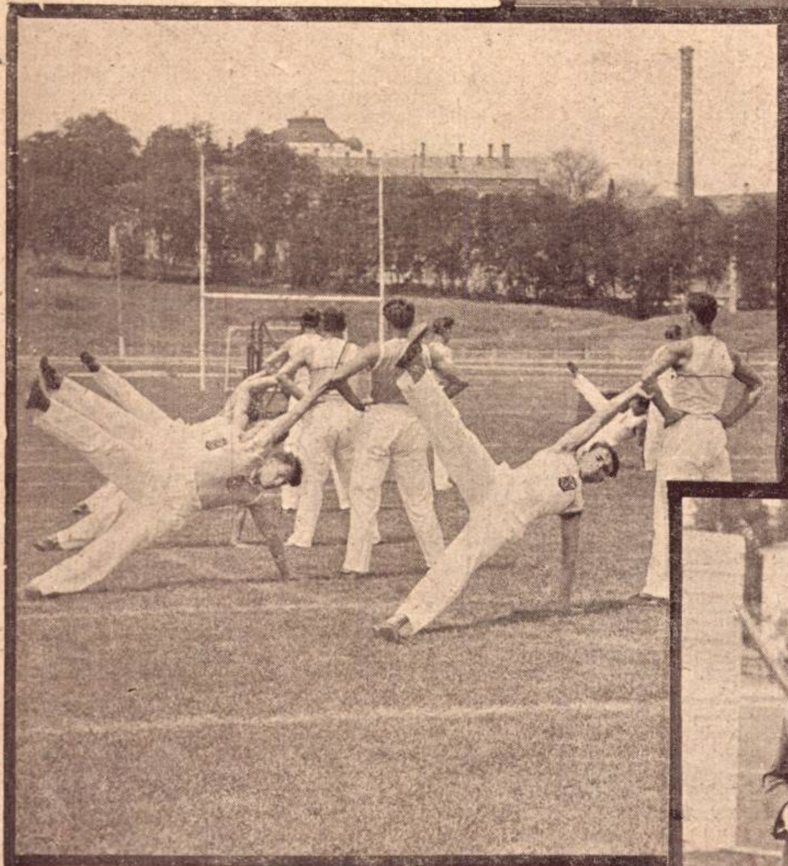

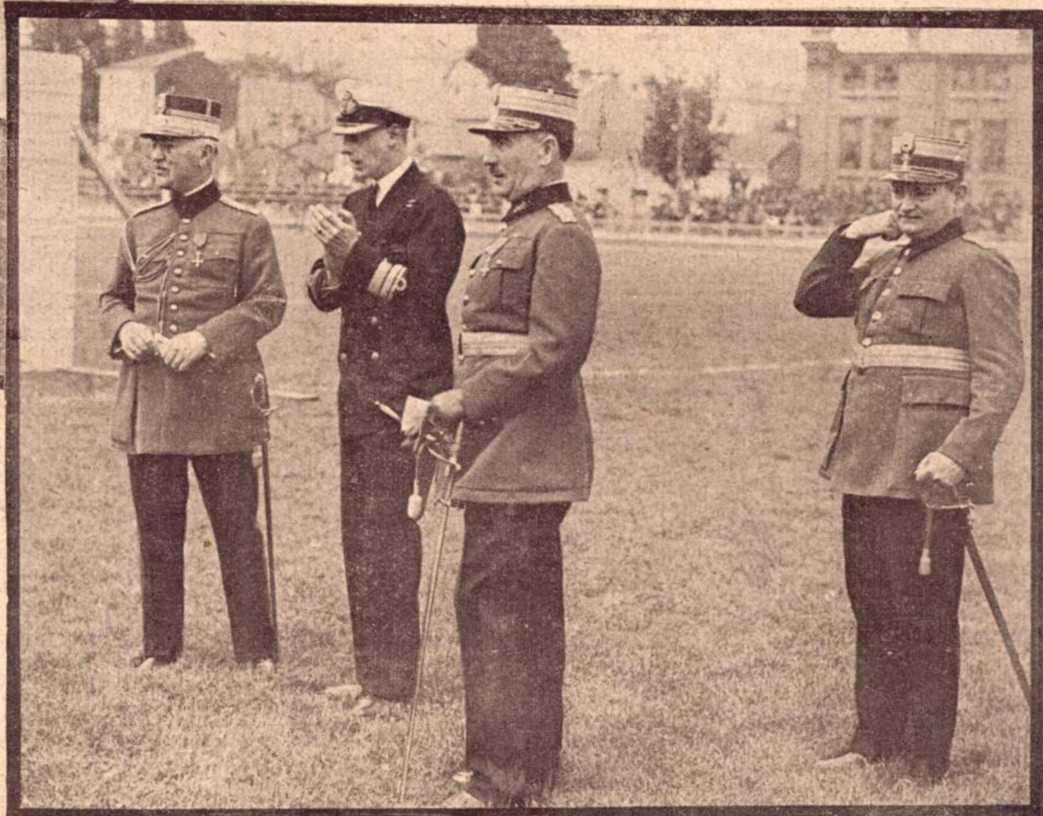
Sus etânga: *Figură la ladă;* mijloc: stânga: *Exerciții libere;* dreapta: *Principele Nicolae ascultând Imnul Regal.*

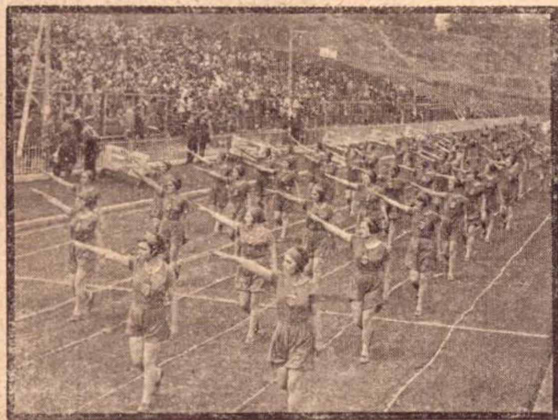
Jos dreapta: *Exerciții cu frânghia.*

Dreapta: *Piramidă executată de eleve.*
Jos stânga: *Exerciții acrobatice.*
Defilarea elevelor din Capitală.

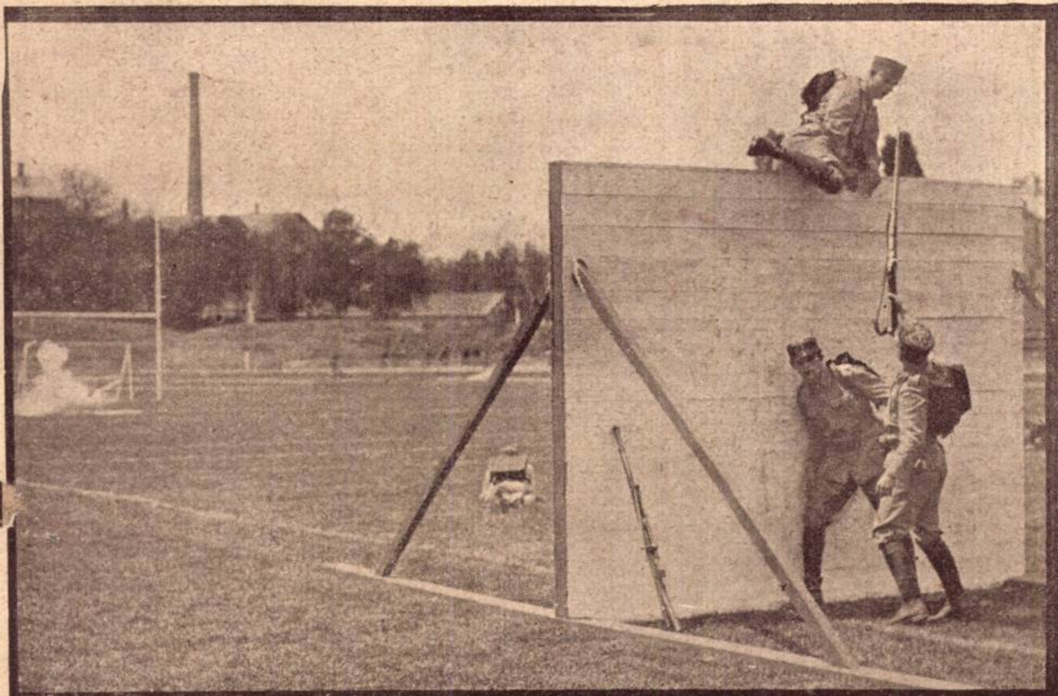

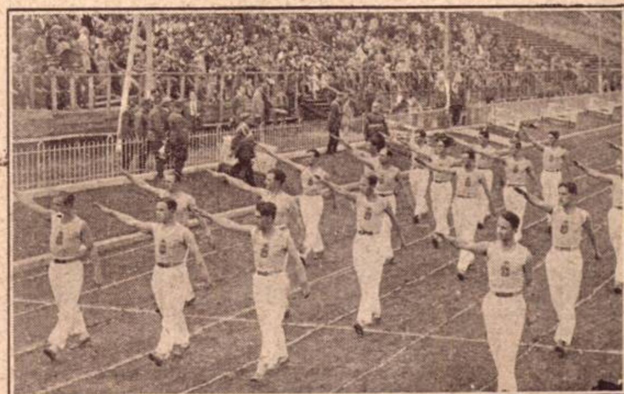

Principele Nicolae aplaudă exercițiile gimnastice.

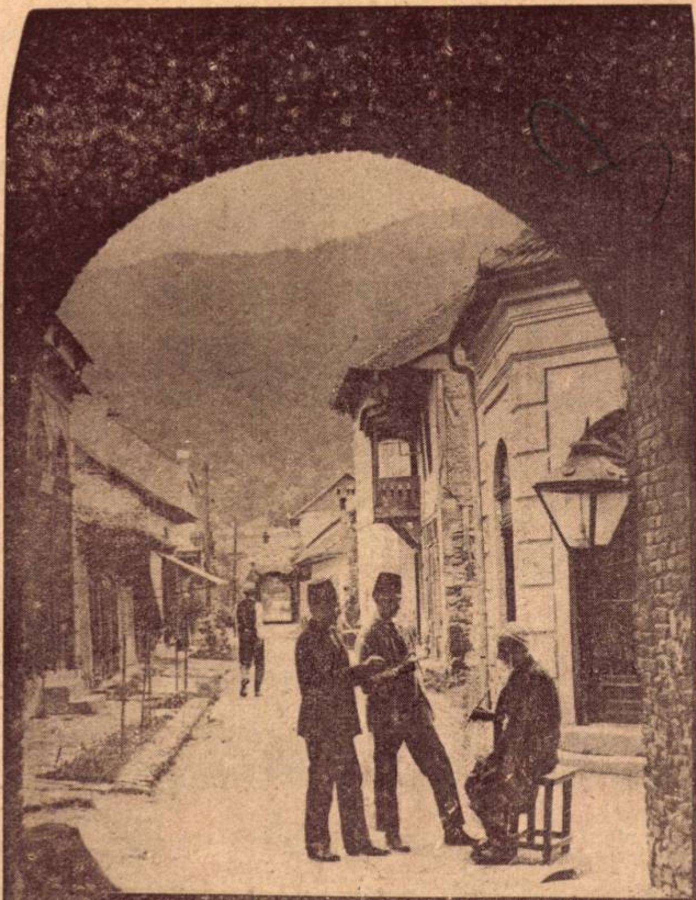
Stânga jos: *Săritură de gard executată de elevii școlii militare.*

Jos dreapta: *Defilarea elevilor din Capitală.*

TINERIMEA
în excursie

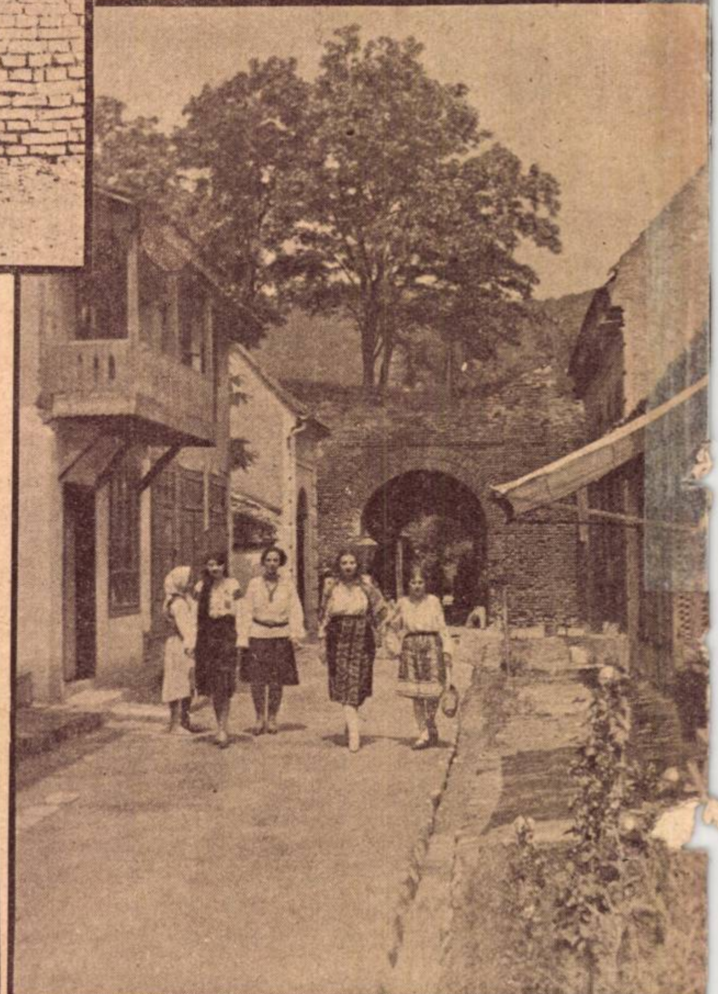

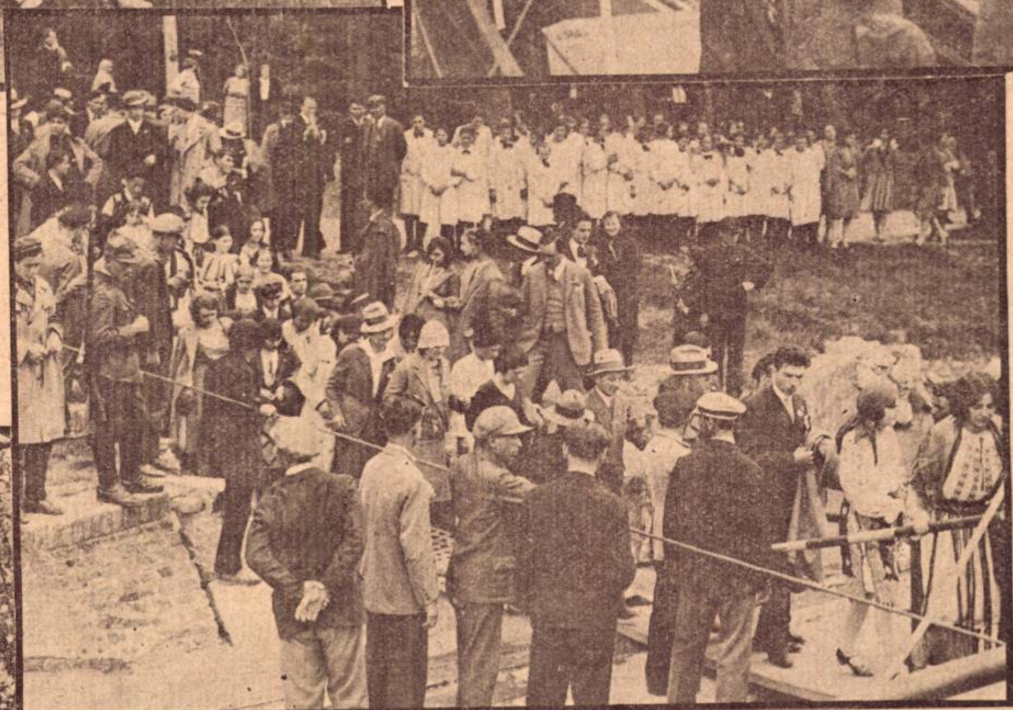
Societatea „Tinerimea Română”, sub conducerea d-lui profesor Nae Dumitrescu, a făcut Vineri 23 Mai, o escursie pe Dunăre, până la insu
năre, cu vechea cetate, cu locuinţele şi cu populaţia ei mahomedană,

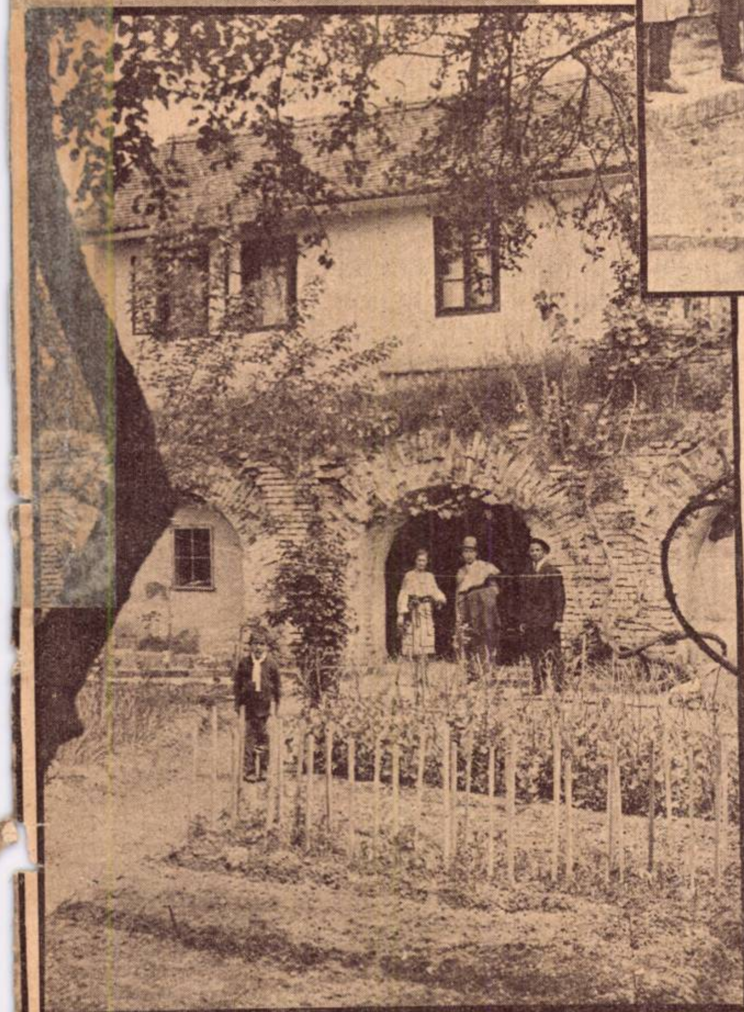
...A ROMÂNĂ
...e Dunăre

...a Ada-Kaleh. Fotografiile noastre înfăţişează diferite momente ale acestei escursii, arătând tot pitorescul pe care-l prezintă această insulă din Du-... care păstrează încă toate riturile proscrise azi în Turcia.

ACTUALITĂŢI

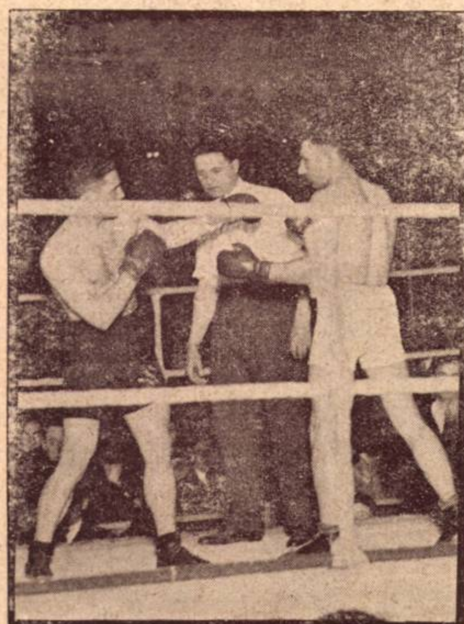

Sus: *Fotografii luate cu prilejul vizitei d-lor Loucheur şi Titulescu la Belgrad.*

Mijloc la stânga: *Primirea d-lor Titulescu şi Loucheur de către miniştrii români.*

Jos dreapta: *Primirea d-lui General Berthelot în Gara de Nord.*

Jos stânga: *O fază a match-ului de box Spakov—Vermaut, care s'a terminat cu descalificarea lui Spacov.*

PISICILE FAC OCOLUL LUMII

PISICILE au fost agreate totdeauna și pretutindeni. Romancierii cu renume s'au servit de ele, ca eroine secundare în scrierile lor, iar Baudelaire le-a dedicat acel faimos sonet, care a fost cetit în toată lumea și pe care, fără îndoială, îl cunoașteți cu toții.

Pisica este ornamentul viu al interiorului. O frumoasă fiică a Evei, nu poate concepe viața de interior fără această prietenă pufoasă, inteligentă și de la care învață multe apucături care-i servesc adesea...

Dacă unele pisici preferă divanul călduros de lângă cămin și nu se deșteaptă din toropeala lor lenevoasă decât ca să se hrănească, sunt, în schimb altele, pe care nu le zărești cu lunile prin casă. Sunt adevăratele pisici, care-și respectă menirea rassei lor, preferind libertatea. Ziua se ascund prin colțuri neumblate și picotează, iar noaptea umblă după

vânat, miorlăind la lună și profilându-și siluetele pe acoperișurile caselor. Dorința lor de libertate, semi-sălbătecia lor, nu le-a determinat totuș niciodată, să dispară din preajma hambarelor în care s'au născut, au crescut și'n care se vor înmulți, la rândul lor.

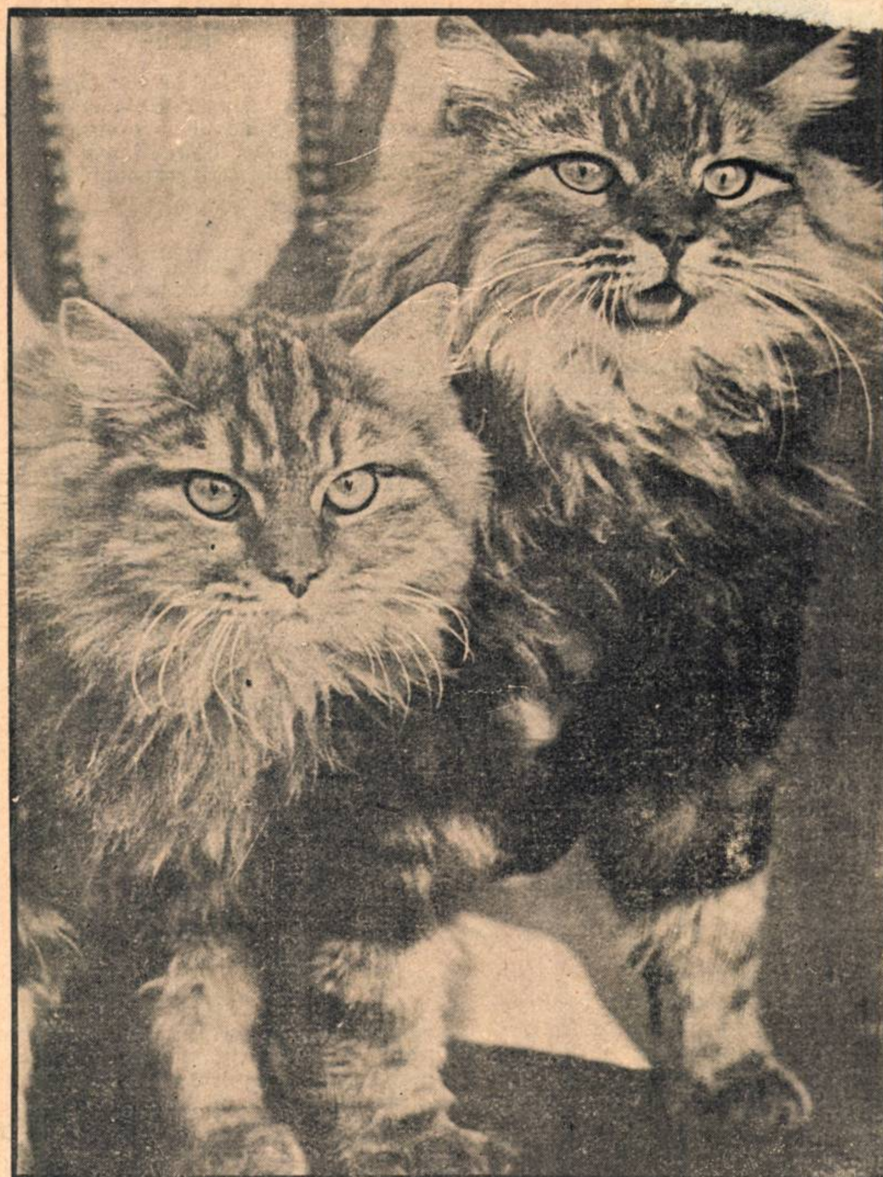
PISICA DE BORD

Dar ca și la oameni, se găsesc printre ele, specimene, a căror fire aventuroasă le mână spre orizonturi necunoscute. Sunt așa numitele *ship's cats* cum le-au botezat marinarii englezi, adică pisicile de bord, acele pisici care nu pot trăi, decât plutind pe mări și oceane, cu destinații vecinic variate.

In porturile mari ale lumii, s'au văzut pisici care-au făcut de câte trei-patru ori ocolul pământului, prin diverse puncte.

In timpul cât vaporul staționează în port, ele coboară, odată cu marinarii, dar mai inteligente decât aceștia, nu merg să se îmbete prin taverne, nici să se măsoare cu pisicile orașului. Fidele locuinței lor flo-

tante, pe care o recunosc dintr'o mie de alte vapoare ancorate, ele se plimbă pe cheiu, de colo până colo, cu prudența de a nu se depărta prea mult și cu singura satisfacție, de a-și desmorți picioarele, în goană după câte-o ceată de șoareci, prinsă în flagrant delict pe sub baloturi.

Câteodată se întâmplă că mâța n'a fost prea atentă și a scăpat semnalul de plecare al vaporului său, ajungând la debarcader când puntea a fost de mult ridicată, și când vasul se pierde în larg, lăsând în urma lui doar o dâră subțire de fum... Desiluzia pisicii e nemărginită. Incepe să miaune trist, în ochi i se zăresc lacrimi și, de multe ori, se aruncă în apă, înnecându-se. Dacă are tăria de a rezista acestei „lovituri", mâța își caută consolarea pe alt vas călător.

Puțin o interesează dacă vasul merge spre Japonia sau se îndreaptă către coasta Americii de Sud. Totul este să pornească în larg și să găsească pe bord un om milos, care să-i ia apărarea, în cazul că ceilalți ar voi s'o omoare.

Și speranțele ei n'o înșeală niciodată. De multe ori însuș căpitanul vasului e acela care o are în pază și care o primește să doarmă în cabina lui, ceeace mâța nu face, dealtfel, decât în cazul că bordul e scuturat de vre-o furtună.

Pe timp frumos, cea mai mare satisfacție a pisicii navigatoare, este să se cațăre pe vârful catargului și să scruteze zarea cu privirea-i ageră. Iar în regiunile tropicale să urmărească roiul de pești sburători, în jurul vaporului. Atât că de multe ori această distracție îi e fatală, sborul animalelor acvatice entuziasmând-o până la a sări să-i prindă... Deaceea, în astfel de regiuni, marinarii au grijă ca pisica să fie ținută în cabină.

PISICILE-MASCOTE

Marinarii iubesc pisicile, considerându-le ca un fel de mascote. Există însă felurite idei pe tema aceasta. Unii pretind că pisica neagră poartă nenorocire, alții susțin că aduce noroc...

Am stat de vorbă cu un matelot englez

(Continuare în pag. 22)

Marile premii ale revistei „Realitatea ilustrată"

După cum am anunțat acordăm o serie de premii de cea mai **re valoare, — enumărate mai jos, tuturor cititorilor și abonaților** **tri, cari vor trebui să detașeze cupoanele de premii, să le complec-** **și să le păstreze trimițându-le** la terminarea seriei, **pe adresa re-** **ei, str. Const. Mille No. 7, etaj II. Data tragerii, va fi anunțată la** **p.**

ată premiile oferite:

O GARNITURĂ DE SALON, din lemn curbat de mahon lus- **it, tapisată, cu velour albastru și compusă din: o canapea, două** **oliuri și patru scaune furnizate de INDUSTRIILE UNITE DE MO-** **LE „MERCUR", București, calea Victoriei 17.**

n pullover „Monica" și o **duzină** **ciorapi „Monica",** împreună cu 12 bonuri de participare la tragerea premiilor **„Monica"** (constând din voiajuri gratuite pentru două persoane, București - Hamburg, Fiordurile Norvegiei și înapoi).

O perdea superbă, de valoare artistică, executată în renumitele ateliere de broderie și lucru de mână ale d-nei **Ing. Erdèsz,** București, calea Victoriei 168.

Un aparat de radio cu trei lămpi, permițând audiția principalelor posturi europene în vorbitor, în completă stare de funcțiune, furnizat de vechea casă de încredere **J. Wappner,** centrala: calea Victoriei 49; sucursala: strada Lipscani 85. (Secțiune specială de aparate și piese detașate pentru radio).

Un ceas elvețian de aur marca de precizie **„Cortébert",** care a obținut grand-prixul la expoziția din Barcelona.

5.000 lei în numerar.

O lampă electrică din bronz antic, cu trei brațe, ornată cu abat-joururi mate, șlefuite, furnizată de cunoscuta firmă **Ingineri I. Popescu & G. Crețu,** birou technic pentru întreprinderi electro-mecanice și depozite de materiale electrice, str. Regală 16, Tel. 337/64.

Un gramofon elegant, model de voiaj complet cu toate accesoriile și cu două plăci (patru arii) furnizat de marele magazin de muzică **„Ipcar",** calea Victoriei 34.

Una măsuță cu un serviciu de licheur, compus din 6 cupe și una carafă, totul veritabil argintat, furnizate de cunoscuta casă de încredere **„Argintăria Pforzheim"** cel mai mare depozit de argintărie și obiecte de cadouri. Furnizor al Curței Regale, București, str. Colței No. 6.

10 butelii șampanie RHEIN.

Una bucată de 30 metri șifon elvețian pentru lingerie, dela pânzăria elvețiană **„La Wilhelm Tell",** vechea casă de încredere, str. Colței No. 8.

Una pereche pantofi eleganți, de damă sau bărbătești, executați după măsură, din material fin, de către cunoscuta casă de încredere **C. Gheorghiu,** calea Victoriei 114 și Sărindar 6, bine asortat și cu încălțăminte gata.

O cutie montată, conținând **un frumos serviciu de alpaca fină,** compus din 12 cuțite și 12 furculițe pentru fructe, furnizate de vechiul și marele magazin **„Gospodina",** strada Câmpineanu 20, București, complet asortat cu articole de menaj și cadouri.

Informațiuni cinematografice

CELEBRUL TENOR ITALIAN NINO MARTINI

a fost angajat de Paramount printr'un contract de lungă durată. Vocea lui se va auzi pentru prima dată în film în „Parada Paramount", filmul jubiliar al marei case și în care apar toate vedetele și toți regisorii acestei societăți.

Martini trece drept un fenomen vocal și este — dela Rubini, — primul tenor care poate cânta partitura originală a operei lui Bellini „Puritani". Aria cea mare din această operă, conține celebrul „re de sus".

S. M. EISENSTEIN SPRE AMERICA

Celebrul regisor rus, creatorul filmului „Potemkin" și al altor realizări, celebre în toată lumea, a fost angajat de societatea „Paramount" Eisenstein s'a îmbarcat la 6 Mai pe bordul lui „Bremen" pentru America.

ADOLPHE MENJOU DIN NOU IN AMERICA

Adolphe Menjou s'a reîntors la Hollywood, după o vacanță mai îndelungată la Paris, pentru a începe lucrul, în cadrul unui nou contract cu Paramount. Primul film pe care îl realizează este un film vorbit în franțuzește. Filmul este de acum în lucru. După terminarea acestuia, va interpreta rolul principal, dintr'un film vorbit în spaniolă.

UN NOU FILM COLORAT

Celebrul regisor Ernst Lubitsch, a terminat pentru Paramount un film sonor și colorot, intitulat „Regele Vagabonzilor". Interpretarea filmului, în frunte cu Dennis King, unul dintre cei mai mari actori de teatru ai Americei și Jeanette Mac Donald, cea mai bună actriță de operetă a noului continent, se ia la întrecere cu arta lui Lubitsch.

SCHIMBARE DE FIRMA

Casa americană „Paramount Famous Lasky Corporation" și-a schimbat numele în „Paramount publix Corporation".

Premiații jocurilor pe luna Aprilie

Au câștigat:

Lei 1.000 d. Jean Marinescu, Pescăriile Statului-Chilia.

Lei 500 d-ra Steluța Țicleanu, Loco, str. Dr. Felix 76.

Lei 300, Lt. Virgil Popa-Radu, str. Cpt. Negoescu, 3, R.-Vâlcea.

Volumele au fost câștigate de:

Ștefan G. Ștefănescu, Pitești, str. Craiovei, 168.

Teodor A. Țitiriga, secr. școalei de ucenici, Arad, strada 29 Decembrie 6.

Esilia Verescu, Slatina-Olt.

George Ionescu, strada Tăuni 41 Galați.

Virgil Alexiu, strada V. Alexandri 20. Craiova.

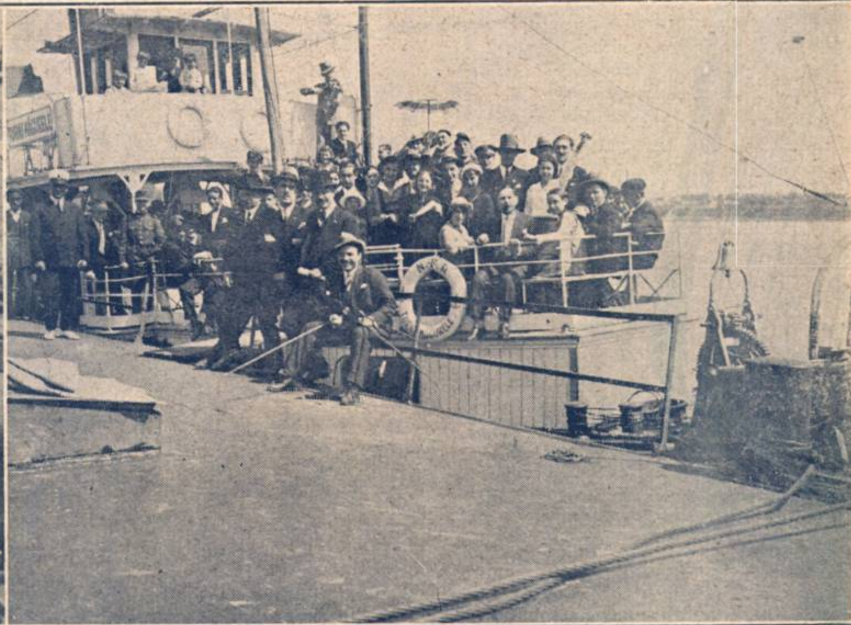
Alexandru Mustea, student, Ardeal Jud. Satu-Mare.

Aurelia cpt. Bota, Timișoara III. strada Viilor 6.

Premiile au fost expediate.

Societatea simfonică „Muzica" în provincie

MUZICA" este o societate simfonică, formată numai din amatori: doctori, ingineri, tipografi, profesori, legători de cărţi, funcţionari de bancă, etc., înfrăţiţi de puterea armonizatoare a muzicei.

Impreună cu societatea corală „Cântarea Dunării" din Giurgiu, a dat în acel oraş un concert simfonic: orchestră şi cor, care a fost un eveniment muzical foarte apreciat în portul dunărean. Apoi au plecat într'o excursie pe Dunăre. Clişeele noastre reprezintă un grup de membri ai ambelor societăţi, îmbarcaţi pe vasul „Turnul Măgurele".

Desenurile cântate

VĂ ROG, nu încercaţi să mă convingeţi, că nu există farmece sau vrăjitori. Nu sunt superstiţios. Cel puţin nu mai mult, decât orice burghez care se respectă. Scuip şi eu de „deochiu" când constat ceva îmbucurător, bătând bineînţeles în acelaş timp în lemn, din când în când fac şi eu câte o pasienţă şi nu pot susţine că nu mă trec fiori de groază, dacă soarta îmi trimite vreo pisică neagră în cale. In farmece cred însă cu toată convingerea. Prin farmece înţeleg însă, tehnica şi inventia, lucruri de neînţeles pentru mine, adevărate minuni, prin urmare farmece.

Farmecele serioase au o acţiune deprimantă asupra mea. Mă simt atunci prea mic. Deaceea mă interesez mai mult pentru minuni amuzante. Una dintre cele mai frumoase, dintre cele mai vesele, sunt desenele cântate.

La New-York trăeşte un om, vrăjitor de meserie. El este un vrăjitor în toată puterea cuvântului, chiar dacă se recomandă modest şi cumsecade, ca desenator. Se numeşte Max Fleischer şi este desenatorul care lucrează delicioasele cartoane cu desenuri trucate, pentru „Paramount".

Aci găsim omuleţi comici şi cele mai curioase animale, cari — între ele şi într'o lume cu totul specială a lor, — trăesc cele mai năstruşnice năsbâtii. Ii cunoaştem doar: omuleţul din călimară şi pisicuţa de cerneală şi nenumăraţii lor tovarăşi, prieteni buni ai noştri, cari ne-au înveselit de-atâtea ori.

Până acum câtava vreme, filmele cu desenuri animate, erau pur şi simplu desenuri animate. Când ştii cum se fac — şi eu o ştiu — atunci acestea nu sunt minuni. Acum însă ele sunt ceva mai mult, mult mai mult. Acum sunt adevărate, foarte adevărate vrăjitorii. Căci aceste desenuri cântă şi vorbesc.

Ele cântă ultimele „şlagăre". Spectatorii cari se află în cinematograf, pot cânta împreună cu ele. E foarte practic şi ne bucurăm că putem cânta şi noi, mai ales că nu plătim nici o suprataxă.

Când vine refrenul, notele sunt desenate sub text şi nu trebue să ne temem, că vom cânta vreun cuvânt la locul nepotrivit, deoarece există o inimioară dansatoare, sau o bilă care sare, care joacă regulat, pe silaba care trebue tocmai s'o cânţi. O chestiune uşoară şi pentru copii.

Totuş nu aceasta este importanţa cea mai mare. Adevărata vrăjitorie este chipul cum figurile, omuleţii, animalele, florile se mişcă.

Este într'adevăr de un fantastic care îţi dă iluzia cea mai desăvârşită a fericirii. Intr'unul din aceste desenuri animate, — este un cântec al unui măr îmbătrânit, — un omuleţ nostim cântă o declaraţie de dragoste unei femeiuşti, tot atât de nostime. El îi oferă un buchet de flori şi dintr'o dată florile capătă chip de oameni şi cu gurile larg deschise, acompaniază declaraţia de dragoste. Şi când spune că va dărui iubitei sale inima, atunci o scoate într'adevăr din piept, şi inima care are şi ea chip de student îndrăgostit, nu găseşte altceva mai bun de făcut decât să acompanieze focoasa declaraţie de dragoste eternă.

Dar ce fac aceste fiinţe minuscule desenate şi cântăreţe, cu lumea lor fantastică ? Nu mai există graniţe ale posibilului. Vrăjitorul Max Fleischer dărueşte micuţilor săi eroi, pumni cu cari sdrobesc şi dărâmă sgârie-nori, pentru a-i transforma în litere, sau invers. Eroii acestor filme, trăesc aventuri cum nu le-au visat nici cele mai frumoase basme ale copilăriei noastre. Cai, cow-boy, revolvere, elefanţi, valuri, mese, pahare, crocodili — tot ce trăeşte sau nu, — este transformat în chipul cel mai fantastic, devine independent şi are idei atât de năstruşnice că-ţi par adevărate nebunii.

Omul care poate face aşa ceva, trebue să fie neapărat un vrăjitor şi acum mă veţi înţelege dece cred cu toată puterea, dece sunt convins că desenurile animate şi cântate trebuesc să fie o vrăjitorie în toată puterea cuvântului.

Gusti Schidlof

(Urmare din pag. 19)

care era convins că moartea exploratorului polar Shackleton, survenise numai din faptul că **avea pe bordul navei sale** *Quest* o pisică neagră. Dar un alt ma-

telot, l-a contrazis exprimându-și convingerea, că nava *Dundee*, care a plecat anul trecut, la pescuit de balene, în Extremul Sud, a raportat cel mai mare tonaj de ulei, adus dintr'o asemenea expediție și aceasta numai din cauză că avea pe bord un motan negru, ca cerneala.

In orice caz, cea mai mare bucurie a marinarilor este atunci când au pe bord o pisică albă de Angora sau una persană cu blana albastră ca cerul senin.

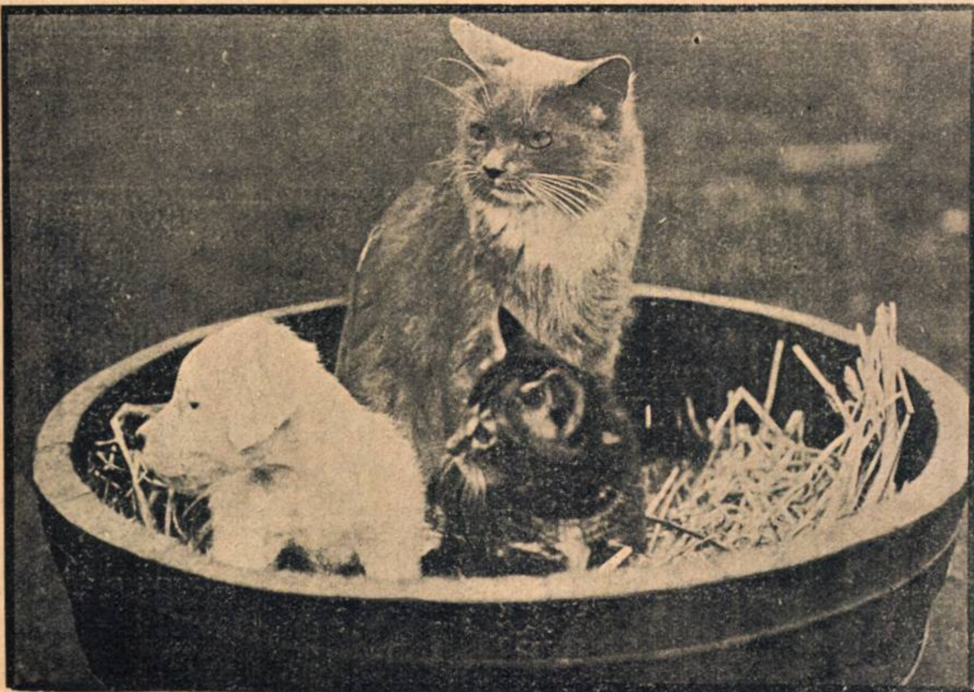
Și a ajuns aproape o tradiție ca fiecare căpitan de vas să plece în călătorie însoțit de un motan cu blana albă, spre a satisface superstiție întregului echipagiu.

UN MOTAN CARE SE RAZBUNA

Nu e o poveste ci o întâmplare reală, inregistrată în analele marinei americane. Au trecut câțiva ani de-atunci. *Duncan*, un vaporaș care făcea transporturi pe coastele Californiei, îmbarcase la San Francisco, un motan uriaș, rassă siameză, care pusese stăpânire pe un divan din cabina comandantului fără o prealabilă permisiune din partea acestuia.

Or, în timpul călătoriei, o revoltă isbucni pe bord; ofițerii fură masacrați, căpitanul ucis și

secundul, din massa conspiratorilor, proclamat comandant. Odată ajuns în stăpânirea cabinei, noul comandant goni motanul cu lovituri de picior. Câteva zile, nimeni nu mai zări pe bietul cotoi și unii îl credeau mort, din cauza loviturilor primite.

Vasul se îndrepta deastădată, nu către destinația lui, ci spre coasta Japoniei.

La un moment dat, vaporul se găsia la un punct foarte periculos. O simplă neatenție la bara de comandă și s'ar fi sfărâmat de stâncile ieșite la suprafața oceanului.

Atunci apăru motanul. Dintr'un salt se repezi în fața comandantului, care urlând de durere, dădu drumul barei...

Câteva minute după aceea, vaporul se scufunda, găurit de stâncile cu care se ciocnise.

REALITĂȚILE VIEȚII

Sgomotomanul

MISTER Reginald Brooks, un newyorkez bogat și un stâlp al societății din metropola americană e un fanatic al sgomotului. In zilele noastre, când se constituesc cu drept cuvânt, legi anti-gălăgioase, pentru cruțarea nervilor omenirii, când toți caută să se refugieze în zilele de sărbătoare, departe de uzina infernală a metropolelor, cazul lui Mister Broods pare curios.

El și-a instalat în numeroasele-i camere, ceasornice deșteptătoare, pe care are grijă să le întoarcă seara în așa fel, încât să sune la mici intervale, în tot cursul nopții. La ușa care duce la camera soției sale, d. Brooks a atârnat o talangă, iar când ceasornicele și talanga, — istovite o clipă, — amuțesc, Brooks însuși are grija, ca sgomotul să nu înceteze, bătând darabana în pereți cu pumnii și cu bastoanele.

E ușor de înțeles, că missis Brooks n'a putut suporta prea multă vreme această gălăgie infernală. A intentat proces de divorț bărbatului său.

Turnul divorțaților

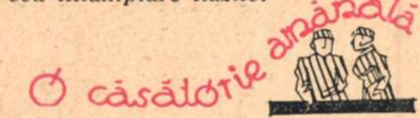
ASTAZI, când divorțurile sunt la modă, — până și la teatru se joacă numai piese cu acest subiect actual — e interesant să aruncăm o privire, în trecutul orașului elvețian Zuerich, care a știut să preîntâmpine pe vremuri, în chip original, această manie de despărțenie conjugală.

Mijlocul uzat de magistrați la împăciuirea soților desbinați, era așa zisul turn al divorțurilor. Soții cari aveau chef să se despartă, erau internați câteva săptămâni în acel turn și între timp erau obligați să mănânce cu o singură lingură, să bea dintr'un singur pahar și să împartă singurul pat existent, afară doar, dacă una din părți prefera să-și facă culcușul pe podeaua de piatră. In cele mai multe cazuri, această izolare silită. dădea roade admirabile. Dacă în primele zile se mai auziau adesea țipete și certuri din turn, în urmă scandalul se potolia, iar când în sfârșit se dădea drumul perechei învrăjbite la intrare, se constata că ea se îmblânzise de-abinelea și nu mai nutria gânduri de despărțenie. Fie că se împăcaseră la adăpostul soacrelor, mătușilor, bunicilor care vărsau gaz peste foc, fie că se săturaseră de arestul forțat în doui și că preferau aparența traiului liniștit în căsnicie: — ori cum ar fi fost, autoritățile din Zuerich își atinseseră scopul: divorțul era evitat.

Și totuși, această instituție a fost abolită: nu doar că în această captivitate unul din soți l-ar fi distrus pe cellalt, după modelul păianjenilor, ci există un alt motiv, destul de amuzant.

Intr'o zi o pereche foarte tânără se ivi în fața judecătorului, cerând divorțul imediat. Cei doui soți păreau atât de necăjiți unul pe celălalt și purtarea lor era atât de scandaloasă, în cât judecătorul nu mai stătu să discute mult: porunci ca perechea rebelă, să fie numai decât internată în turn. Totul ar fi fost în regulă, dacă peste câteva zile n'ar fi năvălit în camera judecătorului un tutore furios, — căruia îi dispăruse pupila. Venise însoțit de un meșter tăbăcar, care se interesa de ucenicul său, dispărut și el. Pe judecător îl trecură toate nădușelile. Alergă cu cei doui reclamanți la turn, unde tustrei găsiră tânăra pereche cât se poate de unită. Toată povestea cu divorțul, fusese o înscenare reușită, tinerii nici nu erau căsătoriți.

Judecătorul sfătui pe tutorele fetei și pe patronul ucenicului să-și dea consimțimântul la căsătoria celor doui—tot ce le rămânea mai bun de făcut. Turnul divorțaților a rămas însă ferecat, dela acea întâmplare hazlie.

O căsătorie amânată

NU MAI puțin originală este și plănuita căsătorie a unui pensionar, din închisoarea Iverdon, lângă lacul Neufchatel.

Căpătase permisiunea direcției, să se însoare și în ziua hotărîtă, a fost condus de doui paznici ai închisorii, cari urmau să figureze în acelaș timp ca martori, la oficiul stării civile. Toată lumea așteptă câteva ore, în zadar, sosirea miresei; în cele din urmă mirele, foarte deprimat a fost recondus la închisoare. Sosind acolo, i se înmână o telegramă, sosită chiar atunci, prin care era înștiințat, că mireasa fusese arestată cu o zi înainte, din pricina unui furt și că la rândul ei era internată la închisoarea de femei. Căsătoria a fost așa dar amânată.

In orice caz, dacă soții se vor potrivi la toate atât de bine, ca la obiceiul de a fura, va fi o căsnicie ideală

Sportul și mortalitatea bunicelor

IN ANGLIA, țara sporturilor, bunica joacă un rol important, în viața sportivă. Boala sau înmormântarea bunicei, este un pretext foarte uzitat pentru funcționarul, care vrea să capete concediu dela patronul său, spre a participa la un match de box. Până și școlarii se folosesc de această scuză, spre a lega cartea de gard la asemenea prilejuri sportive.

Iată câteva anecdote hazlii, în legătură cu cele de mai sus:

Un practicant de birou, care uză de clasicul pretext, pentru a obține o după amiază liberă, fusese certat de șeful său:

— Dar bine, omule, ți-au murit ambele bunici, în sezonul trecut; cea din partea mamei, cu ocazia matchului de cricquet împotriva Australiei, cealaltă cu prilejul cupei finale de football.

— Vedeți d-le șef, — ripostă tânărul entuziast sportiv și nepot evlavios, — unul din bunici s'a însurat a doua oară între timp, și acum i-a murit și-a doua nevastă...

O mare firmă londoneză afișă următoarele, în anticamera direcției.

„Cererile amploiaților, spre a obține o după amiază liberă, pentru a participa la înmormântarea bunicei lor (bunicului, mătușei), trebuesc prezentate șefului de birou cel mai târziu până la ora 10 dimineața, în ajunul matchului".

In ziua concursului de regate Oxford-Cambridge, o bancă londoneză comunică următoarele amploiaților săi.

„Având în vedere mortalitatea printre bunicele funcționarilor în preajma concursului de regate Oxford-Cambridge, Banca rămâne închisă Sâmbătă (în ziua matchului). Nu trebue să se prezinte la serviciu, decât acei amploiați, ale căror bunice au decedat cu prilejul matchului de football Anglia-Scoția".

Doui domni bătrâni fac cunoștință în societate.

— Ah, Mr. Smith, zice unul, Dv. sunteți proprietarul fabricei metalurgice Smith & fiu?

— Da, răspunse celălalt.

— Nepotul meu e practicant la firma dv.

— Știu, zise Mr. Smith, la ultimul match de rugby, a fost la înmormântarea dv.

Și acum, o nostimadă:

In ajunul unui match sportiv, cel mai tânăr practicant al unei firme, rugă pe șeful său, să-i dea voe a lipsi în după amiaza următoare dela serviciu. Motivul? Eterna „înmormântare a bunicii".

— Mereu acelaș pretext, își zise în gând șeful, las'că ți-oiu arăta eu ție! Ș'apoi tare:

— „Știi ce, dragul meu, bunica d-tale a fost o femee tare de treabă. O să particip și eu la înmormântarea ei".

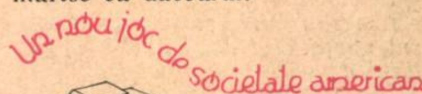
A doua zi, spre seară, un cunoscut vede pe patronul firmei foarte prost dispus.

Il întrebă, care e cauza amărăciunei sale, iar celălalt îi spuse povestea.

— „Mi-am stricat toată după amiaza.

— Păi cum nu s'a dus la match, tânărul?

— Nu, dragă, închipuește-ți, răspunse trist neguțtorul, bunică-sa murise cu adevărat!

Un nou joc de societate american

VA PLICTISIȚI în societate, după ce ați clevetit și dansat îndeajuns? Atunci încercați noul joc de societate, — care se practică actualmente cu patimă la Hollywood, în cercurile filmului, — dar fără să vă aventurați în riscurile marilor staruri. Se povestește că la o partidă de „Baffling" — acesta este numele jocului, — organizată în casa lui, Douglas Fairbanks a pierdut într'o singură noapte, peste 50.000 dolari. Fericita câștigătoare a fost Greta Garbo.

„Baffling", se reduce la următoarele: Fiecare jucător trebue să găsească soluția unei interesante și dificile probleme de criminalistică. In acest scop există cărți, în care se află relatate cazuri adevărate, descoperite de polițiile diferitelor țări. Soluția se află într'un registru deosebit. Uneori jucătorii se împart în grupuri, iar grupurile fac între ele prinsori pe sume mari, câștigător fiind acela care va rezolva cea dintâi problemă. Cum americanii sunt detectivi amatori pasionați, nu e de mirare, că jocul a prins.

RAVACHOL

ROMANUL UNUI AVENTURIER ANARHIST

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

In comuna Varizelle a fost găsită o femee, ucisă în stradă, după miezul nopții cași stăpânul ei, negustorul de vechituri Rivalier.

Intr'o localitate vecină, isbucnește un incendiu, iar un cavou este profanat. „Omul care se fardează" Koeningstein, este identificat ca autor al nelegiuirilor, dar nu poate fi arestat.

* * *

Din aceste informațiuni culese, Sirven își făcu o idee despre portretul lui Koeningstein:

Om cu fața galbenă, probabil în urma intoxicației cu vaporii produselor chimice otrăvitoare, necesitate în vopselărie.

Din această cauză, sau dintr'un rafinament pervers, se fardează.

Om crud, sălbatec în mânie, lipsit de orice scrupul.

Afișează idei anarhiste.

Aceste linii generale stabilite, Sirven se duse în Fundătura Bérard, unde locuia mama Olandezului. Interogă pe vecini.

Bătu apoi la ușa mamei celui căutat.

O femee bătrână, neagră la față, cu ochii mici și negri, deschise.

— Aș dori să vorbesc cu François! zise detectivul.

— François a dispărut! răspunse bătrâna.

— Cum?... A dispărut?... Unde?..

— Nu știu unde e.

— Dv. sunteți mama lui?

— Da, sunt d-na Ravachol.

— Nu sunteți d-na Koeningstein? întrebă uimit detectivul.

— Ba da... Cum vrei...

— Doamnă, zise detectivul aspru, sunt dela poliție și vă rog sămi răspundeți precis.

— Dar de ce se amestecă poliția în viața noastră?... François n'a făcut nimic rău.... A glumit cu Forbin.... S'a făcut că-l amenință cu un revolver descărcat... Câtă gălăgie, pentru o farsă!... Bietul băiat s'a speriat, și a fugit de-acasă... Dacă, Doamne ferește, și-o pune singur capăt zilelor, o să-l aveți pe conștiință....

— Vecinii se plâng că fiul d-tale face scandal noaptea, că te bate...

— Asta mă privește numai pe mine și pe el!... zise bătrâna încrețind gura.

— Bine, dar se poate ca un fiu să-și bată mama?... Ce fel de om e fiul d-tale?.... E un monstru!...

— Nu e un monstru.. Dar are capul plin de idei. A fost născut să fie bogat și puternic.... Eu nu pot să-i dau bani... Oricât m'ar bate.... N'am bani.... Dar, v'am spus, asta nu privește poliția...

Și bătrâna închise ușa în nasul detectivului...

PE URMELE ASASINULUI

Sirven povesti judecătorului de instrucție Cucquoy, rezultatul ultimelor lui investigațiuni și încheiă:

— Am convingerea că acest François-Claudius Koeningstein. este asasinul lui Rivalier, incendiatorul dela Poarta Roșie și profanatorul mormântului baroanei de Rochetaillée.

— Pe ce-ți bazezi această convingere? îl întrebă judecătorul.

— La toate aceste crime, banditul a dat dovadă de cruzimea, sângele rece și perversitatea lui Koeningstein. La toate am găsit resturi de țigări cu cartonul înroșit. Koeningstein își face buzele cu roșu și se fardează.

— Foarte bine, voiu emite mandat de arestare contra lui și-l voiu pune sub urmărire. Aș vrea însă să te ocupi serios de această chestiune, ca să nu ne facem de râs, în cazul când nu e Koeningstein asasinul.

— Trebue să facem o percheziție la mama sa acasă, zise detectivul.

Procurorul fu anunțat.

Autoritățile pătrunseră în casa din Fundătura Bérard. Mama lui Koeningstein asistă impasibilă la scotocirea casei sale.

Se descoperi aci un carnet de note ale lui François Koeningstein, un fel de jurnal al tânărului anarhist, în care acesta notase:

„In copilăria mea, credeam în ceeace mă învățaseră mama și preoții. Credeam în Dumnezeu, în viața de apoi, în răsplata sau pedeapsa vieții veșnice. La vatra țărănească, în singurătatea vieții mele de păstor, — căci am păscut în copilărie vitele, — credința aceasta îmi spori.

„Totuș, într'o zi, prinsei gust de citit. Jidovul rătăcitor *al lui Eugen de Suë produsese asupra mea o impresie adâncă. Apoi, am fost vindecat de credințele greșite ale copilăriei mele, de glasul lui Paule Minck, care venise să țină o conferință anticlericală la Saint-Chamond. Alte lecturi și conferințe, mi-a deschis ochii pe deantregul...*

„Anarhia, pentru mine, este desființarea tuturor cauzelor, care desbină pe oameni, desființarea mai ales a intereselor personale și rele.

Acesta e idealul. Cum se poate el realiza?

Prin persuasiune, când e posibil, Dar mai ales prin violență, orice regret ai avea că recurgi la ea. In fața celor ce-aduc adevărul, fericirea omenirei, toate obstacolele trebuesc să dispară, și dacă după aceasta, nu vor mai rămânea pe pământ, decât câțiva oameni, cel puțin aceia vor fi fericiți"...

Dar din tot acest carnet, plin cu astfel de utopii sociale, cu teorii absurde și îndemnuri spre violență, numai câteva rânduri părură mai semnificative judecătorului de instrucție, pentru cauza ce instruia.

Pe o pagină, Koeningstein scrisese:

„Sunt fără lucru. Duc lipsă de toate, nimeni nu se ocupă de mine, nimănui nu-i pasă dacă trăesc în mizerie.

Trebue să trăesc și vreau să trăesc. Dat fiindcă fiecare trăește numai pentru el, ce-mi pasă mie de victimele pe care foamea mea mă obligă să le sacrific?

„Imi spun deasemeni, că după

ce mă voiu sătura, voiu putea să consacru surplusul, pentru propaganda convingerilor mele, pentru care nu am bani.

„Nu voiu acționa deci, pentru ca să-mi procur mulțumiri josnice, ci o viață fără foame, o viață rafinată, după gusturile ce le simt imperioase în mine, și ca să am fericirea de a fi folositor cauzei...”

Aceste rânduri erau, într'adevăr semnificative. Dar mai semnificativă a fost găsirea unor pachețele cu carmin, cu rouge de buze și creioane de machiat.

Dar de o importanță zdrobitoare pentru Koeningstein, fu descoperirea acasă la mama lui, a unei batiste ce avea monograma „*L. R.*”, batistă pe care d-ra Louise Roy, o recunoscu drept a sa.

Batista fusese furată desigur, din vila dela Poarta Roșie, pe care Koeningstein încercase apoi s'o incendieze....

Atunci judele de instrucție Bucquoy, emise îndată mandatul de arestare contra lui François Koeningstein

PUSTNICUL DIN FOREZ

Zorile se iviră, inundând cu o lumină aspră, munții acoperiți cu păduri sălbatece de stejari, din regiunea Chambles. In munții Forez, la o înălțime de câteva sute de metri deasupra satului Chambles, unde se află biserica Notre Dame-de-Grâce, sta cocoțat un schit de lemn, compus din patru mici încăperi, o pivniță, un pod, o odăiță și o bucătărie.

Pustnicul Jacques Brunel se sculă din somn, căscând. Era destul de vioiu, pentru cei 80 de ani ai săi. Părea mai mult un țăran, decât un călugăr, cu statura lui foarte înaltă, ținându-se drept, de parcă ar fi înghițit un par.

Pe capul complect chel, avea trei negi enormi, ca trei cornițe diavolești. Vinele de pe frunte și tâmple, erau vinete și umflate ca niște râme.

Pustnicul își puse un antiriu negru, mâncat de molii, și un potcap.

Veni la calendarul pe care sta scris cu litere roșii, *Anul 1891.* Rupse o foaie.

— Cum își rupe omul singur zilele! mormăi Jacques Brunel.

Calendarul arăta data de 18 Iunie.

Bătrânul privi pe fereastră. Dimineața mohorîtă, da o înfățișare și mai tristă, peisajului ondulat și păduros.

Brunel eși afară din casă. Lângă schit, se afla un mic altar de lemn, cu un mic acoperiș de șindrilă, sub care se afla o cruce și un cap de mort.

Pustnicul veni să-și facă aci rugăciunea, bătu nenumărate mătănii, lovindu-se cu pumnii în piept și sărutând crucea.

— Păcătosul de mine!... Păcătosul de mine!... se ruga el pe mormăite.

Intră din nou în odăița, în care, pânzele de păiajen, icoanele vechi și mobila de lemn, mâncată de carii, făceau o impresie lugubră.

Bătrânul încuie ușa în urma lui, lăsă perdeaua la fereastră. Scoase o lădiță de sub pat și o deschise. Era plină cu haine și ghete vechi. El luă o gheată plesnită și scoase din ea o pungă neagră, făcută din stofă de sutană veche. Și răsturnând punga în pat, o ploaie de monede albe căzu din ea. Luă apoi altă gheată și făcu la fel. Din dulap, scoase căni de lut, care erau pline cu bani.

In pat, se făcuse o grămadă mare de monede de aur și argint... O comoară!... Era rodul unei vieți întregi de cerșetorie și pomeni aglomerate, dela credincioșii ce-l vizitau.

I se păru că aude un zgomot la fereastră. Ca un avar, se prăbuși pe pat, ca să ascundă sub trupul său, tezaurul. Apoi, repede, cu mișcări febrile, umplu la loc pungile negre, pe care le strecură în ghete, în căni, în buzunarele hainelor vechi, închizându-le apoi în lădiță și în dulapuri...

Deschise ușa și eși să vadă cine venise atât de dimineață. Nu era nimeni.

— Mi s'a părut, de frică! mormăi avarul, scăldat încă în sudoarea neliniștei.

TURISTUL CU FAȚA PALIDĂ

In aceiași zi, — 18 Iunie, — jos, în satul Chambles, abatele Hippolyte Vial, dela Notre-Dame-de-Grâce, eșind din sat, văzu așezat la umbra unui nuc, un om ciudat, care mușca dintr'un corn.

— Domnule, zise abatele spăimântat, ridicați-vă de acolo: stați lângă un cuib de vipere! Desigur că sunteți un turist strein de locurile acestea, și nu știți că în scorbura nucului sunt vipere!...

Dar abatele fu foarte surprins, văzând pe strein că-și îndeasă pălăria pe ochi și, fără să răspundă, continuă să muște din corn.

„Trebue să fie un anticlerical”, își zise abatele Vial, depărtându-se.

El putuse observa însă, că turistul avea fața foarte palidă. Gulerul ridicat dela pardesiu, pălăria trasă pe ochi, și mustățile groase, ca niște vrăbii, lăsau să se vadă puțin din obrajii lui scofâlciți, cu pomeții foarte ieșiți, Purta ochelari enormi. Abatele fusese de asemenei surprins de albul perfect al manșetelor acestui individ, care desigur purta rufe de mătase.

După aceasta, pela ora 11 dimineața, turistul cu fața palidă intră în sat. El întâlni aci pe Francine Berger, o fetiță de 12 ani, care plângea, căutându-și iglița de croșetat, pe care o pierduse.

Streinul dădu un ban fetiței, ca să-și cumpere altă igliță, și o întrebă pe unde s'o ia spre schit.

La capătul celălalt al satului, Maria Ménard îl văzu trecând prin fața casei sale, iar mai departe, Pierre Bayon îi arătă drumul.

Streinul dispăru în munți de unde nu se întoarse, decât pela 4 după amiază, ducând pe umăr un pachet învălit într'o basma albastră.

Maria Ménard îl văzu odihnindu-se pe un bolovan; lăsase pachetul alături de el și-și scosese haina.

La 7 seara, șeful stației Saint-Victor, îl recunoscu: îl văzuse în aceiași dimineață, sosind cu trenul dela Firminy. Acum, streinul se odihnea așezat pe o roabă, cu pachetul lângă el. Era desigur un pachet greu, fiindcă îl obosise evident. Avea bilet dus și întors, aștepta în tăcere trenul, fără să vorbească cu nimeni.

Or, a doua zi, 19 Iunie, de dimineață, șeful gării îl văzu din nou pe peron.

— Sunteți botanist? îl întrebă șeful de gară. Mergeți pe munte să culegeți plante?

— Mă ocup cu mai multe lucruri! răspunse streinul, și-i întoarse spatele, morocănos.

In aceiași zi, la orele 9 seara, bizarul turist, apăru în satul Unieux, de lângă Chambles. El era de data aceasta însoțit de o femee slabă, negricioasă, cu aerul obraznic. In mână, streinul ținea o valiză galbenă.

Un birjar trecu. Streinul îl opri:

— Ascultă birjar, vrei să câștigi parale?...

— Vreau, conașule, răspunse birjarul, oprind caii.

— Cum te chiamă?

— Jean Fraisse, răspunse omul de pe capră.

— Ei bine, Jean Fraisse, du-ne la Chambles!

Și streinul puse valiza pe capră și se urcă în trăsură, cu femeea care-l însoțea.

Pe drum, clientul începuse să cânte. Femeea îl acompania.

„Cheflii!” își zise birjarul.

Ajunseră la Chambles. Intrară în sat. Il traversară. Eșiră din sat...

— Nu oprim la Chambles? întrebă birjarul.

— Mergi înainte, răspunse clientul cu o voce aspră. Am să te opresc eu, unde trebue.

Dar mai merseră astfel peste un kilometru, trecând de Notre-Dame-de-Grâce. La poalele unei stânci, porunci:

— Oprește!

Streinul se dădu jos din trăsură, unde rămase numai femeea negricioasă. El luă cu sine valiza și lipsi timp de două ore.

(Va urma)

Concursul nostru fotografic

Premii săptămânale

ODATĂ cu începerea vacanţei amatorii fotografi au prilejul să străbată ţara în lung şi în lat şi astfel să găsească cele mai variate şi interesante subiecte.

Spre a încuraja arta fotografică, instituim printre amatori, un concurs de fotografii, decernând săptămânal cinci premii: primul de 500 (cincisute) lei, al doilea de 300 (treisute), al treilea de 200 (douăsute) lei şi două premii a 100 (una sută) lei.

Subiectele vor fi indicate de către noi, în linii generale, în fiecare săptămână şi fiecare concurent nu poate trimite decât câte o singură fotografie, cu subiectul indicat. Noi nu vom publica decât fotografiile premiate. Se restituesc fotografiile concurenţilor, cari n'au fost premiaţi, dacă trimit mărci pentru porto.

Concursul începe din săptămâna viitoare, adică de la 16 Iunie. Subiectele pentru săptămânile viitoare, sunt pe rând :

1. Instantaneu de mişcare, *pentru săptămâna dela 15 la 22 Iunie.*
2. Capete de expresie, *pentru tămâna dela 22 la 29 Iunie.*
3. Animale în libertate, *(instantaneu) pentru săptămâna dela 29 Iunie la 5 Iulie.*
4. Subiecte de plajă, *pentru săptămâna dela 5 la 12 Iulie.*
5. Interioare *(poze), pentru săptămâna dela 12 la 17 Iulie.*
6. Teme comice, *pentru săptămâna dela 17 la 24 Iulie.*
7. Vederi din munţii României, *pentru săptămâna dela 24 Iulie la 1 August.*

Fotografiile nu trebuesc să fi fost publicate mai înainte, şi toate subiectele vor fi luate din ţară.

Marele concurs fotografic

„Realitatea Ilustrată"—„Kodak"

Solicitaţi de numeroşi cititori să amânăm concursul fotografic, „Realitatea Ilustrată" — Kodak" din cauze bine motivate: timpul urât care n'a permis amatorilor luarea de fotografii şi examenele şcolare care au absorbit tot timpul tinerilor amatori, am intervenit pe lângă Direcţiunea magazinului „Kodak" şi am obţinut prelungirea termenului de închidere a concursului, — care trebuia să fie la 1 Iunie,— până la 1 Iulie curent.

Pentru cititorii cari încă nu cunosc condiţiunile acestui deosebit de interesant concurs, le repetăm mai jos.

„Realitatea Ilustrată" de comun acord cu *Societatea „Kodak"* a instituit un mare concurs pentru amatorii fotografi, dotat cu trei premii, în valoare de 40.000 lei în următoarele condiţiuni:

Magazinul „KODAK" din calea Victoriei 32, expune în vitrina sa un obelisc de sticlă, — sigilat în prezenţa unei comisiuni compusă din oficialităţi, — obelisc care cuprinde un număr oarecare de ROLLFILME „KODAK".

Premiul întâiu îl va câştiga acel concurent, care va ghici exact numărul cutiilor expuse în obelisc, sau se va apropia cât mai mult de acest număr (care este compus din patru cifre). Celelalte două premii, vor urma în aceeaş ordine, iar între doi concurenţi având acelaş drept la un premiu, se va proceda prin tragere la sorţi.

Premiul întâiu va fi un aparat de cinematografiat „Cine-Kodak" Model B. pentru 30 metri film de 16 mm. lăţime; premiul al doilea va fi un aparat de fotografiat „Kodak Special" No. 3,8×10½, cu obiectiv Kodak Anastigmat f. 6. 3; premiul al treilea va fi un aparat de fotografiat „Pocket Kodak" No. 3 A, 8×14 cm., cu obiectiv Kodak Anastigmat f. 6. 3.

Pentru a putea lua parte la concurs, fiecare concurent va depune personal sau prin poştă la centrala „KODAK" din Calea Victoriei 32, sau la revânzătorii din Bucureşti şi provincie — în plic închis — părţile laterale a două cutii de *Rollfilme* sau a unei *Filmpack* „Kodak" cumpărat de ori unde, purtând data de developare pe 1930 sau 1931, împreună cu bonul pe care-l publicăm mai jos.

Concursul fotografic

Numele ......

Localitatea ......

Str. ...... *No.* ......

Numărul de Rollfilme: ......

Bon de premii No. 10

Numele şi pronumele ......

Domiciliul : oraşul (comuna) ......

Str. ...... *No.* ......

(judeţul ......*)*

Citiţi **„Adeverul Literar"**

Cupon pentru jocuri

No. 175

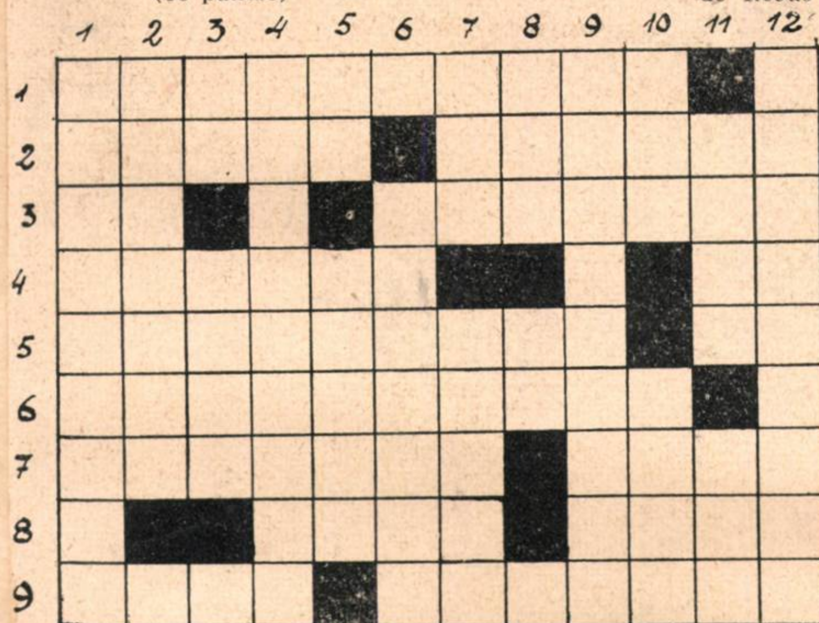
Numele şi pronumele ......

Adresa ......

Jocurile „Realității Ilustrate“

Joc de cuvinte încrucişate

(10 puncte) de *Rebus*

ORIZONTAL: 1) Funcțiune cu care s'a îndeletnicit scriitorul dela nr. 1, vertical (10).
2) Gen de palmieri (5). — Pas cu pas (Romanță — 6).
3) Alifie (inv. 2) — Meșteșugar (7).
4) Peninsulă a istmului de Panama (5). — Afirmație (2).
5) Pact bilateral între Papa dela Roma și țara noastră (1=G.—9).— Abreviațiune latinească, pentru denumirea lucrărilor în ordine cronologică (2).
7) Ceeace este caracteristic cuiva. (7). — Omenesc (4).
8) Loc de conservat plante (4). Oraș în Italia (4).
9) Existam (4). — Mărturie scrisă (7).

VERTICAL: 1) Scriitor român, înzestrat cu un mare spirit de observare și humor sănătos (9).
2) Plan perpendicular pe verticala locului considerat (7).
3) Pronume (2).—Pronume (4).
4) Directivă filozofică, constând din alegerea părților bune ale diferitelor doctrine. (9).
6) Zeu (2). — Captive (5).
6) Flagelațiune (7).
7) Oraș în Peru (3). — Inzestrat (5).
8) Incheetura brațului (3). — Fluviu în Franța.
9) Impenetrabil (9).
10) Măsură de 12 linii (3). — Pun în circulație (4).
11) Divinitate nupțială (4). — Adverb (3).
12) Lăsat în părăsire (9)

(N. B. *Cifrele dela sfârșitul fiecărei semnificații indică numărul literelor cuvântului căutat).*

Careul magic

(10 puncte)

5		11		17
		23		
9	27	15	3	21
		7		
13		19		25

Se va completa acest careu cu restul de cifre cu soț, dela 4 la 26, în așa fel încât, orizontal, vertical și în diagonale, să se obțină suma de 75.

Poşta jocurilor

Consco-Loco. — Noi n'am semnat nici un desemn care nu ne-a aparținut. Dimpotrivă, am lucrat din nou desemnurile colaboratorilor, ba chiar și încrucișările, lăsându-le tot sub numele lor. Putem astfel cita, în primul rând jocul cu fotografia lui Carmen Boni, trimisă de d-ra Elba Laub, joc lucrat de mine în întregime, și de care dta ne-ai acuzat că este „șterpelit" din „Das Rätsel". Dacă ați fi un om de onoare, v'am cere să ne dovediți lucrul acesta și pe altă cale. Dar... nu vă cerem noi ceeace nu puteți da (!), deși dvs. ați dat ceace nimeni nu v'a cerut: desemnele acelea artistice furate din revistele vieneze, al căror autor l-ați „răzăluit", spre a trece drept opera dvs!... Deștept băiat!...

REBUS

Deslegările se primesc până la 10 Iulie 1930. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 175, 176, 177, 178 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea 500 lei. Premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primește câte un volum. Premiile se vor distribui la 20 Iulie 1930.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Const. Mille 7 Etg. II
TELEFON 300/67
Director redacţional :
NIC. CONSTANTIN

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 350**
Pe şase luni	**„ 180**
Pe trei luni	**95**
Pentru streinătate	**„ 400**

Cuvintele încrucişate autohtone

de N. Gh. Popescu-R.-Vâlcea

II

Singurele criterii în încrucișare, erau evitarea erorilor și reducerea pătrățelelor negre, prin adaosul de cuvinte lungi.

Dacă lucrurile s'ar fi menținut în faza aceasta, societatea noastră ar fi numărat și așa, poate, mai mulți intelectuali, cari să dea atenție cuvintelor încrucișate.

S'a creat însă un curent dăunător, prin lansarea așa ziselor „Capete de artiști", reproduse după revistele nemțești.

Când figura era reprodusă direct, deslegătorul avea în față un tip adorabil de artist, ascuns în dosul unor rețele formate din spații mai mult sau mai puțin simetrice, purtând titlul : **Ramon Novarro, Greta Garbo** sau **John Gilbert,** figuri cari, după aspect, păreau că spun ceva, că dau jocului un colorit nou. Asta ca aspect.

Ca fond însă, fie că era chipul lui Napoleon, sau al lui Don Quichote, fie că era umbra lui Hamlet, ori o sperietoare într'un lan, cuvintele alese de compunător, se succedau tot în ritmul tradițional: **ac, pac, eu, ateu, atacase, ațâțasera, arataseram,** etc. Niște adevărate elucubrații ale unor mentalități puerile!

Imediat, careurile simple au fost lăsate în părăsire, toată lumea ocupându-se cu pictura caragioasă a artiștilor, scriitorilor și oamenilor politici, — indigeni sau exotici — invadând rubricele tuturor revistelor cu aceste caricaturi indesirabile.

Alții însă, înzestrați cu mai multă finețe, și-au închipuit că superioritatea unui joc resida în cel mai meristolenic imbroglio. Zis și făcut!

Să fi văzut în urmă cum cele mai obscure colțuri ale Larousse-ului erau explorate de acești argonauți neobosiți: râuri, coline, orașe și arondismente — în Franța, China, Patagonia, numiri de care nici ei n'au mai auzit vreodată și care rămâneau zăpăcite în mijlocul memoriei, ca un cărăbuș ce cade într'un lighean cu apă, neștiind încotro s'o mai apuce!

Asta se chema jocuri distractive și instructive! Și când ne gândim că mai există și azi o revistă care încă mai publică asemenea probleme...

In cele din urmă, — în vara anului 1929, — revista noastră a rupt cu tradiția aceasta, instituind un concurs le jocuri spirituale, pentru a deprinde pe concurenți să încrucișeze în legătură cu figura, dând astfel mai multă variabilitate jocului.

Rezultatul a fost — în majoritatea cazurilor — aproape acelaș: tradiția s'a respectat, în ciuda oricărui progres! Singura diferență era că, dacă se încrucișa în jurul figurii unui artist, apoi cetitorii din provincie erau pisați cu toate numirile de filme, vrute și nevrute, în care a binevoit să joace artistul respectiv.

Asta era aplicarea principiului încrucișării în legătură cu fipura, par'că personalitatea artistului e în directă legătură cu titlul operelor sale, de care amintind — implicit — portretul lui moral a fost ireproșabil executat!

Alții s'au apropiat mai mult de adevăr, înscriind cât mai multe titluri de poezii, atunci când aveau în față figura unui poet. Nici asta însă nu era decât 50 la sută din ceeace ar fi trebuit să fie.

(Continuare în numărul viitor)

Deslegările jocurilor pe luna Aprilie

Joc de_cuvinte încrucişate

ORIZONTAL: 1) Masulipatam. 11) Asir. 13) Thorwaldsen. 18) Act. 19) Imediată. 24) Arcis. 29) Croq. 37) Arătai. 39) Reacaparare. 41) Esperandieu.

VERTICAL: 1) Matriculare. 2) Achemenides. 3) Stoler. 5) Isaia. 6) Pilită. 8) Afecționare. 9) Montesquieu. 14) Redus. 20) Iton. 25) Cruțaî. 28) Ceapă. 31) Adăp. 33) Gran.

Enigmă

Vită-Viță

Joc de cuvinte încrucişate

„Inspirația“

ORIZONTAL: 1) Schiller. 8) Aiane. 10) Rousseau. 11) Ghips. 15) Adorno. 18) Părăgini. 21) Un. 37) Dăi.

VERTICAL: 2) Ciohodar. 4) Inspirație. 5) Lessing. 6) Erato. 7) Reuchlin. 15) Appien. 16) Oruro. 23) Sdranc. 24) Ciară. 26) Pagină. 28) Iar. 30) Băeți. 34) Ton.

Joc de cuvinte încrucişate

„Cadou de Paşti“

ORIZONTAL: 2) Ouă. 4) Paște. 9) Epuraș. 12) Ere. 22) Fa. 23) Bi. 53) Azi. 56) Ciocolată. 41) Aspră. 43) Ași.

VERTICAL: Duș. 6) Uimit. 8) Ascut. 10) Urez. 11) Omiletic. 14) Invierea. 15) Apare. 16) Nefer. 17) Băiat. 18) Iisus. 26) Geniu. 27) Zozo. 29) Torte. 53) Acasă. 54) Iliri.

Reconstituire

„Epuraşii sburdalnici“

„Cu ocazia sfintelor sărbători, revista „Realitatea Ilustrată" ciocnește acest ou cu toți cetitorii ei, urându-le **petrecere frumoasă!"**

Joc oblong în diagonală

1) Ypsilante. 2) Lycophron. 3) Meyerbeer. 4) Eurystheu. 5) Lafayette. 6) Porphyriu. 7) Mnemosyna. 8) Pilcomayo. 9) Kisfaludy.

Joc de cuvinte încrucişate

ORIZONTAL: 1) Despresurat. 12) Extravazare. 13) Străbătător. 14) Grajd. 16) Ren. 18) Omătuțe. 32) Aran. 33) Etimologist. 35) Mineralogie.

VERTICAL: 1) Desgropasem. 2) Extremități. 7) Satanesc. 8) Uzară. 9) Râtani. 10) Aromatizași. 11) Terasamente. 17) Atu. 19) Udător. 23) Arago. 26) Alin. 27) Lame. 29) Irig. 31) Ala.

Rebus-Enigmă

Linde

REBUS

REALITATEA
ilustrată

Foto M. G. M.

Greta Garbo, celebra stea cinematografică, practică zilnic partide de călărie.

Atelierele „Adevărul", S. A.

ANUL IV. — Nr. 176. — 12 IUNIE 1930. APARE JOI

REALITATEA ilustrată

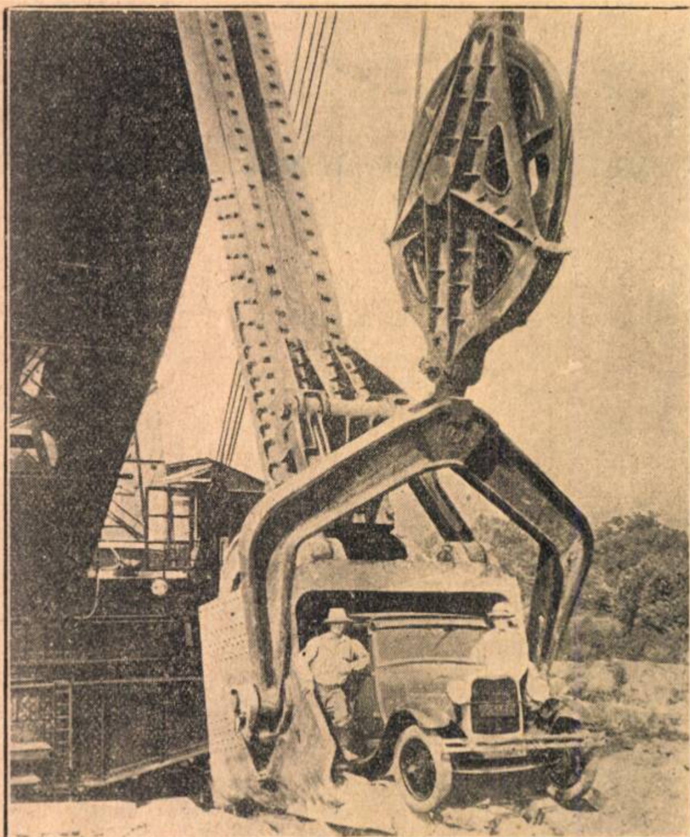

PREȚUL 10 LEI

Prin vad. Femee egipteană, luând apă în urcior, din Nil

DIN TOATA LUMEA

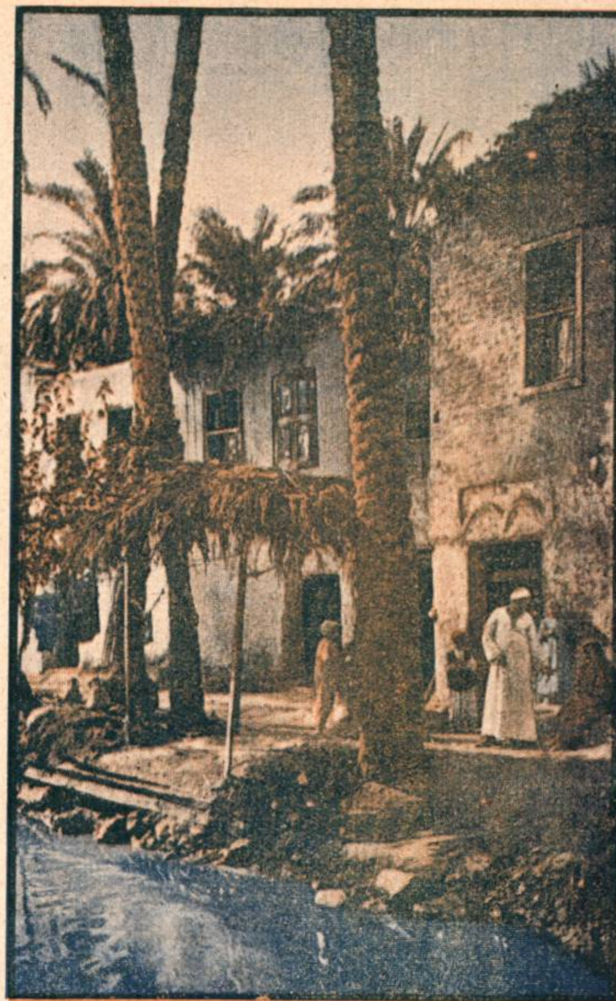
Cea mai mare macara din lume a fost montată în portul Liverpool și singur cleștele cu care poate ridica atât un automobil, cât și o locomotivă, care cântărește 6 tone.

Fotografia noastră din stânga, arată tendința occidentală, în materia modei sportive.

Anume, este vorba de crearea unui costum de sport-tip, care să poată fi utilizat totuș și pe stradă, atât de bărbați cât și de femei.

ANUL IV. — Nr. 176. — 12 IUNIE 1930. APARE JOI

Fiindcă n'am yachtul meu propriu

(O scrisoare către cititori)

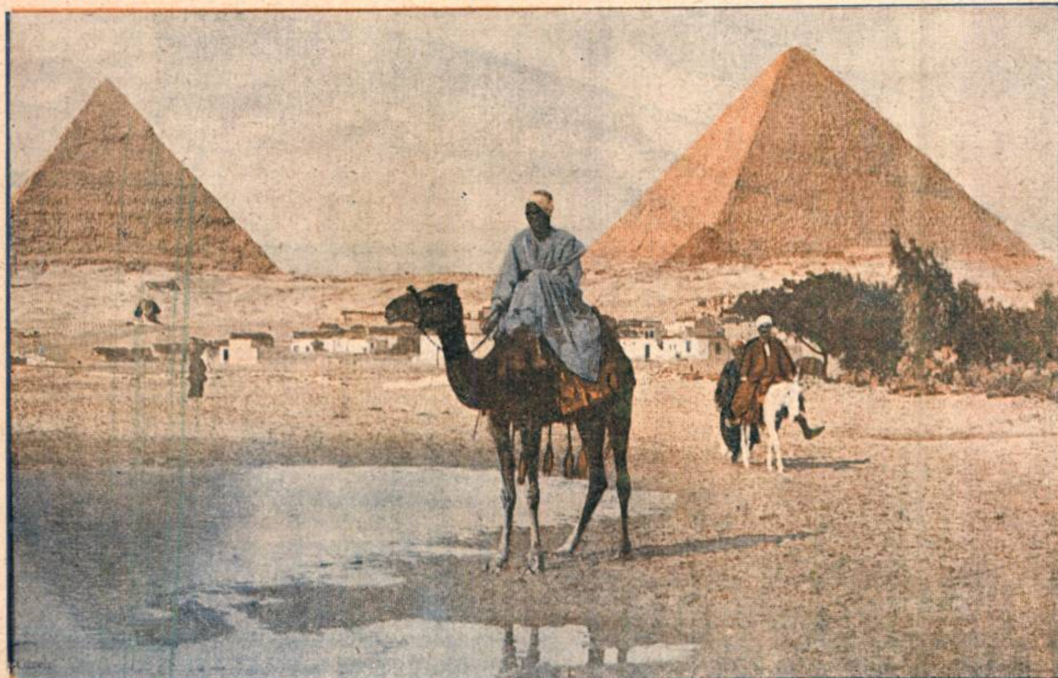
Cairo, 25 Mai 1930

AŞ fi putut intitula bucata aceasta: *„La mormântul lui Tut-ank-amon“*, sau *„In ţara faraonilor“*, sau *„Călătorie pe malurile Nilului“*, sau încă *„Dela Constanţa în Egipt, pe undele albastre ale mării“*, dar toate aceste titluri v'ar fi făcut să treceţi repede asupra cuprinsului epistolei mele şi mi-aş fi condamnat astfel, eu însumi, literatura, să rămână fără cititori, dar aşa, cu titlul pe care l-am dat acestei bucăţi veţi fi curioşi să ştiţi ce am făcut, fiindcă n'am yachtul meu propriu.

Vă mărturisesc că mi-ar fi plăcut să am yachtul meu propriu. Aş fi făcut până acum înconjurul lumei, cel puţin de două ori, aş fi ancorat în porturile Japoniei, ca să cunosc geishele drăgălaşe şi să trec şi eu prin senzaţiile încercate de Swen Heddin, când a fost găzduit în ţara crizantemelor: m'aş fi oprit în China, cea frământată de mişcări revoluţionare, şi m'aş fi dus în India, să văd pe Mahatma Gandhi, în carne şi oase. M'aş fi repezit pe o săptămână, două, în Australia, să fac cunoştiinţă — de la o distanţă apreciabilă bineînţeles şi înconjurat de o gardă puternică — cu vânătorii de capete, cari am auzit că trăesc pe acolo.

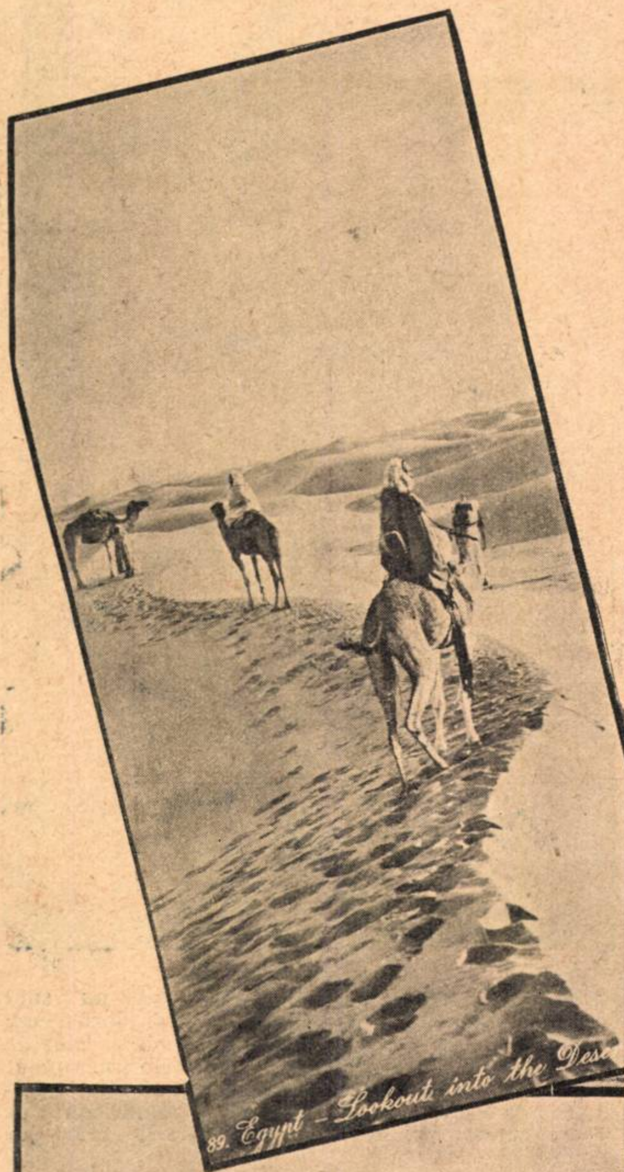
E posibil însă că dac'aveam yachtul meu propriu nu v'aş mai fi scris această epistolă. Aş fi fost mult prea preocupat de mine, ca să mă gândesc şi la alţii.

Dar aşa, fiindcă n'am yachtul meu propriu şi fiindcă mijlocul meu de existenţă sunt produsele extrase din materia cenuşie a creerului, am făcut o călătorie în Egipt cu... un vapor de marfă şi, de îndată ce am ajuns aici, mă grăbesc să fabric un articol, care să-mi fie plătit. Căci trebue să vă spun dela început, că în ţinutul dela umbra piramidelor, mai mult chiar decât în centrul Africei — leii sunt foarte dispreţuiţi, nici nu sunt luaţi în seamă. Leuleţul nostru — chiar dacă acum e stabilizat din lunga lui boală, — a rămas atât de microscopic şi de pipernicit, că nu poate ţinea piept nici lirelor egiptene şi engleze, nici mărcilor germane şi cu atât mai puţin dolarilor americani, pe cari excursioniştii de toate neamurile îi svârl ca ploaia.

Vaporul meu de marfă, un tanc de petrol mare, — 30.000 tone, — a plecat din Constanţa la 15 Mai. Are şase catarte, două motoare mici şi... merge cu pânze. Se numeşte „Katherina“, parcurge mările sub pavilion grecesc şi deşi are 30 de ani, e în plinătatea forţelor, căci ceeace e mult pentru o femee, e mai puţin greu de suportat pentru o corabie, mai ales când a fost — cum e cazul „Katherinei“ — de câteva ori, prin şantierele de reparaţie. Nava mea — după cum am spus — e de modă veche şi mai poartă pânză. Şi-a adăugat — ca o pălărie care nu i se

89. Egypt — Lookout into the Desert

87. Egypt — The Sea of Sand in the Desert

potrivește, — sau ca o pereche de pantofi cu tocuri prea înalte — două motorașe mici. Dar tot pânzele sunt fala ei, pentrucă, dacă vântul bate potrivit — din spate sau dintr'o coastă — dânsa aleargă ușor, cu zece până la douăsprezece mile pe oră, pe suprafața lucie a apelor. Când nu e vânt, cele două motoare deabea o pot mișca, ca pe o matroană prea voluminoasă, cu patru-cinci mile pe oră.

La proră, ciocul corăbiei poartă stautua de lemn, care simbolizează pe Katherina, o femee cu părul vâlvoiu și brațele întinse. Are avantagiul că nici vântul, nici soarele, nici apa mării nu-i strică tenul.

Dacă aș fi avut yachtul meu propriu, aș fi străbătut distanța care separă Constanța de Alexandria în patru zile. Fiindcă nu-l am, am zăbovit pe drum șapte. Șapte zile, Katherina m'a legănat pe valuri.

Când am pornit din Constanța, vântul adia ușor, de abia încrețind întinsul apei. Pânzele, desfăcute din legăturile lor, s'au curbat, ca aripi uriașe, oferind convexități primitoare și docile adierii, legănându-se domol într'o parte și într'alta. Cele două motoare cu explozie munciau de zor și răsuflau din greu, ca să rotească o elice prea mică, pentru vaporul prea încărcat.

Echipagiul vasului meu număra, în totul, douăzeci

de oameni. Şase dintre ei marinari: comandantul, primul ofiţer, trei căpitani (pe vapoarele greceşti rar vre-un om, care să aibe grad mai mic) şi un simplu cârmaciu. Ceilalţi patrusprezece erau: şeful mecanic, doi ajutori mecanici, telegrafistul, administratorul, magazinerul, doi bucătari, camerierul, rândaşul, etc.

Căpitanii stăteau şi la cârmă bineînţeles. La postul de observaţie se schimbau când comandantul, când primul ofiţer. Altminteri vaporul era bine utilat: hărţi, instrumente, semnale. Deasemenea cabinele şi saloanele elegante şi comode arătau că vasul a trecut prin mâna americanilor.

Ca şi când aş fi fost pe yachtul meu propriu, de dimineaţă inspectam vasul, controlam busola, spre a vedea dacă s'a schimbat sau nu direcţia din ajun, mă uitam la hartă şi la poziţia soarelui faţă de meridian, ca să ştiu unde ne aflăm, socotiam numărul milelor şi cercetam pânzele.

Dar vântul era slab şi „Katherina" de abia se mişca. După 36 ore, de abia eram în Bosfor şi treceam lin, prin faţa minaretelor din Stambul, care se desemnau albe şi fantomatice, pe orizontul senin.

A doua zi, când am intrat în arhipelag, apele se înfuriară. Am luptat o zi întreagă cu furtuna, care ne era potrivnică, şi de dimineaţă până seara „Katherina" n'a înaintat nici cu 30 mile.

A doua zi însă, am avut vânt puternic din coastă şi vaporul nostru alerga cu repeziciune. Dar valurile erau atât de mari, catartele se îndoiau atât de mult, la suflarea vântului, încât trebuia să mă ţin bine de balustrade, ca să nu fiu svârlit peste bord, iar în patul larg, care-mi fusese destinat, a trebuit să mă leg, căci altfel mă rostogoleam pe jos, ba într'o parte ba într'alta, ori decâte ori „Katherina se pleca pe valuri. Intr'a şaptea zi, spre seară, ne străduim să zărim farul din Alexandria, şi dorinţa noastră ni l-a înfăţişat cu mult inainte ca el să se vadă de fapt. Deabia după miezul nopţii a început să clipească cu adevărat, din ochiul lui uriaş. După câteva ceasuri intram în port.

Să nu credeţi cumva, cum am crezut eu, că decum ajungi în delta Nilului răsar, ca din din pământ, piramidele şi sfinxul, sau că-ţi ies întru întâmpinare crocodilii vestiţi. Nu, în zorii zilei ne-au întâmpinat doar un grup numeros şi gălăgios de arabi, o barcă motor plină cu poliţişti vigilenţi, o serie nesfârşită de agenţi sanitari, controlori, vameşi, cari toţi se agitau, cereau tot felul de informaţiuni şi acte şi pentru fiecare lucru ne pretindeau alţi piaştri, alte lire.

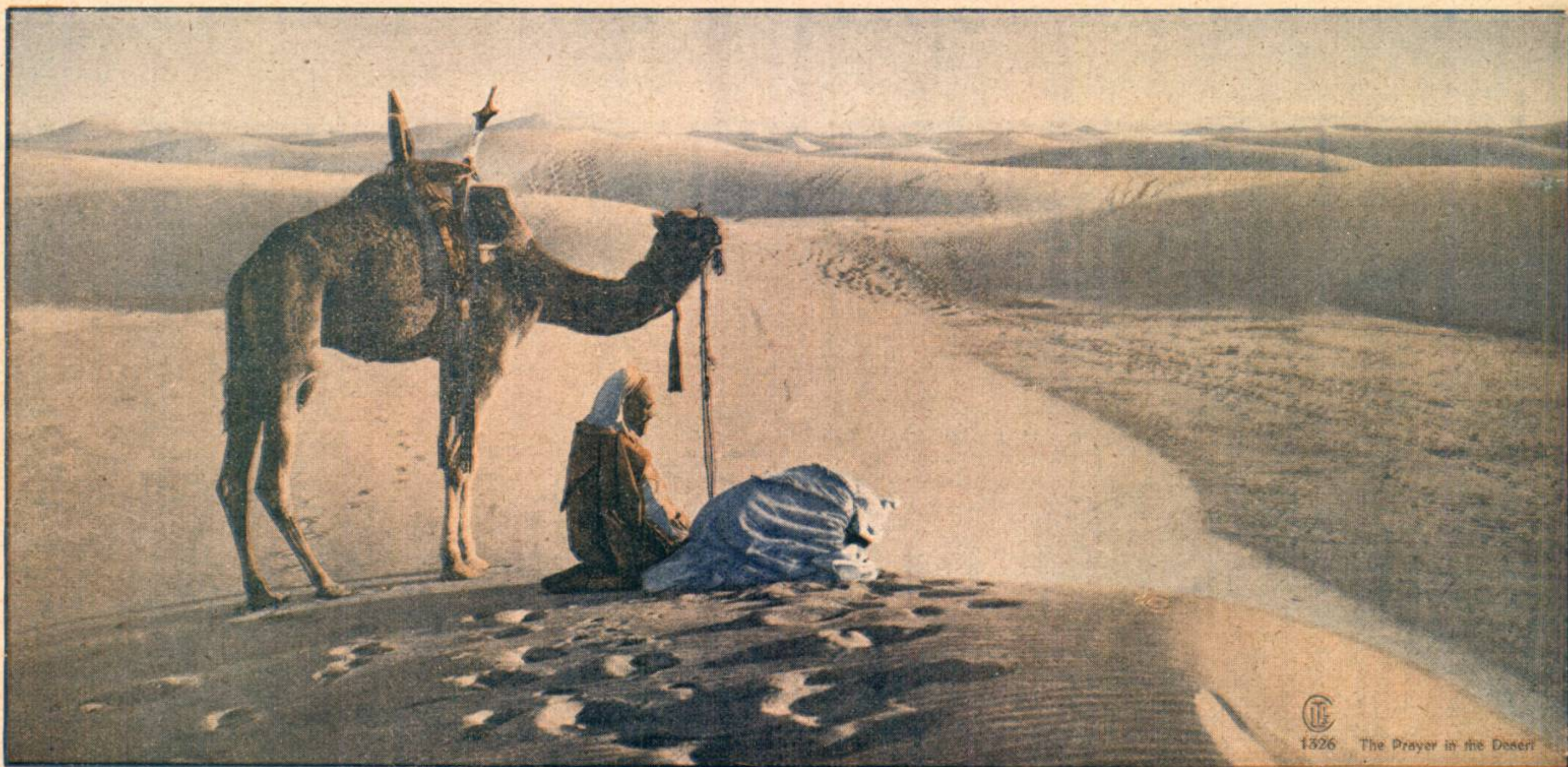
Cerul de-un albastru deschis se oglindia în apele liniştite, pe care alergau elegante caicuri cu pânze, mânuite cu dibăcie de arabii îmbrăcaţi în sutane lungi.

Vai de călătorul care se lasă ademenit, în porturile orientale, de dragomanii şireţi şi hrăpăreţi. Unul, doi, zece, ei te înconjoară, curtenitori, se ceartă între ei, fiecare întrecându-se să-ţi susţie interesele cu mai multă ardoare, îţi înşfacă unul valizele, celalt pardesiul, celalt pălăria, un al patrulea te trage de mână, ca să te conducă la locul unde formalităţile se pot termina mai în grabă şi, dacă nu eşti cu ochii în zece, te poţi trezi şi fără bagaje şi fără portmoneul din buzunar.

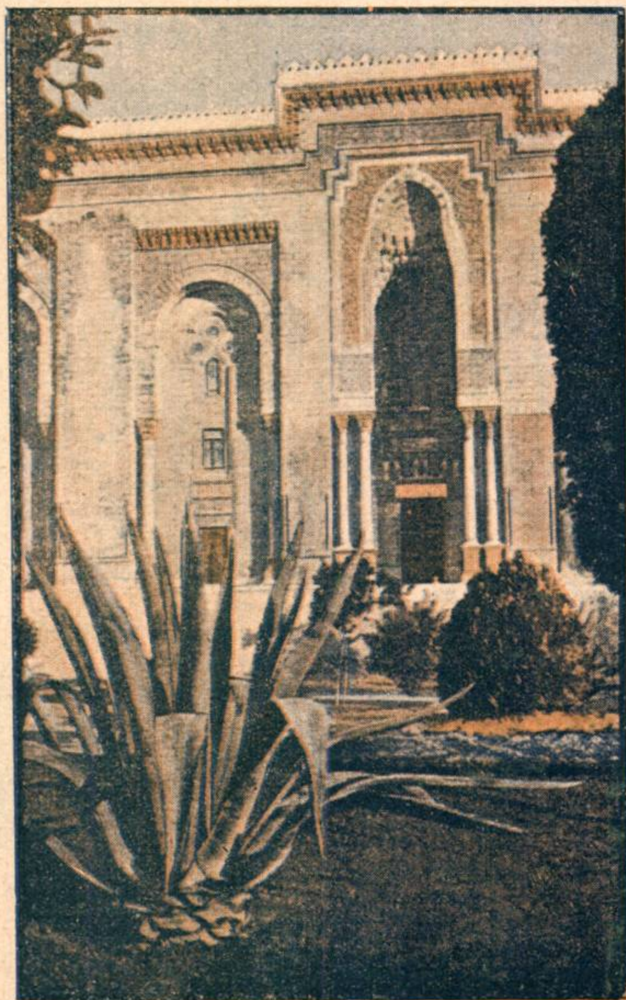
— Venez mosiu! bon hotel mosiu, moa sais mosiu, pas lui bon, moa bon hotel!

Şi cele patru sau cinci călăuze se ameninţă între ele, fiecare vrând să te conducă la un hotel mai bun. Dacă plecaţi la Alexandria sau la Cairo, să vă luaţi din vreme toate informaţiunile necesare, deoarece cu cât vă veţi arăta mai cunoscător, cu atât veţi fi mai puţin jăcmănit. Dacă arabul te simte că eşti pentru prima dată în Egipt, — şi are o extraordinară dibăcie de a recunoaşte străinii — rişti să cheltueşti de pomană cinci-şase lire.

Nu intenţionez să vă descriu Egiptul. Toată lumea cunoaşte piramidele, sfinxul, nisipul Saharei, cămilele şi Nilul, despre care s'a scris atâta, încât sunt încredinţat că la fel ca mine, ori

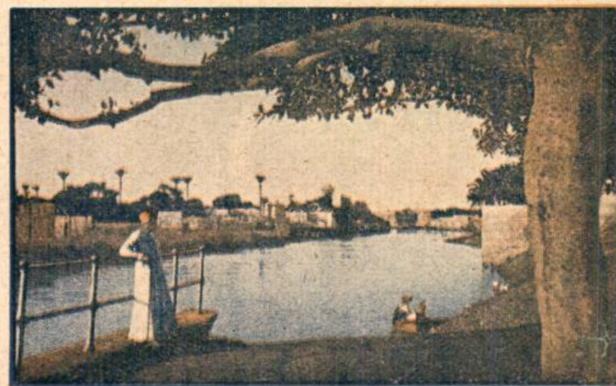

care dintre dvs. ar veni aici, ar fi decepţionat, găsind că realitatea e mai prejos decât plăsmuirile fantaziei. Deaceea mă voi feri de-a descrie aci locuri comune, lăsând pe cei cari vor, să privească fotografiile, pe care le publicăm.

Noi socotim interesant să relevăm numai că — oricare ar fi animozitatea nutrită de populaţia autohtonă, împotriva englezilor, — aceştia au săvârşit în Egipt o operă de civilizaţie. Alexandria, Cairo, Assuan şi celalalte localităţi din Egipt, sunt oraşe mari, cu viaţă occidentală. Calea ferată construită dealungul Nilului, stabileşte o legătură rapidă între puncte care altă dată erau complect izolate. Dela Alexandria la Cairo sunt 218 km. şi trenul parcurge această distanţă în 3 ore. Vântul îneacă de nisip pe călători, căldura e moleşitoare, soarele puternic, dar trenul aleargă cu iuţeală mare. Trenul care a condus pe Regina Maria pe acest parcurs, a trecut peste trupul unui acar nefericit, care adormise pe linie. Maşina s'a oprit o clipă. Reginei neliniştite, i s'a tăinuit adevăratul motiv al opririi şi locomotiva a pornit mai departe. Nu înseamnă nimic un arab, în ţara paşalelor.

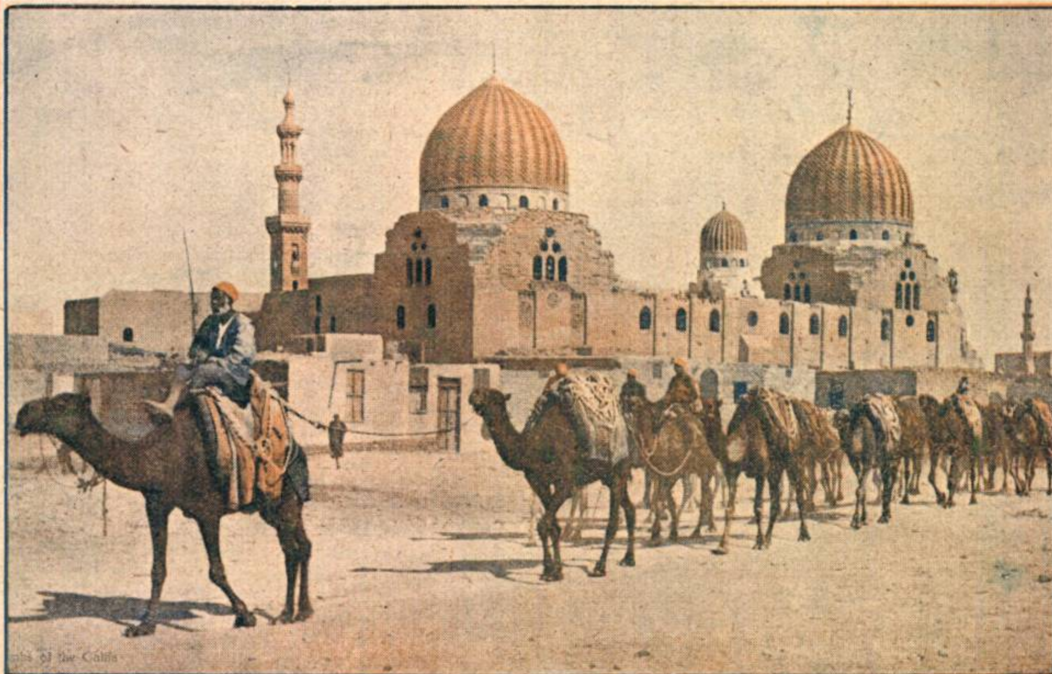

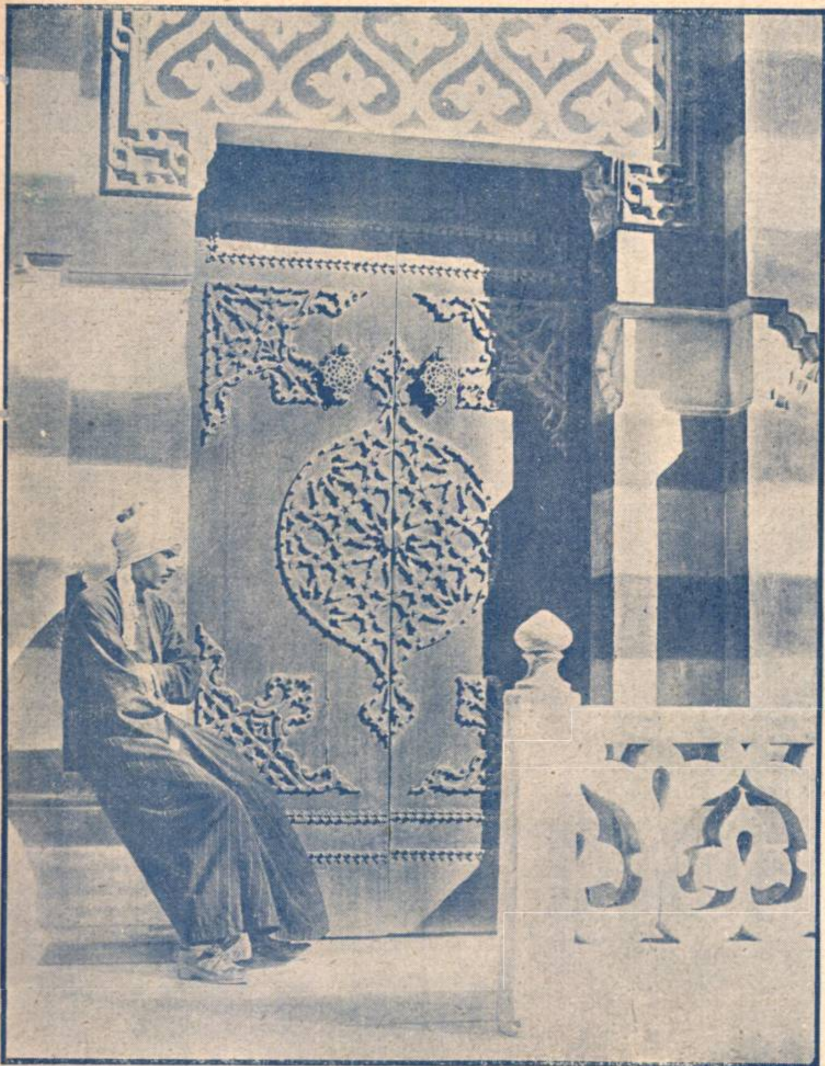
In tren — pentrucă mahomedanii au păstrat aici, neatinse preceptele vechei religii — bărbaţii sunt despărţiţi de femei. Din aceleaşi motive, femeile egiptene continuă să trăiască viaţa de izolare din haremuri şi nu apar în public decât acoperite.

Sub numele de egipteni se cuprind şapte neamuri de oameni: copţii şi sirienii, cari sunt creştini, felahii, arabii, saidinii, berberii şi sudanezii, mahomedani. Sudanezii sunt negri, ceilalţi sunt albi. In

Nicăeri nu se pot face fotografii mai frumoase ca pe malurile Nilului. Soarele de aci, bogat în raze ultra-violete, permite fixarea pe placa fotografică a minunatelor tablouri orientale.

Ilustraţiile pe care le publicăm exprimă viu toată poezia şi farmecul Egiptului. Piramidele, Sfinxul, rugăciunea în deşert, palatele lucrate în arabescuri, moscheele, tipurile de arabi, sunt redate aci cu tot pitorescul lor.

reşte mereu averea celor câteva mii de bogaţi: bey şi paşale, cari trăesc în oraşele mari şi prin ţări străine, înconjuraţi de luxul cel mai rafinat.

Am avut prilejul, după ce-am vizitat cu adâncă repulsie un sat egiptean, să intru în casa unui paşă avut. In mijlocul unui parc de palmieri, plin de flori frumos mirositoare, cu fântâni arteziane, o vilă somptuasă îşi răsfăţa în soare, albeaţa imaculată a zidurilor sale de marmoră. La poartă, un sudanez într'o sutană albă de bumbac, te predă unui camerier arab, care să ducă —, pe o tipsie de aur — cartea de vizită în biroul paşei.

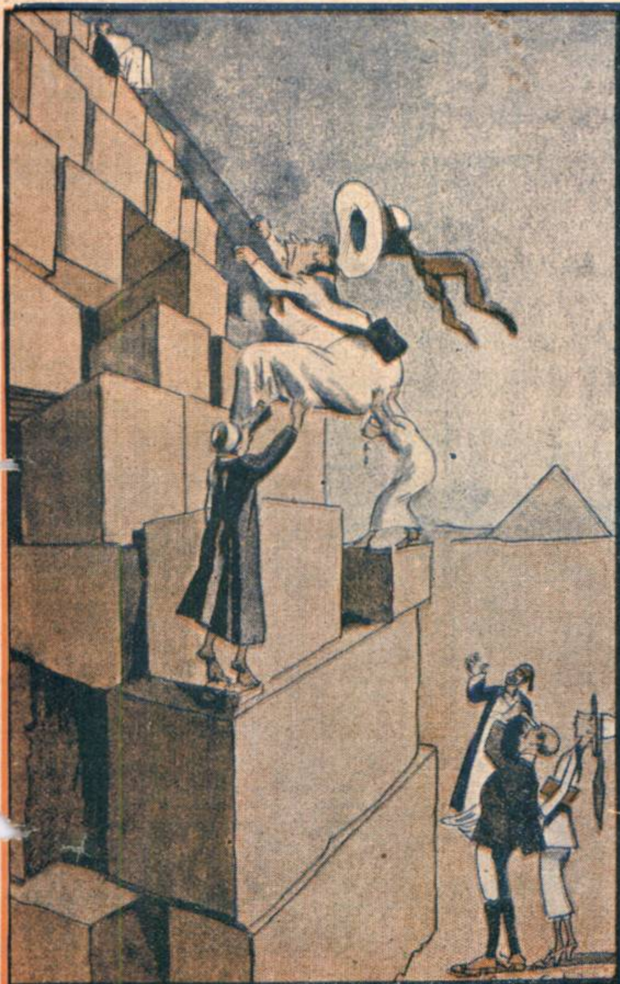
Insfârşit, sunt admis, şi două uşi grele de stejar, dublate cu plăci metalice sculptate în arabescuri, se deschid, ca să mă conducă într'un vestibul larg şi răcoros, ca o sală de catedrală. Tăcut, şi cu paşi înăbuşiţi, arabul, după ce mi-a luat pălăria şi mi-a şters ghetele de praf — veche reminiscenţă a obiceiului mahomedan de spălare a picioarelor la intrare în casă — se depărtează, poftindu-mă să intru într'un salon imens, unde — într'un jeţ comod,

Egipt, mai trăesc numeroşi străini: greci, evrei, italieni, englezi, francezi, dar aceştia formează populaţia flotantă a ţării.

In nici o ţară din lume deosebirea între clasa muncitoare săracă şi stăpânitorii bogaţi nu este mai profundă. In Rusia ţaristă ţăranii trăiau fericiţi, dac'ar fi să-i comparăm cu ţăranii felahi din Egipt. Satele egiptene — ca să numim astfel adunătura de bordee de lut, clădite într'un stil special — muşuroaie informe, sprijinite unele de altele — fără ferestre şi fără uşi, fără acoperiş şi închise deasupra cu aşchii de lemn, cârpe, pae, gunoaie, — adăpostesc împotriva insectelor şi a arşiţei, fiecare câteva duzini de bătrâne şi copii, până la cinci ani, într'o infecţie care nu poate fi suportată de un nas european. In catul de jos se odihnesc animalele: cămile, şi asini; în partea de sus stau oamenii: omul suportă mai uşor căldura şi afară de aceasta vitele sunt mai scumpe. Ca să se urce la etajul care formează totdeauna locuinţa, locuitorii satelor sprijinesc scări de lemn, la partea exterioară a casei şi intră în locuinţa prin găuri, la fel cu oamenii preistorici. De altminteri toţi oamenii valizi şi copiii dela cinci ani în sus, îşi petrec viaţa pe câmpiile arse de soare, depe marginea Nilului, prin mlaştinile şi în mâlul lăsat de acesta când se revarsă. Murdari, dogoriţi de soare, slabi, bolnavi de conjuctivită şi de boalele tropicale, ţăranii egipteni — cari alcătuesc cea mai mare parte din populaţia Egiptului — muncesc, ei şi familiile lor, pentru câţiva piaştri pe zi, o sumă care de abia îi împiedică să moară de foame. Iar produsul holdelor mănoase, al câmpiilor care produc două recolte pe an, de grâu, de orez, de bumbac, de trestie de zahăr spo-

HUMORUL EGIPTEAN: (La dreapta): *Ascensiunea pe piramide.* — (Jos): *Turistul încăput pe mâna dragomanilor.*

Egypt — The Nile

în faţa unei mesuţe orientale — stă paşa. Un covor mătăsos şi gros, acoperă toată vasta încăpere şi, în afară de câteva tronuri sculptate, nu se mai găseşte în acest salon, decât un piano aurit, aşezat într'un colţ. Cât e piano de mare, el se pierde în imensitatea acestei camere. O scară de stejar duce sus la o galerie, din care se separă diferitele apartamente.

Paşa, la care venisem în vizită, un om modern, a fost ministru în Egipt şi înţelege perfect profunda nedreptate socială care domneşte în ţara lui.

„Este neîndoios — spunea dânsul — că mai târziu sau mai curând revoluţia va isbucni în Egipt. Mulţimea va înţelege că este exploatată, în ziua când nenorocirea va face să fie un an de foamete. Atunci, moşiile întinse ale celor bogaţi vor trebui să fie împărţite muncitorilor, din exploatarea cărora trăim noi azi".

Insă interlocutorul meu — ca orice oriental — aşteaptă desfăşurarea evenimentelor, nu e un revoluţionar şi nici nu se gândeşte că dânsul să fie idealistul cari să înfrunte mulţimea, împotriva clasei sociale, din care singur făcea parte. Căci ca să poată trăi în luxul şi bogăţia pe care am descris-o, zece mii de felahi asudă, muncind din zori şi până în seară, pe câmpiile mănoase ale Nilului.

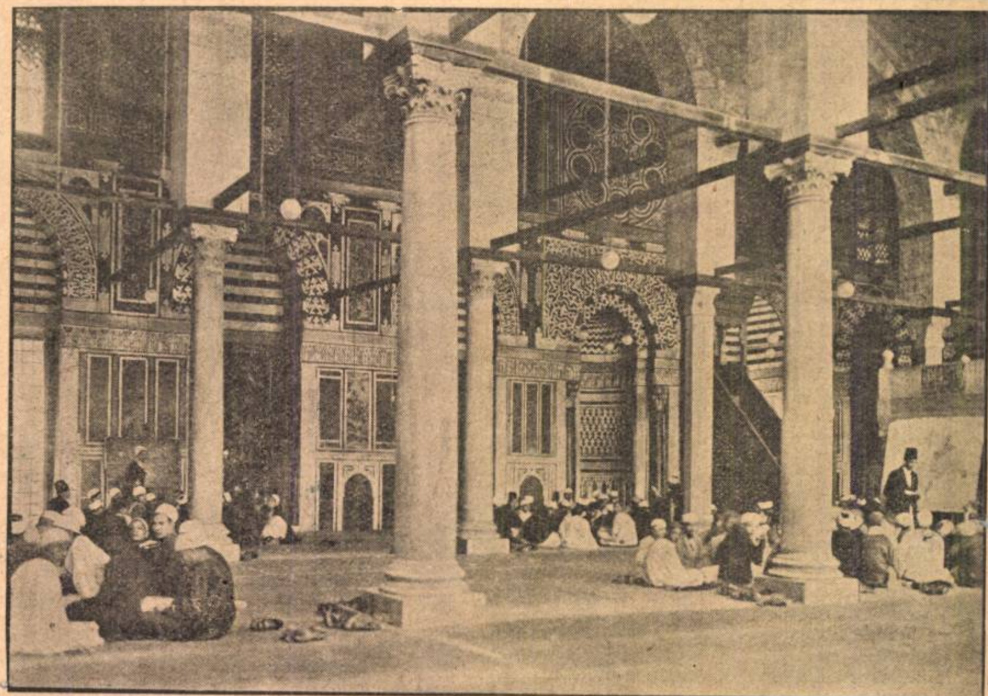
Şi astfel, sfinxul, care a văzut atâtea, în lunga lui existenţă, e sortit să privească, depe colina de unde surâde imperturbabil, viitoarea revoluţie sângeroasă, care va pune capăt nedreptăţii sociale din Egipt.

N. C.

Caire — The Blue Mosque

CRONICA cinematografică

D. I. Suchianu

— Melodiile filmelor sonore —

Mă voi ocupa astăzi de o chestiune destul de delicată: aceia a raporturilor dintre frumuseţea pro prie a unui film şi valoarea melodiilor care sunt imprimate şi apoi redate, odată cu jocul actorilor.

Dar, înainte de asta, câteva cuvinte asupra enormei şi îmbucurătoarei generalizări a filmului sonor.

* * *

Aşa dar toate filmele care vin acum sunt sonore. Şi nu este mai puţin adevărat că majoritatea lor sunt *doar sonore*. Vorbitoarele-s o foarte slabă minoritate.

Argumentul statistic a fost totdeauna, pentru mine, decisiv. Faptul că filmele doar sonore sunt mai multe ca cele vorbitoare dovedeşte că cele dintâi plac mai mult ca celelalte; iar faptul că plac la mai mulţi este o prezumpţie că sunt mai bune...

Dacă am fi avut o proporţie contrară: adică în cazul când vorbitoarele ar fi fost cele mai multe, — atunci declar cinstit că m'aş fi supus, că mi-aş fi schimbat opinia, până atunci defavorabilă vorbitoarelor. Căci, deşi elitele sunt care în artă „lansează" tipurile de frumuseţe nouă, — acest act revoluţionar al unei minorităţi trebue să fie ratificat pe urmă de masse. Arta, gustul şi în general valorile estetice sunt doară lucruri sociale! Şi tot ce e social atârnă de judecata societăţii.

Din fericire statistica evenimentelor nu mă obligă la asemenea sacrificii de idei. Ea, dinpotrivă, îmi verifică părerea pe care, dela început, am avut-o despre şi contra filmului vorbitor, precum şi aceia pe care, tot dela început, am avut-o despre şi pentru filmul sonor sau sincronizat.

Filme, în întregime vorbitoare, cu adevărat bune n'au fost, din câte am văzut, decât două: „Nu mai cred în femei" şi „Zwei Herzen". Am arătat, cu deamănuntul, pentru primul, de ce a fost bun. Cauzele găsite de noi (aci, în această revistă), nu numai că nu reabilitau filmul vorbitor, dar din contra, tocmai aduceau argumente nouă împotriva lui.

Cât despre filmul „Zwei Herzen" am spus, în treacăt, dece constitue şi el, un argument nu pro, ci mai degrabă contra vorbitoarelor. Dar vom insista mai pe larg altă dată asupra acestei chestiuni.

Pentru moment, suntem mulţumiţi că realitatea socială — atât preferinţele publicului cât şi procedarea fabricanţilor — dau dreptate părerilor pe care, intuitiv şi teoretic, le-am înfăţişat cetitorilor mei, încă dela început, încă mai înainte chiar de început.

* * *

Dar filmul sonor poate duce uneori şi el la greşeli. Iată, de pildă una curentă, pe care o semnalăm între altele şi pentru că o găsim în două filme recente: „Jazzul anotimpurilor" şi „Melodia fericirei". E vorba de obiceiul de a se instala, în centrul acţiunei unui film, o melodie oarecare, ce revine apoi ca un leit-motiv.

In sine, obiceiul nu e rău. Dimpotrivă, face plăcere să vedem şi aci sincronizare între leit-motivele acţiunii, ale temei, şi leit-motivele acompaniamentului muzical. Aşa a fost în Jeanine; aşa în Ladie divine. Excelentă idee. Se alege o melo die frumoasă; nouă sau veche, puţin importă; este suficient să nu fie învechită; căci vechiu nu-i tot una cu învechit. Lucruri de acum o sută de ani pot să nu fie învechite deloc, iar altele, numai de o lună născute, da. Principalul deci e să fie frumoase (noţiunea însăşi de frumuseţe, exclude dintr'însa pe aceia de învechit; în schimb se împacă egal de bine şi cu aceia de nou, şi cu aceia de vechiu). Aşa dar, — se alege o melodie frumoasă, care se distribue dealungul desfăşurării filmului, melodie care apare, dispare, reapare şi redispare, astfel că, la urmă, pare a fi ea însăşi un fel de personaj.

Betty Compson

Nimic de zis contra unui asemenea procedeu.

Dar uneori se merge mai departe. Se amestecă direct melodia printre evenimentele acţiunei. De pildă eroul din film e de profesie compozitor. Scrie o melodie. O cântă. Este apoi cântată de alţii, şi la urmă de toată lumea. Aşa se întâmplă în „Melodia fericirei".

In „Jazzul anotimpurilor" se întâmplă ceva similar. O tânără violonistă cântă prietenilor ei un cântec din ţara ei. Il cântă ea personal. Şi cântecul îl recântă în faţa prinţului ţării sale.

Dar, se va spune„ care e răul în toate astea ?

E foarte simplu. In cazurile acestea, dacă melodia este urîtă, *e dezastruos pentru film.*

In cazul celalt, când melodia face doar, modest, parte din acompaniamentul muzical al filmului, sancţiunea, dacă melodia nu-i frumoasă, este inofensivă. Avem, un acompaniament *oarecare* în locul unuia *foarte bun.* (Şi acest acompaniament, chiar dacă nu-i foarte bun, e în tot cazul mult mai bun decât pe vremea orchestrelor în sală).

In cazul însă din „Melodia fericirei" sau „Jazzul anotimpurilor" lucrurile sunt mult mai grave.

Melodia compusă de talentatul tânăr Olef trebue, din ce ni se spune în film, să lase pe toată lumea cu gura căscată. Editorul care o aude rămâne înmărmurit. Personalul de birou din odăile de alături nu mai poate lucra, cu gândul furat de noua melodie. Toată această lume fredonează bucata, pe care, dela prima audiţie, toţi o ştiu pe dinafară. Iar când compoziţia, tipărită, ajunge în mânile publicului, o adevărată psihoză colectivă se întinde asupra Stokholmului. Orchestrele restaurantelor, fecioarele în patul lor alb înainte de culcare, bucătăresele tăind ceapă, toţi posesorii de radio sau de gramofon, cântă sau ascultă cântându-se noua bucată.

Dar..., bucata e proastă, fără nici un haz, plicticoasă. Şi această nepotrivire aruncă un văl de neverosimiltate asupra filmului însuşi...

Acelaş lucru în „Jazzul anotimpurilor". Cântecul care este presupus a „da gata" pe toată lumea este de un anost absolut. Şi atunci mimica de extaz a actorilor capătă ceva ridicol, iremediabil ridicol...

Iată inconvenientul „confuziunei genurilor". Muzica, în cinematograf, trebue să rămână un simplu acompaniament. Şi a acompania însamnă a merge alături, nu a te amesteca şi contopi; însamnă juxtapunere, nu confuziune. Două itinerare paralele, concomitente, şi corespondente trebue să urmeze: filmul de oparte, sunetele de alta. Să se sugereze unele pe altele. Dar nu să intre unul în domeniul celalt. Sau atunci să fie vorba numai de lucruri aşa de deplin reuşite încât să nu riscăm nimic cu ele. Aşa bunăoară sunt „sgomotele", căci ele-s de o perfectă naturaleţă. Pe ele şi numai pe ele, ne putem permite să le intercalăm în corpul însuşi al acţiunei filmului. Gălăgia mulţimei, răsuflarea unei locomotive, urletul căriitor al unui aeroplan — toate acestea nu depind de dispoziţia momentană a unui om cu sau fără talent. Discursurile din vorbitoare sau cântecele cântate personal de eroi depind de arta şi dispoziţia actorului, a unui om, precum şi de valoarea textului, deci de talentul, iarăşi al unui om. Pe când un sforăit de motor va semăna totdeauna, şi totdeauna desăvârşit, cu un sforăit de motor...

Excelentă ideea — întrebuinţată de pildă în Jeanine sau Ladie divine — a unei melodii „en titre", leit-motiv al întregului acompaniament muzical.

In schimb, idee greşită, sau în tot cazul riscată, de a trece o melodie dincolo de acompaniamentul muzical al filmului, de a o introduce chiar în film, de a o instala printre înseşi evenimentele acţiunei, de a face dintr'însa însăşi un eveniment, şi încă din cele importante.

Aceasta explică de ce publicul a fost fermecat de muzica din Lady divine sau Jeanine, şi dincolo, de ce a zâmbit puţin ironic oridecâteori se cântă „melodia fericirei" sau aria aragoneză din celelalte două filme, pe care le dedeam ca exemplu mai sus.

Violonistul Jean Proşteanu

REALITĂŢILE VIEŢII

Măritiş cu orice preţ

ULTIMUL recensământ al populaţiei chineze din ţinutul Loanfu, a dat un rezultat ciudat: există în acea provincie 120.000 bărbaţi, faţă de 20.000 femei. Aceste cifre ne surprind cu atât mai mult, cu cât în Europa şi în America se constată peste tot un surplus de femei, atât de pronunţat, încât s'a ventilat adesea în mod oficial (Cehoslovacia!) ideia legiferării bigamiei.

Lipsa de femei la Loanfu se explică prin obiceiul chinejilor de a omorî fetele nou-născute. Cât despre acele fecioare, care scapă cu viaţa — deoarece legea opreşte părinţii cu stare, să ceară viitorului ginere o sumă de bani în schimbul fiicei lor, ei preferă, ca odrasla lor să rămână fată bătrână, decât „s'o dea de pomană" unui bărbat, cum spun ei.

Prefectul judeţului, speriindu-se de rezultatul recensământului, a dat un ucaz, prin care se ordonă fetelor, de a se mărita cât de curând. Le este absolut interzis, să rămână necăsătorite. Ne întrebăm însă, ce mijloace de constrângere vor utiliza autorităţile pentru a sili pe tinerele chinezoaice să se închine la altarul zeului Hymen? Te pomeneşti că există fete rebele, care preferă chiar pedeapsa cu moarte căsniciei silite — şi apoi, oricum ar aranja prefectul situaţia — surplus de bărbaţi tot rămâne. Decât măritişul forţat al fetelor mai bine combaterea groaznicului obicei de pruncucidere la chineji, când nou-născutul se nimereşte să fie de sex feminin.

O moştenire ciudată

M-R VELLINGTON LYTLEN, decedat într'un hotel din Milvankee prin sinucidere, a lăsat următorul testament:

„Nefiind în stare, să-mi găsesc o ocupaţie, neavând mijloace de trai, în imposibilitate de a-mi achita impozitele, hotărăsc următoarele: Averea mea, constând dintr'o piesă de zece cenţi, fiind insuficientă pentru acoperirea datoriilor mele către stat, las secretarului de stat Mellon sufletul meu. Imi dau foarte bine seama, că d. Mellon are interes numai pentru bunuri palpabile, totuşi fac această încercare. Am plătit socoteala la hotel cu anticipaţie pentru cinci zile şi doresc, ca trupul meu să se mai odihnească încă trei zile în camera plătită de mine. Nu vreau să-i dăruesc nimic hotelierului deoarece n'a voit să-mi acorde credit. Trebue împiedecat cu orice chip, ca patronul să închirieze camera, la care mai am drept trei zile, nepermiţându-i-se obţinerea unui câştig ilicit".

Nu se ştie, dacă secretarul de stat Mellon a acceptat moştenirea. Cât despre dorinţa defunctului, în privinţa odihnei mortuare, ea n'a putut fi satisfăcută: legea ordonă transportarea imediată a cadavrelor din hoteluri la morgă sau cimitir.

Analfabetul, ministru de instrucţie

NU VĂ speriaţi! Chestiunea nu s'a petrecut la noi în ţară! Chiar dacă, aci foarte mulţi nechemaţi ocupă funcţii însemnate de care habar n'au, bătaia de joc nu merge tocmai până acolo, încât un neştiutor de carte să fie pus în fruntea ministerului de instrucţie.

Ţara unde s'a întâmplat acest caz, e Haiti. Haiti e un fel de „enfant terrible" al Statelor Unite. Această provincie care a fost în stare să se scuture de dominaţia franceză şi să se autoguverneze, aşa cum putea, a avut, acum 14 ani îndoelnica fericire de a fi vizitată de către o flotă yankee, care chipurile venise să asigure, să sprijine şi să întărească independenţa statului Haiti. De fapt, s'a distrus întregul sistem parlamentar haitian, introducându-se un fel de regim dictatorial milităresc, la care colaborau însă şi indigeni. Haitieni, nemulţumiţi de acest sistem, s'au revoltat deseori. Cât de mare e corupţia, de când cu amestecul americanilor în politica haitiană se poate vedea din constatările scriitorului american Sinclair Lewis întărite de declaraţiile generalului Butler: Fiind nevoe să se instaleze un nou ministru de instrucţie, a găsit un indigen pe placul marinei americane. Când Lewis vroi să-i afle numele, constată, că haitianul, decretat ministru, nu ştia să se iscălească şi nici nu-şi putea ceti numele scris de altul. In urma acestei descoperiri a fost destituit, totuşi şi-a ocupat postul timp de două săptămâni. Americanul, care propusese stăruitor numirea lui, căpătase un bacşiş gras, în acest scop.

Contesa din hala de vechituri

CALEDONIAN MARKET, din Londra, este de fapt un obor de vite, dar odată pe săptămână este şi hală de vechituri. Aci se pot găsi tot felul de obiecte, pe care le aruncă marile oraşe. Sărăcimea îşi complectează aci mobilierul, dar şi colecţionarii scormonesc maldărul de vechituri, în speranţa, că vor găsi bibelouri, cărţi vechi, etc.

Printre mulţimea de vânzători se găseşte şi o bătrânică, cu părul colilie, care şi-a făcut o specialitate din vânzarea tabacherelor vechi. In afară de felul ei distins de a vorbi, ca înfăţişare ea nu diferă cu nimic de celelalte vânzătoare.

Viaţa acestei femei, cu care destinul s'a purtat cât se poate de vitreg, e neobişnuită. După mamă e o prinţesă poloneză, Oginska, după tată contesa Malahowska, şi e singura moştenitoare a două nume ilustre în istoria ţării sale.

După răscoala din 1863, tatăl ei contele Malahovski a fugit, împreună cu soţia sa la Londra, unde această familie aristocrată atât de bogată în patria ei, trăia în condiţiuni foarte modeste. Totuşi nu ajunsese la mizeria, la care e redusă astăzi sărmana contesă dela hala de vechituri. Abea după moartea părinţilor, contesa Malahovska a rămas absolut lipsită de mijloace şi s'a văzut silită să muncească, spre a-şi câştiga existenţa. Timp de 20 ani a lucrat într'un atelier fotografic. Vitregia soartei a adus-o în urmă la Caledonian Market, unde, sub numele de Maria Leon, aşteaptă clienţi pentru tabacherele orientale, pe care le adună şi ea din vechiturile ce se vând, în această piaţă.

ZIUA MODEI la BANEASA

La şosea, într'o zi zâmbitoare de vară, în mijlocul unei afluenţe extraordinare, elegantele bucureştene şi casele de modă au arătat toalete şi pălării, care exprimau ultimele creaţiuni în domeniul modei.

Ziua modei, pe hipodromul dela Băneasa, a fost desigur cea mai reuşită manifestaţiune mondenă din anul acesta, un public numeros şi elegant a ţinut să participe şi distincţiunea, eleganţa şi frumuseţea s'au luat la întrecere, spre a îmbăta ochii spectatorilor.

Am remarcat dintre participante pe doamna căpitan Guliano, pe domnişoara Tina Radu, artistă, şi pe domnişoara Magda Demetrescu, purtând pălării dela casa Panthazi.

Fotografiile noastre înfăţişează pe aceste trei elegante, (fotografia din dreapta sus) precum şi câteva grupuri de manechine ale diferitelor case de modă.

CAPITALA SE INFRUMUSEȚEAZĂ

Arşiţa soarelui încinge din ce în ce mai tare Bucureştiul. Asfaltul a început să danseze sub picioarele pietonilor încălziţi, cari par din ce în ce mai preocupaţi de găsirea unui adăpost adumbritor.

Grădinile de vară, preferatele generaţiei trecute, au dispărut. Şi de altfel ele nu mai corespund nici exigenţelor moderne. Acum se cere confort, pitoresc, higienă, lux.

Poate răspunde Capitala României dorinţei locuitorilor ei?

Peste puţin timp da!

Intr'adevăr pe bulevardul Brătianu, colţ cu strada Franklin, se va inaugura în curând BAZINUL CU VALURI LIDO, care va corespunde nu numai unei mari utilităţi publice, dar va fi în acelaş timp cea mai frumoasă podoabă a Bucureştiului.

Construit în preajma terasei palatului Lido care va fi ocupat de biurourile unei mari instituţii de Stat, palat care înseamnă el însuşi un monument arhitectonic grandios, BAZINUL CU VALURI LIDO va da Bucureştenilor putinţa de a găsi un loc de reconfortare şi amuzament, în cele mai prielnice condiţiuni.

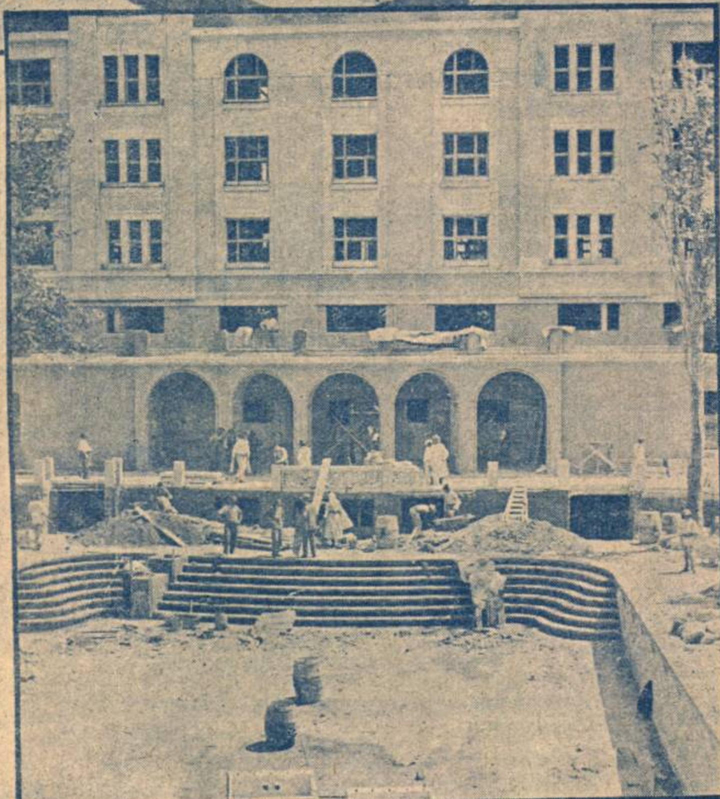
Fotografiile noastre reprezintă câteva aspecte ale noului strand, pe cale de a fi terminat.

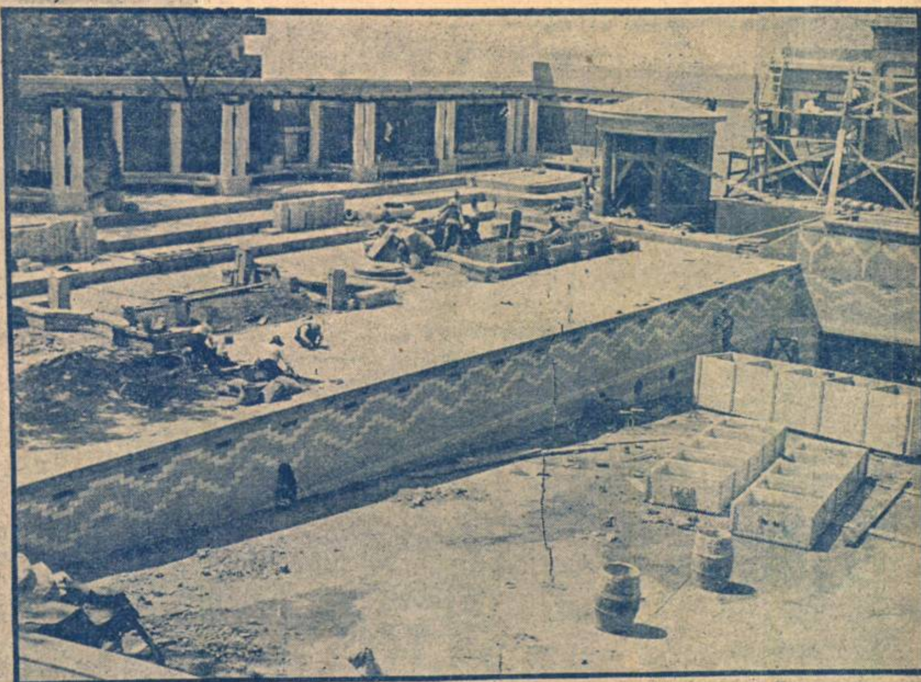
Construit cu o deosebită grijă de lux, higienă şi confort, bazinul strandului va avea — graţie aparatelor cari în ilustraţii par nişte cutii uriaşe — noutatea rar întâlnită în Europa, a valurilor artificiale.

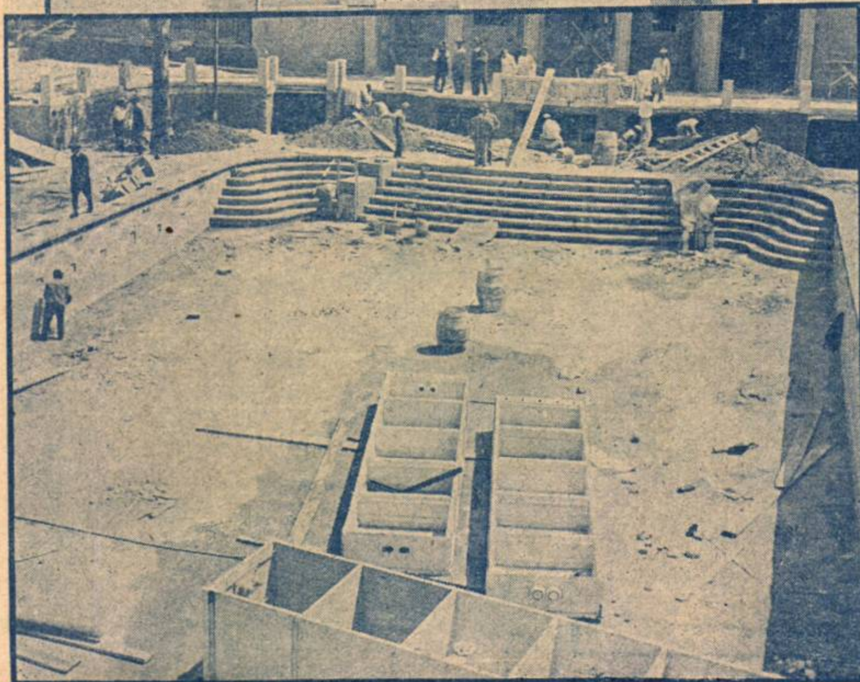
De jur împrejurul lui vor fi splendide pergole şi peluze, împodobite cu o vegetaţie luxuriantă.

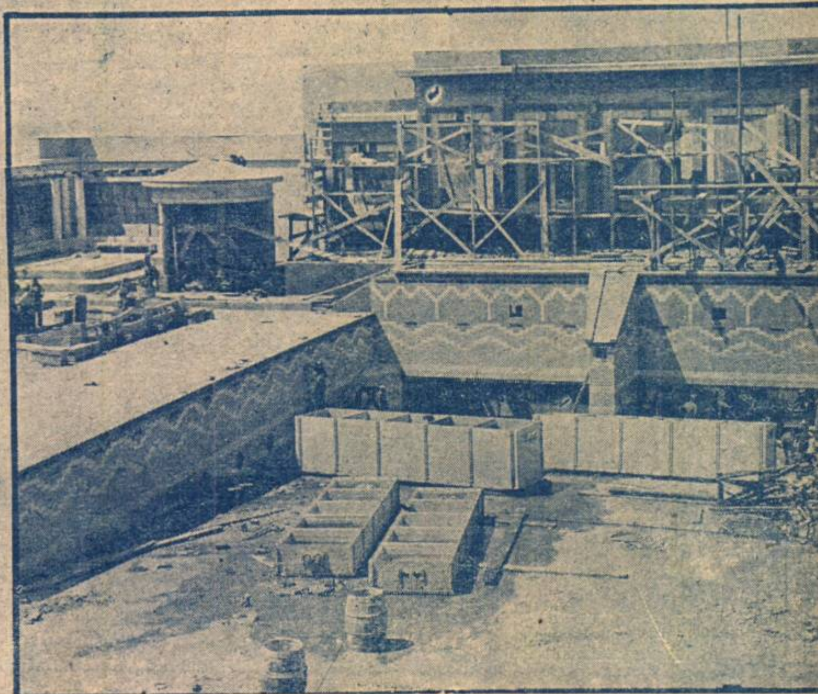
Peste scurtă vreme, feeria unui colţ venețian se va desfăşura dinaintea privirilor — desigur încântate — ale Bucureştenilor.

Până atunci să felicităm oficialitatea, care înlesnind acţiunea iniţiativei private, a contribuit la modernizarea Bucureştiului, înzestrându-l cu o podoabă într'adevăr occidentală.

ACTUALITĂŢI

Căluşerii tineretului naţional-ţărănist din Sibiu, au avut de curând o serbare. Fotografia noastră îi înfăţişează în portul lor pitoresc.

Voevodul Mihai la serbarea Eroilor.

Au fost descoperiţi la P.-Neamţ autorii unui furt important de 5.000.000. Ei sunt Alexandru Popovici (în automobil cu pălăria pe cap) şi Vasile Ticu (lângă Popovici, cu capul gol).

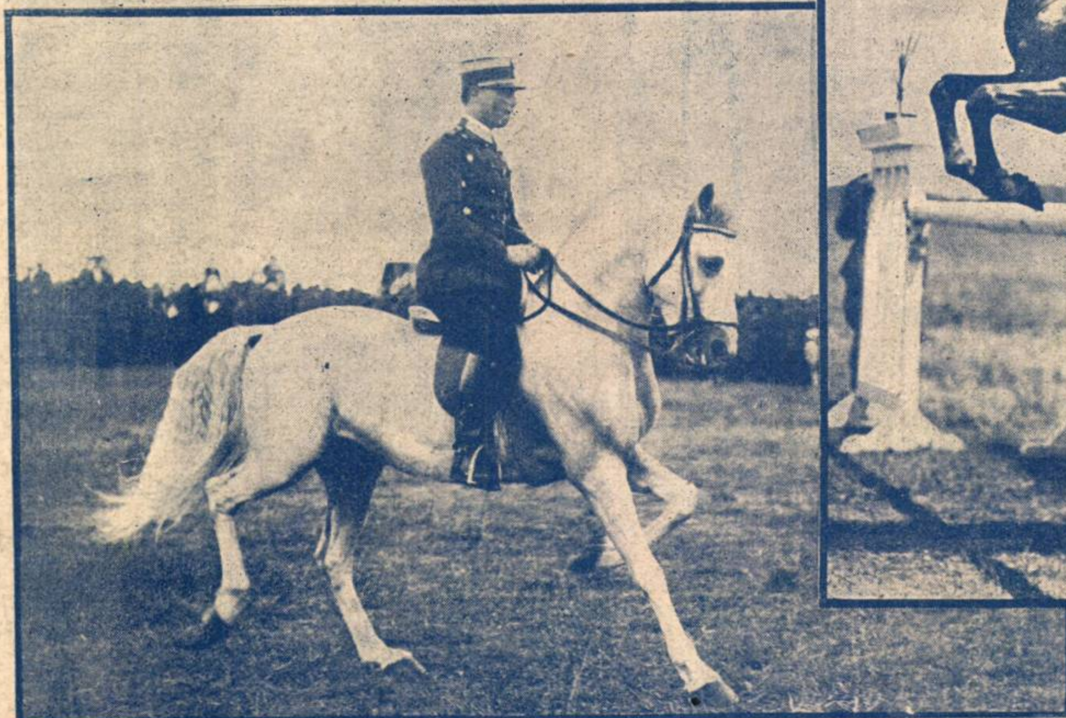

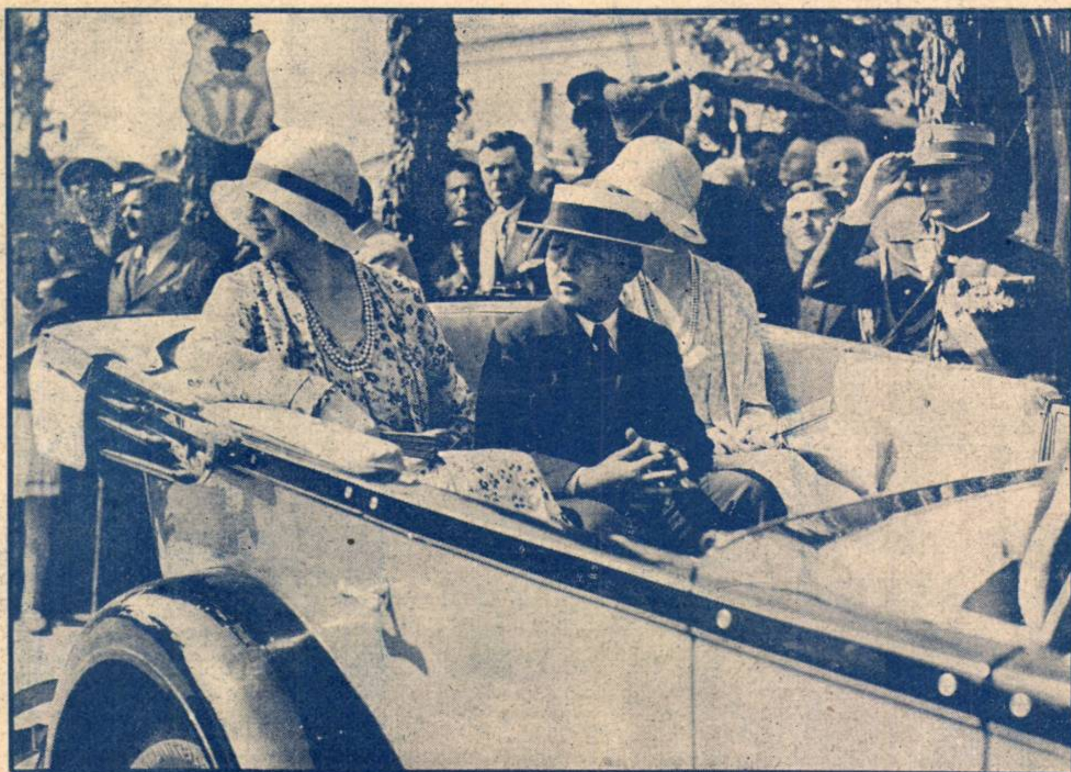
Banchetul oferit în saloanele Cercului militar în ziua de Sâmbătă 31 Mai, d-lui prof. general dr. Butoianu, inspector general al armatei. (In picioare în fund).

CONCUR

După ce România a repurtat un succes răsunător la concursurile hipice din străinătate, echipele sportive ale
Fotografiile pe care le reproducem au fost luate la concursul hipic din Craiova, unde premiul cel mai

...S HIPPIC

...cavaleriei noastre s'au produs acum la Craiova, iar concursul general din țară are loc astăzi, 12 Iunie, la București. ...important a fost obținut de către d-l căpitan Guliano. Micul nostru Voevod a asistat și El la acest concurs.

INFORMAŢIUNI

Ori cine poate câştiga 1000 lei pe săptămână

In numărul viitor al revistei vom publica modul cum poate oricare cititor al „Realităţii Ilustrate", să câştige o mie de lei săptămânal.

* * *

2 ESCURSIUINI DE VARĂ

1. O lună de vilegiatură pe Marea Adriatică

până la 15 Iulie la Lido-Veneţia, apoi în Abazia, în hoteluri de I-iul rang. cu excursiuni în Veneţia, Fiume şi Ljubliana. Preţul total cu voiaj cl. II, vagon-restaurant, înapoierea pe Dunere, vapor şi rest. cl. I. Lei 25.700,— inclusiv paşaport şi viza.

2. O lună în ţările Scandinave

Mare voiaj în fiorduri cu vapor de lux „MONTE-SARMIENTO" al Soc. HAMBURG SUD, cu vizitarea oraşelor Krakow Berlin, Hamburg, Nurnberg, Wien, etc. Amsterdam, Hardeo, Plaja de Schewening n, Kopenhaga, Goeteborg, Oslo, Odda, Gudvagen, fiordurile Norvegiene, Ijmuiden. Plecare la 25 Iulie. — Inscrierile până la 20 Iunie. Preţul total Lei 35.000.

Informaţiuni la Cercul C.T.F.I pe adr. Ing. E. Erdés, Bucureşt Calea Victoriei 168

* * *

Spre a satisface cererile câtorva scriitori, am amânat concursul pentru cel mai bun scenariu, cu titlul „Rapsodia română" până la 20 Iunie. Rezultatul se va publica la 1 Iulie.

* * *

In „Realitatea Ilustrată" veţi găsi, sub numele „Poliţa de asigurare", tratată una din cele mai palpitante probleme, a cărei soluţionare e premiată cu 5000 lei.

* * *

Rugăm cititorii să rectifice explicaţia dată la paginile intitulate „Demnostraţii sportive O.N.E.F" în sensul că n'au fost serbări de gimnastică ale şcoalelor din capitală, ci o demonstraţie a activităţii desfăşurate de studenţimea Institutului superior de educaţie fizică şi de ofiţerii elevi ai Institutului Militar de Educaţie fizică.

S'A FACUT DREPTATE

Prinţul Carol, îndepărtat din ţară şi dela moştenirea tronului, „prin influenţa a doi factori neloiali ai politicei româneşti, şi a unor intrigi osândite de conştiinţa unei naţii întregi", s'a întors în patrie.

In ziua de 8 Iunie, Adunarea Naţională a României, a anulat actul dela 4 Ianuarie 1926, prin care s'a primit renunţarea la succesiunea tronului şi la toate drepturile, de care se bucura Principele moştenitor şi a proclamat pe principele Carol ca Rege al României.

Ţara întreagă a primit cu multă satisfacţie această reparaţie a unei nedreptăţi istorice, şi România a trăit două zile de entusiasm general.

Astăzi cei patru ani câţi s'au scurs dela tragedia din 4 Ianuarie ne par un vis urât.

Regele Carol al II-lea, a depus jurământul de credinţă în faţa Adunării naţionale şia rostit, cu acest prilej, un discurs avântat şi mişcător, făgăduind acestei ţări atât de sbuciumate, o conducere înţeleaptă şi iubitoare. Iată vorbele sale:

„Păşesc astăzi cu sufletul înălţat în mijlocul poporului meu şi cu o inimă în care s'a şters cea din urmă mâhnire, chiar faţă de aceia cari au încercat, prin acţiunea lor nechibzuită, să rupă legătura indisolubilă între mine şi tot ce simte româneşte".

„Sunt hotărît să menţin, fără şovăire, jurământul meu de-a păzi neatinsă integritatea teritoriului naţional. Dar am nevoe, mai înainte de toate, de colaborarea fără preget a tuturor forţelor vii ale naţiunei".

„Ţara noastră este atât de bogată, are atâtea resurse naturale, încât nu putem, cu concursul tuturor, să nu îndreptăm cât mai repede starea economică şi să redăm astfel mulţumirea materială locuitorilor, cari de-atâta vreme aşteaptă".

„In sfârşit, mi-am regăsit şi pe scumpul meu fiu, pe care-l voiu putea, cu toată iubirea, să-l cresc în sentimentul ce-a ilustrat pe strămoşii lui: dragostea nesfârşită de ţară".

„Sfârşind cuvântul, încă odată fac cel mai călduros apel ca toţi să lucrăm împreună, pentru bunul cel mai scump al nostru: Patria".

„Români din patru unghiuri, uniţi-vă în gânduri, uniţi-vă în simţiri".

„Inainte, spre muncă"!

Carol

Fotografii speciale ale evc

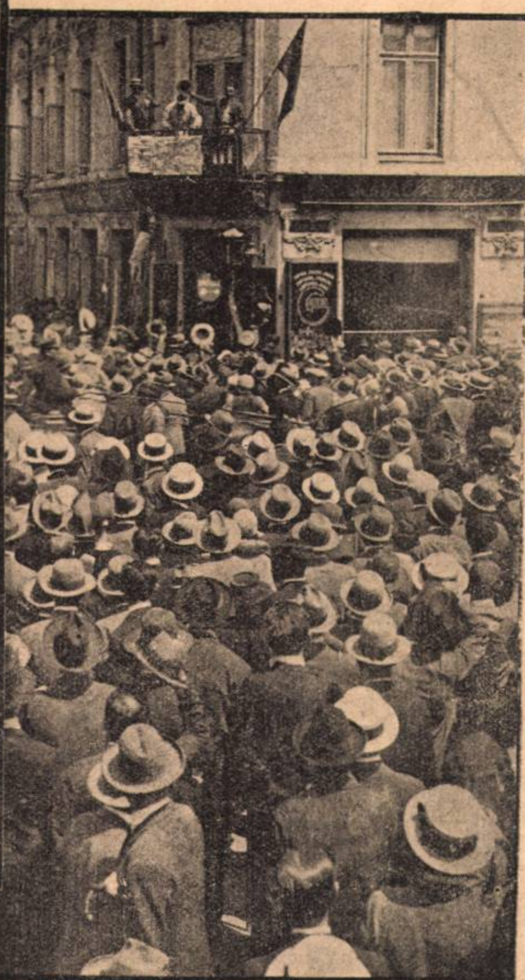
Dela stânga la dreapta, rândul întâi: *Garda militară în dimineaţa zilei de 7 Iunie, la Cotroceni. Regele Carol II-lea şi Prinţul Nicolae, în balc*
Regele Carol al II-lea în faţa Camerei. Mulţimea lipeşte cu sila pe balco
Rândul de jos dela stânga la dreapta: *D. Puiu Dumitrescu, secretarul particular al Regelui Carol al II-lea. La mormântul eroului necunoscut, Regel*

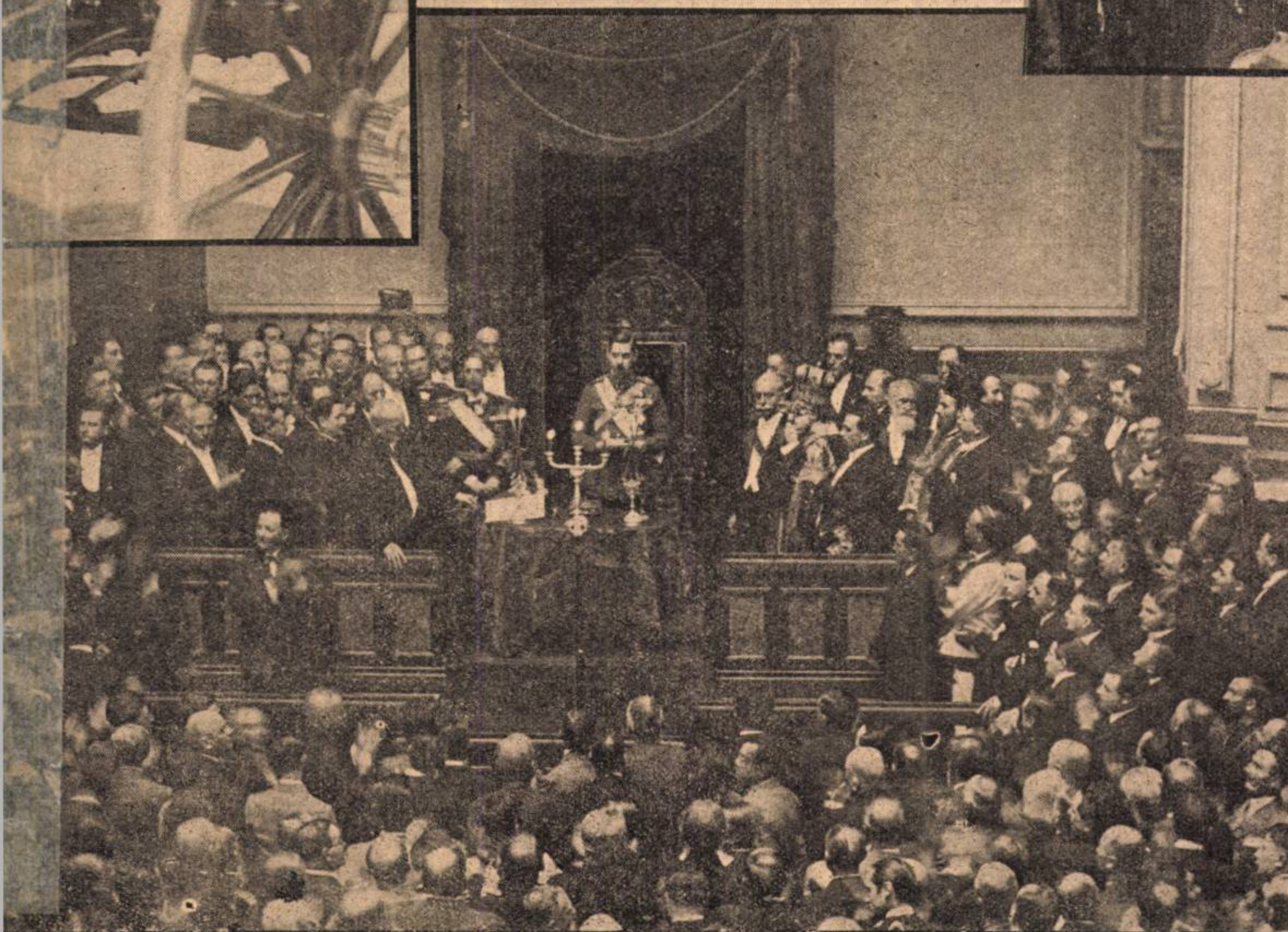
Deoarece suntem nevoiţi, din motive technice, să începem tipărirea revistei cu mult înainte de apariţia ei, nu ne-a mai fost posibil să rectificăm titlul pe care-l

nimentelor dela 8 Iunie

Fotografii dela : Foto Berman-Realitatea, FotoKodak, Foto.Luvru şi Foto-Royal,

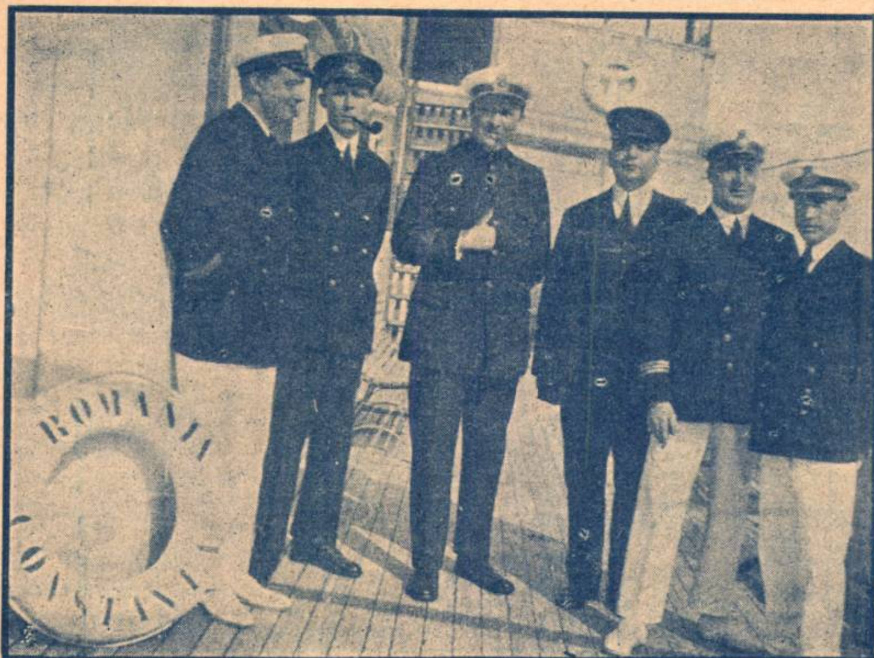
ul Palatului Regal din Calea Victoriei. Regele Carol II şi Prinţul Nicolae în trăsura à la Daumont, plecând spre adunarea deputaţilor.
lubului liberal placarde omagiale pentru Regele Carol al II-lea.
Carol II, depune o coroană regală. Depunerea jurământului în parlament. D. Gatoschi, secretarul particular al regelui Carol al II-lea.

vea Voevodul Mihai până la 8 Iunie. Rugăm pe cititori să facă ei a ceastă rectificare.

Marile succese la Paris ale artistei copile Dorina-Nora Mihailescu

Intreaga presă pariziană în frunte cu ziarele: „Figaro", „Le Temps" şi multe reviste de specia- cum ar fi „Les artistes d'aujourd'hui", consacră numerouse articole omagiale, in favoarea celei mai tinere artiste române mica Doin Col. Dr. Mihăilescu, adevărată artistă în mânuirea harpei, numai la vârsta de 7 ani.

In timp de trei săptămâni, micuța artistă a dat la Paris 4 concerte şi şase audiţii, în prezența celui mai select public parizian, a marilor profesori şi a unui imens număr de artişti, cari au aplaudat cu frenezie geniul technic şi marele talent al acestei copile menită să îmbogăţească faima artistică a Ţării noastre, chiar peste hotare.

Pentru cursa Constanța-Constantinopol-Pireu-Alexandria și retour, călătorii preferă totdeauna vapoarele S.M.R., care oferă maximul de confort și eleganță, sunt rapide și puțin costisitoare. Fotografia pe care o reproducem înfățișează pe d. comandor Rășcanu și ofițerii de pe bordul vasului „România".

CALUL REGINEI

Mai mult decât ori care popor oriental, egiptenii sunt extrem de ospitalieri și de darnici.

Vizitând domeniul unei pașe, M. S. Regina nu și-a putut reține admirația față de caii de pur sânge pe cari i-a văzut în grajdurile pașei. Și acesta, plin de curtoazie, a oferit suveranei un cal arab. Calul se numește Baazel (Trestie de zahăr) și a fost adus în țară săptămâna trecută, pe bordul vasului „România".

Fotografia noastră înfățișează calul, pe bord, ținut de sergentul Stancu P. Nicolae din regimentul 9 Călărași, Constanța, care a fost trimis la Alexandria, spre a-l îmbarca.

Azi 12 Iunie se dispută la Atlantic City (Statele Unite), pe vestitul Jankee-Stadion, mult așteptatul match de box, între germanul Max Schmelling și americanul Jack Sharkey.

Este în joc titlul de campion mondial, la toate categoriile. Entuziaștii americani plătesc compatriotului lor, Sharkey, 175.000 dolari. Schmelling va căpăta peste 250.000 dolari.

Postul de emisiune din Stuttgart, transmite toate fazele interesantului match. Ținând seama de diferența de ore, matchul, pentru noi Europenii, se dispută Vineri între orele trei și patru dimineața). Joi zece seara la Atlantic City).

Fotografiile noastre reprezintă: jos: Campionul german Max Schmelling în garda sa favorită. sus: Jack Sharkey, antrenându-se la sacul cu nisip.

Țara în care ploaia nu udă

Deșertul care se află la Sud-Est de California nu departe de Sierra-Nevada, prezintă o curiozitate foarte rară.

In epoca ploilor, se produc furtuni, în timpul cărora se revarsă din cer torente de apă, fără ca totuș să se ude pământul.

Faptul se datorește următoarei cauze: Ploaia oricât ar fi de abundentă, este absordită de curentele de aer ferbinte, care suflă ziua la 5—6 metri înălțime. In modul acesta un om care s'ar sui pe un copac, la o înălțime de 7—8 metri, ar fi udat de ploae, pe când unul care ar sta pe pământ, s'ar topi de căldură.

Trebue să menționăm că în acest ținut temperatura atinge uneori 50—60 grade la umbră.

Cu toate acestea ploaia răzbate uneori și până la pământ, dar aceasta foarte rar și numai noaptea.

Cum s'a vindecat un sat de beție

Satul Gravac de pe coasta insulei Terra Nova, devenise celebru prin beția locuitorilor săi, cari erau pescari.

Intr'o zi un mare steamer englez, suferi un accident, în apropierea satului.

Pescarii aflând că vasul naufragiat conține 2000 lăzi cu șampanie, năvăliră în vapor și amenințând echipajul cu armele, scoaseră lăzile pe uscat și plecară. Pe țărm, pescarii și-au împărțit prada, după care au început cheful. Sute de oameni se luau la întrecere, care va bea mai mult.

Locuitorii din aceste locuri care nu băuseră în viața lor șampanie, nu fură de loc alarmați de gustul deosebit al lichidului și continuară să bea.

Pescarii însă, cari au atacat vaporul, au greșit magazia și în loc de șampanie au găsit apă minerală purgativă... și cititorii își închipue ce-a continuat.

Trebue însă să adăugăm că puțin după aceia, pescarii s'au dus cu toții la biserica satului și au jurat să nu mai bea deloc, nici un fel de alcool. Cârciumarul satului a fost silit imediat să se mute.

Și deatunci nimeni încă nu și-a călcat cuvântul.

AURUL PRINŢULUI NEGRU

WASHINGTON... Elisabethville... Egypt... Prince Noir... Şi câte altele, uitate de vremuri!... Comori incalculabile, ce zac în fundul mărilor...

Numele enumărate mai sus au aparţinut cândva unor vase uriaşe, a căror soartă, mânată de fatalitate, a fost să se scufunde în abisurile valurilor necruţătoare, ducând cu ele suflete multe şi bogăţii imense. Fiecare din aceste vase blestemate îşi are povestea lui, tragedia lui, care a stârnit senzaţie, odinioară, dar care, astăzi, nu mai suscită decât interesul „pescuitorilor de comori". Unele au fost descoperite de scafandri şi golite de bogăţia lor; altele, însă, au rămas înpotmolite în fundul mărilor, acolo unde s'au scufundat, cum este cazul cu „Elisabethville" supranumit „vasul cu diamante", care se afla în serviciul statului belgian, făcând transportul de pietre preţioase extrase din minele congoleze şi de a cărui urmă, cu toate sforţările făcute, nu s'a mai putut da... Dar, cea mai mare bogăţie se pare că zace în fundul Mării Negre, înmormântată între sfărămăturile vasului „Prinţul Negru" a cărui pescuire a decis-o, anul trecut, guvernul sovietic. Iată povestea acestui vapor:

Era în timpul bătăliei dela Sevastopol (1856), la care luau parte armatele Franţei, Angliei şi Turciei aliate contra Rusiei. La un moment dat, trupele aliate aveau nevoe de reîmprospătarea bugetului, ca să poată continua o luptă ce amenința să se termine în defavoarea lor. Anglia şi Franţa au contribuit, atunci, din propriile tezaure ale statului şi au îmbarcat, pe cel mai mare vas englez botezat „Prinţul Negru", aur, în cantităţi extraordinare destinat nevoilor armatei. Speranţele trupelor puse numai în această supremă intervenţie nu s'au realizat, însă. „Prinţul Negru" n'a ajuns niciodată la destinaţie. Aproape de coasta Balaklavei, prin ce împrejurare nu s'a putut preciza nici până astăzi, vaporul s'a scufundat...

Au trecut, de atunci şaptezeci şi patru de ani. Povestea „Prinţului Negru" a devenit aproape o legendă, servind, de multe ori, ca subiect romanelor de aventuri senzaţionale... Dar, iată că guvernul sovietic şi-a propus să încerce a profita de pe urma acestei „legende". Solicitând concursul celor mai de seamă ingineri, cărora le-a pus la dispoziţie tot ceeace perfecţiunea technicei moderne a realizat în domeniul explorărilor aquatice, a luat iniţiativa pescuirii rămăşiţelor acestui vas. Pretextul e simplu: Sovietele au găsit interesant „din punct de vedere istoric" să scoată la iveală... bucăţi din vas. Nefiind însă prea sigur de succesul întreprinderii, guvernul sovietic a găsit cu cale să încredinţeze această grea misiune unui consorţiu japonez. Pretextul şi de astădată a fost tot atât de uşor de găsit: Japonezii au dovedit a fi cei mai abili cercetători ai adâncimilor. Deci, numai lor li se putea cere concursul....

Faţă de promisiunile aureolate ce li se făcură, Japonezii au acceptat propunerea. S'au recrutat astfel, cei mai reputaţi pescuitori de perle, de pe coasta Oceanului Pacific şi au fost aduşi în oraşul Balaklava, unde s'a fixat cartierul general al lucrărilor...

Expediţia fiind una dintre cele mai periculoase, căci fundul Mării Negre, după cum se ştie, este completamente mort, scafandrii nu s'au decis a se aventura decât în schimbul unor onorarii împărăteşti. Cifra, însă, la care s'ar ridica bogăţiile conţinute de „Prinţul Negru", după socotelile ruşilor, este aşa de mare, încât exploratorii şi-au propus să nu cruţe nici un sacrificiu...

SFATURI PENTRU FRUMUSEŢE

Aneta Stan. Pentru mirosul urât al picioarelor veţi face băi, în care veţi pune două linguri de formol, la un lighian de apă; apoi pudrare cu talc sau cu licopodiu.

Enrica. Pentru pestrui: Ac. benzoic 1 gr. salicilic 2 gr. Kali iodat 2 gr. Lanolină Vaselină a. 40 gr. sau: Hg. pp. alb 2 gr. Bismuth sbutr. 1 gr. Sublimat 0,05 Lanolină 20 gr. Vaselină 20 gr.

O Laurofilă. — Pentru pori dilataţi: Acet aromat 100 gr. amoniac 1 gr. glicerină 20 gr. apă de roze 50 gr. sau alcool 100 gr. ac. salicilic 1 gr. apă de roze 50 gr., glicerină 20 gr.

Pentru ride: Lanolină 100 gr. apă de roze 50 gr., apă de hamamelis 50 gr.

Lucian Cornea. Pentru roşeaţa care v'a apărut vă recomand: Lanolină Vaselină a. 20 gr. Zinc oxid 10 gr. Amidon 10 gr. Adrenalină 10 picături. Comprese cu arpăcaş.

O tânără pesimistă. Electroliza este utilizabilă, dar pentru perii de pe obraz. Pentru cei de pe braţe ar fi o operaţie prea lungă, costisitoare şi dureroasă. Recurgeţi tot la depilatoare. Sau: apă oxigenată la 20 de volume 250 gr. şi 50 gr. amoniac amestecat la un loc. Veţi unge braţele cu vată, în fiecare seară.

Jeniki de H. Volumul meu îl puteţi comanda direct la administraţie ziarelor *Dimineaţa* cu ramburs. Pentru nas roşu ca Lucian Cornea din revistă. Pentru tenul lucios şi puncte negre: Mentol 1 gr. Aether 50 gr. Alcool 100 gr. apă de roze la 2 seri odată. Pentru mătreaţă: Sare de bucătărie o linguriţă, Chinină pulvere 5 gr. Rachiu bun 500 gr. Sau: Sublimat corosiv, 0,05 T-ră Jaborandi 20 gr. Vin de China 100 gr. Ulei de ricin 20 gr.

Mignon Galaţi. Crema de care mă întrebaţi e bună. Pentru puncte negre: Calomel 1 gr. Zinc oxid 3 gr. Tanin 0,10. Pudră de hamamelis, 0,10. Ac. fenic 5 pic. Vaselină 30 gr. Ceară 3 gr. Pentru sâni: Duşuri zilnice cu apă rece şi alcool. Mâncaţi feculente, faceţi gimnastică.

Crizantema. Pentru faptul că aveţi faţa cam mare, nu văd nici un remediu. Pentru că e grasă însă, remediu de la Jeniki de H. din revistă.

Elena. De ce atâta desperare, pentru câteva riduri ce aveţi? Şi mai ales dacă veţi plânge, drăguţele de riduri se înmulţesc şi mai mult. Deci în primul rând: O faţă zâmbitoare. Apoi: Orz 100 gr., apă de ploaie un litru, fierte bine cu 50 gr. Arpăcaş filtraţi şi adăogaţi 2 gr. Alumen crud. Comprese fierbinţi cu acest amestec apoi pulverizări cu apă rece. Şi crema: Unt de cacao 20 gr. Ceară albă 10 gr. Ulei de vaselină 50 gr. Cetaceum 10 gr. apă de rosae 20 gr.

Ady Relgis. Pentru coşuri: Resorcină 1 gr. Zinc oxid 5 gr. Vaselină 15. Lanolină 15. Ichtiol 1 gr. Hg. pp. alb. 2 gr. în fiecare seară.

O cititoare. Arterioscleroza nu e pentru Poşta mea. E de competinţa unui medic.

Doina Buzău. Pentru înegrit sprâncenele, aveţi creioane în comerţ. Pentru ca părul să ţie mai mult ondulat faceţi ondulaţie permanentă.

LAURA

Aurul prinţului negru

(Urmare din pag. 19-a)

Până acum, e drept, comoara încă n'a fost descoperită, deşi s'a dat peste vas, înlăturându-se posibilitatea oricărei confuzii. S'au găsit în schimb, numeroase relieve de importantă valoare istorică şi ştiinţifică, pe care guvernul sovietic s'a grăbit să şi-le însuşiască pentru muzeele sale. Scafandrii speră, totuş, să dea, într'o bună zi, peste locul unde se ascunde mult doritul *aur*.

Fotografiile noastre, luate la faţa locului, ni-i arată pe curagioşii exploratorii aquatici precum şi câteva din sfărâmăturile metalice ale vasului, descoperite.....

Marele concurs fotografic „Realitatea Ilustrată"-„Kodak"

Solicitaţi de numeroşi cititori să amânăm concursul fotografic, „Realitatea ilustrată" — Kodak" din cauze bine motivate: timpul urât care n'a permis amatorilor luarea de fotografii şi examenele şcolare care au absorbit tot timpul tinerilor amatori, am intervenit pe lângă Direcţiunea magazinului „Kodak" şi am obţinut prelungirea termenului de inchidere a concursului,— care trebuia să fie la 1 Iunie,— până la 1 Iulie curent.

Condiţiunile în „Realitatea Ilustrată" No. 174 din 29 Mai 1930.

Concursul de fotografii

Spre a încuraja arta fotografică, instituim printre amatori, un concurs de fotografii, decernând săptămânal cinci premii: primul de 500 (cincisute) lei, al doilea de 300 (treisute), al treilea de 200 (douăsute) lei şi două premii a 100 (una sută) lei.

Am publicat amănuntele concursului în „Realitatea Ilustrată" No. 175 de săptămâna trecută.

Cupon pentru jocuri

No. 176

Numele şi pronume e ....

....

Adresa ....

Concursul fotografic

Numele ....

Localitatea ....

Str. .... *No.* ....

Numărul de Roufilme: ....

Bon de premii No. 11

Numele şi pronumele ....

Domiciliul: oraşul (comuna) ....

Str. .... *No.* ....

(judeţul ....*)*

De vorbă cu cititorii

Anny. — Permiteți-mi să vă fac atentă că nu se numește *Maria*, actrița aceea, ci *Lilly* Flohr. Nu se mai află la București, încă din anul 1927. 2. Volumul de care vorbiți, dacă într'adevăr se află în vânzare, vi se poate procura de orice librărie, căreia vă veți adresa. 3. Ceva din Schopenhauer pare-mi-se a apărut și'n Biblioteca pentru toți. Mulțumesc pentru felicitări!... Aș putea, totuș, paria că personal tot nu mă cunoașteți și nici nu veți ajunge vreodată. Renunțați, rămânând cu această impresie frumoasă!...

Fanciulla del Clujo. — Nu s'a publicat încă interview-ul cu Miss Transilvania, deoarece ne-au sosit fotografiile cam târziu. Il veți citi într'unul din viitoarele numere ale revistei noastre. Referitor la paginația bonurilor, redacția îmi comunică exact intenția pe care voiți să i-o sugerați.

Anny Ondra. — Nils Asther este de naționalitate suedeză. S'a născut la 17 Ianuarie 1900, la Malmö. A fost mai întâi, ofițer de marină, de unde a fost luat de Maurice Stiller și lansat în cinematograf. Ii puteți scrie prin „The Standard Casting Directory", 616, Taft Building, Hollywood Boulevard, Hol. Cal. U. S. A., în limba engleză, suedeză sau, eventual, germană. 2. Nu cunosc toți interpreții din filmul acesta deoarece mi-a scăpat premiera. Vă puteți adresa casei care deține monopolul pentru România, anexând mărci pentru răspuns.

Victor Niculescu. — Vrei să sări cu parașuta?... Hm, ți s'a urât probabil cu viața... Și crezi c'ar exista cineva care să-ți satisfacă dorința, înainte de a te duce... la doctor? Dacă ții cu orice preț să sbori cearcă să dai examen la școala de aviație. Cu timpul ți se va încredința și mult dorita parașută... Este singura cale, pe care ți-o pot recomanda.

A. B. C. — Pentru Jeannette Macdonald adresați corespondența la Paramount Studios, Hollywood, Cal. U. S. A. Ceva mai târziu vom publica și amănunte din cariera ei, dacă, bineînțeles, se va înălța la rangul de vedetă demnă de a fi comentată.

Isabella M. — Werner Fütterer s'a născut la Berlin, în anul 1907. A urmat școala lui Reinhardt, dar n'a fost niciodată student la Heidelberg, decât... în film. Nu e căsătorit. Ii puteți scrie în limba germană sau franceză, pe adresa: Berlin-Halensee, Paulsbornerstrasse. 1. După câte sunt informat obicinuește să răspundă fără întârziere.

Sonny Boy. — Tare ești naiv! Crezi că dacă un actor a murit, trebue neapărat să... reînvie, ca să i-se prezinte din nou filmele? După moartea lui Rudolph Valentino, n'ai avut ocazia să vezi atâtea producții cu el? Sau poate încă nu crezi că Rudolph Valentino a murit!... Filmul rămâne, scumpul meu Sonny Boy, și se poate exploata înainte, atât timp cât negativul se păstrează în laborator...

I. Helm. — Str. Grigore Alexandrescu 70.

Mister Univers. — Păi dacă nu te lasă „leii" să pleci, de ce te mai frământi în van? Intrarea într'o școală de balet se face la o vârstă când sistemul osos al corpului este încă fraged. Or, la d-ta, e cam bătrâior, bată-l norocul!... Nu trebue să confunzi gimnastica obicinuită, cu technica baletului, care e foarte pretențioasă cu mlădierile corpului. Crede-mă că m'aș consacra și eu Terpsichorei, dacă n'aș suferi de bătrânețe inclusiv reumatismul și arterio-scleroza... E târziu, dragă Mister, dacă vrei să nu fii un simplu păpușoi de carton, de care spui că ai oroare...

Erato. — Adică dece *amanta regilor*, ar fi întotdeauna perfecțiunea întruchipată? Suveranii n'au voe, oare, să-și manifeste capricii personale? Nu putem generaliza... Sunt sigur că dintre toți regii cari s'au perindat pe pământ, nici zece la sută n'ar găsi-o pe Lily Damita demnă de a le fi amantă, pe când cei zece ar proclama-o, poate, idealul idealurilor regale. De gustibus... Părerea mea despre Lily Damita? O păpușă de porțelan de Saxa, bună de ținut pe noptieră...

Dobre Mihăilescu. — In momentul când realizatorii filmelor proiectate vor avea nevoe de figurație, vom anunța prin revistă.

Doi ochi căprui. — Cele două persoane despre care mă întrebați nu sunt deloc rude. Una se trage din vechii răzeși munteni, cealaltă dintr'o familie sacerdotală... Pe niciuna n'o cunosc personal... 2. Cine a spus că Ernst Verebes nu e băiat simpatic? S'a născut la Budapesta în anul 1901 și a debutat în cinematograf, prin 1925, sub regia lui Fr. Zelnik. Rolurile pe care le interpretează plac foarte mult publicului. Are însă multe filme pe care le-am văzut în străinătate și care n'au fost încă prezentate la noi. 3. Garry Cooper are la activul său o serie nesfârșită de producții. Ultimele, prezentate în Europa, sunt „Piloții Morței" și „Jeannine". 4. Colleen Moore are 28 ani. Locuește la Los Angeles, 1231, S, Grammercy Place... Uff! Știu că te-ai răzbunat!...

Sinus. — Lașitate, scumpe prieten, lucru ce caracterizează pe mulți indivizi lipsiți de scrupule din secolul nostru... 2. Pentru Colleen Moore vedeți adresa mai sus, în răspunsul dat sub pseudonimul „Doi ochi căprui". Partenerul ei din „Jeannine" este Garry Cooper, actor de origine americană. Renée Adorée primește corespondența prin „The Standard Casting Directory", 616, Taft Building, Hollywood Bd. Hol. Cal. U. S. A. In măsura spațiului ce mi-se acordă voi publica și articole cinematografice... Mulțumesc pentru frumoasele sentimente de amiciție ce-mi păstrezi!

D. Roșu. — Am publica noi acest anunț, dacă administrația n'ar avea ochi de Argus și nu și-ar reclama dreptul. Asemenea inserții se plătesc, domnul meu, iar, în ceeace privește coloniile despre care îmi vorbești, eu unul, nu sunt decât foarte vag informat. Nu uita, apoi, că rubrica aceasta deservește în special domeniul artistic...

Poeneanca cinefilă. — Werner Fütterer locuește la Berlin-Halensee, Paulsbornerstrasse, 1. Wladimir Gaidarow, Berlin-Halensee Joachim Friedrichstrasse, 53. E căsătorit cu Olga Gzowskaia. Utilizați limba germană sau franceză.

N. Mavrodin. — Se va publica la timp rezultatul.

A. M. Lubițu-Galați. — Lya Mara n'a mai turnat, în ultimul timp, pentrucă de un an jumătate se află la Hollywood, împreună cu soțul ei Fr. Zelnik, unde își face oarecare operații pentru întinerirea epidermei... Așa, cel puțin, sunt informat eu.

John Stiley. — Volumul acela, nu cred să existe tradus în românește. Cât despre „praful de râs" sunteți greșit informat. Nu există praf, ci un fel de gaz numit „gazul hilariant", la fel cum există gaze lacrimogene. Gazul hilariant, produce, mai întâi, veselie, o beție, apoi starea de prostrație, și, în cele din urmă, anestezia generală, pentru care se și întrebuințează.

Miss România 1931. — Dea Domnul să ți se realizeze dorința!... Anul acesta concursul dela Galveston va avea loc în luna August. La 4 Iulie, Miss România se va îmbarca pentru America, în care timp vom ținea în curent pe cititorii noștri cu toate fazele selecției internaționale. 2. Firește că și anul viitor tot revista noastră va fi aceea care va alege adevărata reprezentantă a frumuseții românești. 3. N'am aflat nimic despre un eventual proect al Gretei Garbo de a ne vizita țara. Cred că sunt svonuri. 4. Afară de Willy Fritsch și Lillian Harvey, actorii cari au jucat în filmul acela sunt de reputație secundară și nu m'am obosit să le rețin numele. 5. Dacă Ioseph de Saxa e drăguț?... Da. E foarte drăguț... cu cititorii...

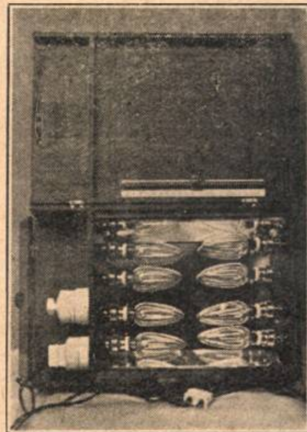
Bumerang. — Cine e John Rokefeller? Ia, acolo un biet păstor, care păzește niște oi de aur, pe pământul unchiului Sam... Dar, dacă nu știi cine e, dece vrei să-i scrii? Mare pișicher mai ești! A, uitasem să-ți explic și ce înseamnă U. S. A. Inseamnă United States of. America sau, pe românește, Statele Unite ale Americii. Ori, poate nu știi nici America ce 'nseamnă? In cazul acesta te-aș trimite să-ți cumperi un abecedar cu poze... Despre Werner Fütterer vezi mai sus.

Tina mică. — *Incercarea* literară nu e rea, totuși... mai *încearcă!*

Ochi căprui. — Despre datele Concursului dela Galveston citiți răspunsul dat mai sus, sub Miss România 1931. Rezultatul celui de fotogenie se va publica la timp... Vă atrag atenția că mai am odată pseudonimul dv. Una dintre dv. trebue să renunțe la el, altfel se produc confuzii.

Om bătrân. — ...și fără minte. Ai atâția ani în spinare și mai năzuești să te căsătorești cu o actriță de cinema. Dar, dacă-ți voi spune că **ținta visurilor d-tale e căsătorită** cu un oarecare baron Haymerle? **Și că baronul e încă destul de viguros** ca să-ți taie curajul de a mai râvni la soția lui?... Spui că ești bogat! Ei și?... Nu zău, eu cred că glumești, altfel aș considera spovedania d-tale ca un fel de caz patologic...

J. de SAXA

Aparatul constată cu mare preciziune și ușurință orice bancnotă falșă și se bazează pe principiul opticei, combinat cu electricitate. A fost inventat de D. Albert Israilovici.

RAVACHOL

ROMANUL UNUI AVENTURIER ANARHIST

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

In comuna Varizelle a fost găsită o femee, ucisă în stradă, după miezul nopții cași stăpânul ei, negustorul de vechituri Rivalier.

Intr'o localitate vecină, isbucnește un incendiu, iar un cavou este profanat. „Omul care se fardează" Koeningstein, este identificat ca autor al nelegiuirilor, dar nu poate fi arestat.

Acest Koeningstein este un periculos anarhist, revoltat contra întregei societăți.

El apare apoi în jurul unui schit unde locuește călugărul Brunel. Anarhistul se dă jos din trăsură în dreptul schitului, și...

Apoi se întoarse fără bagaje și zise:

— Mână!

Birjarul, docil, porni din nou. Peste câteva sute de metri, lângă o movilă cu câțiva mărăcini înalți, opri din nou, coborând-o, ducând cu mare greutate valiza și un pachet învălit într'o basma albastră. Birjarul îl ajută să aducă valiză, care era foarte grea.

Mirat de aceste operațiuni, birjarul îl întrebă ce are în valiză. Streinul îi spuse că e voiajor comercial și ce n'are vreme să facă ziua, e nevoit să facă noaptea...

—Dar în valiză ce aveți?

— Sunt voiajor comercial în specialitatea metale. Am mostre de metale...

UN BĂRBIER URCĂ SPRE SCHIT

A doua zi de dimineață, la 20 Iunie, Guillaume Combasson, bărbierul din Chambles, își luase trusa și urca pe potecă, spre schitul lui Jaques Brunel, ca în fiecare Sâmbătă. Căci deși avar și trăind ca un sălbatec, pustnicul își rădea barba odată pe săptămână.

Ajungând la schit, Combasson bătu la ușe. Nu-i răspunse însă nimeni.

Faptul acesta nu miră pe bărbier, deoarece știa că Brunel obicinuia să plece din când în când, fără să anunțe pe nimeni, în călătorie de.. cerșit.

Totuși, Guillaume Combasson, se duse să privească înăuntru pe fereastră, ca să vadă dacă nu cum va pustnicul doarme. Pe fereastră să afla o cruce; odaia era goală.

A doua zi, la 21 Iunie, bărbierul reveni la schit. Dar și de data aceasta el găsi ușa încuiată. Se duse din nou la fereastră și fu uimit văzând că crucea nu se mai afla acolo, și că, în locul ei se afla un antiriu și o cămașe.

Acest fapt i se păru curios. El coborî în sat și povesti primarului Laurent Ramaud ceeace văzuse, adăogând:

— Jaques Brunel nu e acasă, și totuși cineva a intrat în schit, în lipsa sa; dovadă că crucea nu mai e pe fereastră.

Primarul, împreună cu un agent, sui la schit și cercetând curtea, își dădu seama că ușa pivniței fusese forțată. El pătrunse pe aci în casă, unde constată că lucrurile erau în dezordine. Pe podele : hârtii, scrisori, chibrituri arse... Un capăt de lumânare, în gâtul unei sticle, în care se mai afla puțin vin.

In camera de dormit, un paravan în zdrențe, ascundea culcușul ermitului. Când dădură la o parte paravanul, cei de față văzură pe călugăr întins pe saltea, cu mâinile împreunate, cu o bonetă de lână pe cap.

Fața lui era vânătă și prezinta numeroase zgârieturi de unghii.

— E mort! zise primul.

A doua zi, cadavrul fu transportat la Montbrison, unde i se făcu autopsia. Avizul medicului legist fu că moartea a survenit prin comprimarea nărilor, gurei și gâtlejului. Jaques Brunel fusese strangulat...

Mobilul crimei era, evident, furtul. Pe podelele schitului, se aflau risipite numeroase monezi, căzute din comoara răpită de bandit.

Când auzi de această lovitură, detectivul Sirven tresări. El reciti de câteva ori reportajele fiecărui ziar, apoi alergă la gară și luă trenul spre Montbrison. La Chambles se dădu jos și sui muntele spre schit.

Cercetă peste o oră, toate colțurile sinistrei încăperi. Apoi, se duse la Montbrison, la judecătorul de instrucție, se prezintă și-i spuse:

— Domnule judecător, dosarul afacerei dela schitul lui Jaques Brunel, trebue să-l înaintați la St.-Etienne.

— La Saint-Etienne ? Dece? întrebă magistratul.

— Crima a fost comisă de un anume Koeningstein, asasin recidivist, ale cărui crime anterioare se cercetează de cabinetul de instrucție din Saint-Etienne.

Dar de unde știi d-ta, că tot Koeningstein a ucis pe Brunel?

— La locul crimelor sale anterioare, explică detectivul, Koeningstein a lăsat resturi de țigări, cu cartonul mânjit de fard.

— De fard?

— Koeningstein se fardează. Are o față galbenă, de mort, pe care o rectifică cu farduri. Buzele lui sunt galbene, și le roșește artificial.

— Ai găsit și la schit asemenea resturi de țigări? întrebă judecătorul.

— Nu, răspunse Sirven, din nenorocire poliția a șters astfel de urme. Totuși, pe perdeaua ușei cu geamuri, dintre odaia de dormit și sufragerie, am găsit o pată roșie: Asasinul, când a împins în ușa ce refuza să se deschidă, a atins cu obrazul perdeaua....

— E un indiciu prea slab, pentru identificarea lui Koeningstein și nu pot trimite dosarul la Saint-Etienne, bazat numai pe acest indiciu. Mai cercetează; găsește-mi o probă serioasă că asasinul dela schit e Koeningstein, și vă dau dosarul.

Alte indicii însă, Sirven nu mai găsi. In schimb, dosarul judecătorului de instrucție creștea mereu. Pe rând veniră să facă senzaționale destăinuri, toți cei ce văzuseră pe acel misterios necunoscut, ce făcu de mai multe ori drumul dela gară la schit, de unde se întorcea cu pachete grele.

Câteva femei din Chambles, abatele dela Notre-Dame și șeful gării povestiră cum au întâlnit pe necunoscut și-l descriseră ca fiind un tip cu mustăți groase.

— Koeningstein se purta ras, observă Sirven. Probabil însă și-a lăsat mustăți, ca să nu mai fie recunoscut.

De câtva timp, afacerea nu mai făcea nici un pas înainte. Poliția nu putea să dea de urmele necunoscutului, pe care Sirven îl identifica cu Koeningstein.

Intr'o seară însă, pe când birjarul Jean Fraisse aștepta clienți, un om cu mustăți, cu pălăria pe ochi și ținând capul în piept, se sui repede în trăsura sa și-l întrtbă:

— Nu s'a întâmplat un accident la schitul din Chambles, acum câteva zile? Nu ai condus d-ta acolo pe un tip cu o tipesă?

Birjarul se întoarse și recunoscu pe misteriosul necunoscut pe care-l condusese în noaptea crimei.

— Du-mă prin pădure, vreau să mă plimb zise clientul.

Birjarul Jean Fraisse avu o clipă de neliniște. Dece îl întreba acest client, dacă el a condus pe „tipul" și „tipesa" din noaptea crimei?.... De ce voia să-l atragă în pădure? Nu cumva voia să-l asasineze, ca să nu poată face mărturisiri la poliție?

— Așteptați-mă un moment aci, zise birjarul, mă duc până acasă să schimb calul, că acestuia i-a căzut o potcoavă.

Calul avea toate potcoavele intacte, dar birjarul, înfricoșat, voia să scape de acest necunoscut.

Jean Fraisse se duse direct la poliție. Când reveni cu autoritățile, clientul dispăruse.....

SE INTINDE O CURSA

Sirven începu să „descoase" pe birjar. Acesta povesti amănunțit detectivului, cum plimbase pe necunoscut și pe femeea negricioasă, în noaptea crimei, spre schit, cum căraseră valizele cu pachete grele, cum omul misterios a revenit, desigur cu gându-l să-l ucidă.

— Și după ce ați luat valiza plină din mărăciniș, unde ai condus pe cei doui indizivi? întrebă Sirven.

— La Villeboeuf-le Haut, la o casă...

— Du-mă la acea casă....

Cu trăsura lui Fraisse, detectivul se duse la Villeboeuf-le-Haut. Când se apropiară de casa banditului, opriră la colțul uliței și detectivul sări din trăsură.

Casa pe care i-o arătase birjarul, era o casă de speculă, cu mai multe etaje, locuită de numeroase familii modeste.

Sirven luă cu sine un gardist de pe stradă și intră cu el la por-

tăreasă. Aceasta tocmai sta la taifas cu două babe.

— Pentru recensământ! zise Sirven.

Detectivul inventase acest truc, ca să poată afla cine locueşte în casă, fără să provoace bănueli cu indiscreţiile lui.

— Vă rog să-mi spuneţi ce chiriaşi aveţi, urmă el.

Portăreasa, o femee vorbăreaţă, începu nu numai să înşire numele tuturor chiriaşilor, dar să dea şi amănunte ample despre fiecare. Cel două babe intrară şi ele în discuţie, şi cu cea mai mare uşurinţă, detectivul putu să identifice după amănuntele ce-i dădură aceste femei, că Koeningstein locuia cu o femee, la etajul IV, sub numele fals de Sabot.

— Un om cu mustăţi groase..... zise detectivul.

— Da, domnule, răspunse portăreasa. Ea, femeea cu care trăeşte Bénedicte Labret, e măritată, dar a fugit cu el. E negricioasă şi mai bine şi-ar da ea cu pudră...... Dar se vede că toate s'au întors pe dos şi că acum e moda ca bărbaţii să-şi dea cu roşu pe obraz......

—Se fardează? întrebă detectivul, prefăcându-se mirat.

—Se vede cale de o poştă că-şi „bidinăreşte faţada"......

— Dar de unde a venit acest om la dv.?

— Dela Saint-Etienne. Mi-a spus că a venit aci, la ţară, la aer curat, că e bolnav.....

— Mi se pare că l-am văzut acum câteva zile, când a venit în trăsură, cu femeea şi cu o valiză galbenă, zise Sirven.

— Stă de mai multă vreme la noi, dar nu ştiu de unde a adus valiza atunci.

— D. Sabot e acasă?

— Nu. Vine rar pe aci.

— Dar femeea?

— Nici ea. Pe ea a trimis-o de azi dimineaţă cu valiza galbenă, într'o trăsură, nu ştiu unde. Birjarul, Julot, se mira că e aşa de grea....

— Dar d. Sabot mai vine pe aci?

— Mi-a spus că vine astă seară.

Sirven se prefăcu că notează într'un carnet, numele chiriaşilor, „pentru recensământ" şi-şi luă rămas bun dela vorbăreţele femei.

El se duse direct la prietenul său, comisarul Teychené din Saint-Etienne, îi povesti cum dase de urmele faimosului Koeningstein, şi pregătiră o cursă, pentru a prinde pe bandit în cuibul său.

UŞA CARE NU SE DESCHIDE

Comisarul Teychené trimise îndată agenţi, cari să descoasă pe birjearul Julot din Willeboeuf, unde a condus pe concubina banditului cu valiza ce conţinea comoară.

Agenţii, după cercetările ce făcură, aduseră răspunsul, că Koeningstein îşi trimesese amanta la Saint-Etienne, într'o altă locuinţă, din str. Francmasonilor 24, unde o înscrisese sub numele fals de Marie Basset. Desigur că fusese din partea banditului o măsură de precauţie, ca să ascundă comoara pustnicului.

Poliţia supraveghia de aproape casa din str. Francmasonilor.

— E un vechiu sistem al luiKoeningstein, spunea Sirven, de a se folosi de mai multe domicilii.

Detectivul, plecă însoţit de comisarul Teychené şi de câţiva agenţi, la Villeboeuf. Erau toţi îmbrăcaţi civil. Ei se prezintară mai întâi proprietarului casei în care locuia banditul, îi spuseră ce misiune au şi proprietarul îi conduse în cuibul lui Koeningstein. Sirven strică un un cuiu răsucit, broasca uşii dela camera banditului.

Apoi, poliţiştii se instalară în camera ce se afla exact sub odaia banditului. Poliţiştii se aflau deci la etajul III, sub odaia banditului, dela etajul al IV-lea.

Ei aşteptară aci, la pândă, câteva ceasuri.

In cele din urmă se auziră paşi pe scări. Paşi precauţi...

Prin întredeschiderea uşii, poliţiştii văzură pe Koeningstein urcând spre odaia sa, îl auziră apoi încercând să deschidă uşa, a cărei broască fusese stricată.

Koeningstein începu atunci să coboare spre portăreasă. In aceeaşi clipă însă, poliţiştii cari eşiseră din ascunzătoarea lor, îi tăiară trecerea, nepustindu-se asupra lui.

O luptă crincenă se încinse.

Banditul fusese cuprins ca de un fel de epilepsie dementă. Se sbătea sălbatec, muşca, urla:

— Cine mă atinge, va muri!.. Sunteţi pierduţi!...

In luptă, fardul i se şterse. Capul său galben, cu mustăţile stufoase, părea o figură veche de panopticum.

Fu doborît; legat.

Apoi, cu mâinile legate la spate, între doi agenţi, fu dus prin noapte, spre postul de poliţie din Saint Etienne.

UN BEŢIV

Eşiră din sat, la câmp. In noaptea fără stele, câmpia n'avea margini. Din când în când, prin dreapta şi stânga lor, rămâneau în urmă boschete cu forme ce li se păreau monstruoase.

Koeningstein mergea liniştit între cei doi agenţi. Sirven şi comisarul Teychené îi urmau.

Făcură astfel vre-o 600 de metri în câmp.

Koeningstein începuse să dea semne de nerăbdare...

Deodată un individ eşi dintr'o potecă laterală şi se pironi în mijlocul şoselei. El purta la spinare un sac enorm, şi când poliţiştii se apropiară cu prada lor, individul, clătinându-se ca şi când ar fi fost beat, începu să traverseze şoseaua încoace şi încolo, tăindu-le drumul.

Sirven şi comisarul, trecură în faţa agenţilor şi a lui Koeningstein, pentru a vedea cine era individul care le tăiase drumul.

— Ce cauţi noaptea aci?... Ce vrei?... Ce ai în sac?... Legitimează-te! strigă comisarul.

In momentul următor însă, Sirven, făcu o mişcare laterală, repede. Dar în aceiaş clipă, necunoscutul îi svârli sacul între picioare şi detectivul se împiedecă şi căzu.

El văzuse cu o clipă mai înainte, cum Koeningstein se strecurase uşor printre cei doi agenţi cari erau atenţi la ceeace se petrecea în faţa lor, şi cum banditul se trase pe nesimţite înapoi, şi o luase la fugă vertiginos, deşi avea mâinile legate la spate. Detectivul se repezise după el, dar beţivul, — desigur un pseudo-beţiv şi un veritabil complice al lui Koeningstein, — îi asvârlise sacul în faţă, şi o luase la goană, în partea opusă celui în care fugia banditul.

Comisarul alerga după beţiv; cei doi agenţi o luaseră la goană după Koeningstein; iar Sirven, încercând să se ridice, constată cu o durere vie, că-şi scrântise piciorul şi că numai putea face nici un pas.

După câteva minute, comisarul Teychené se întoarse:

— A dispărut ca o umbră!

(Va urma)

Interpreţii „Ciuleandrei" în redacţia revistei „REALITATEA ILUSTRATA"

ODATĂ cu introducerea filmului sonor, una dintre cele mai însemnate calităţi ale cinematografului a dispărut: internaţionalismul.

Astăzi, prin părţile dialogate, vorbitoare, asistăm la o naţionalizare a cinematografului. Ca imediat efecte, remarcăm o serie de proiecte, pentru realizarea unor filme sonore şi vorbitoare româneşti.

Dintre proecte, primul care a fost pus în practică, este filmarea Ciulendrei, admirabilul roman al domnului Liviu Rebreanu. Regia filmului, a fost încredinţată d-lui Martin Berger realizatorul romanului d-lui Sadoveanu: Venea o moară pe Siret. Filmul se va lucra în versiunea română, rolurile principale interpretate de doamnele Jeana Popovici Voina, Elvira Godeanu şi d-nii N. Băltăţeanu, R. Bulfinski, etc....

Se va realiza şi o versiune germană, în care rolurile principale au fost distribuite renumitelor vedete germane, Maly Delschaft şi Hans Stüwe.

Scenariul, a fost prelucrat după roman de d-nii Martin Berger şi Liviu Rebreanu. Turnarea filmului a şi început. Primele exterioare, s'au luat la Strunga şi Roman, unde lucrul a fost puţin împiedicat din cauza intemperiilor.

Interioarele, se vor lucra la Berlin.

Maly Delschaft şi Hans Stüwe, cele două vedete germane, sunt de vre-o zece zile în ţară, în scopul filmării exterioarelor.

De vorbă cu Mally Delschaft

Maly Delschaft. O umbră de oboseală îi străbate faţa. Efectele lucrului din ultima vreme. Albastrul puternic al ochilor ei te pătrunde. O faţă cu trăsături energice, reci, simple. Maly Delschaft nu este frumoasă. Am recunoscut însă, stând de vorbă cu dânsa, că are tipul femeei care subjugă. De altfel acesta este şi genul de roluri, pe care l'a jucat mai mult, distinsa artistă.

— Povestiţi-mi ceva, din cariera dv.

— Cariera mea...

Şi albastrul ochilor capătă nuanţe multiple, faţa se îmbujorează trupul are o mişcare reflexă... Oboseala a dispărut. Incepe povestirea.

— M'am născut la Hamburg... Iţi spun cu toată sinceritatea, că nu-mi amintesc mare lucru din copilăria mea. Ştiu numai atât: aveam o mare pasiune pentru teatru şi film... Nici nu voiam să mă gândesc la altă carieră...

Din şcoală încă, îmi amintesc că îmi plăcea enorm cinematograful. Dintre vedete, aveam o mare simpatie pentru Asta Nielsen. Ţin minte, că odată, în clasă, profesorul a spus elevilor să picteze pe tablă fluturi. Eu am cerut voie, s'o desemnez pe Asta Nielsen. Aveam acasă o colecţie cu fotografii de ale ei, în toate rolurile...

Apoi îmi aduc aminte cu multă plăcere, de primul film pe care l'am văzut. Un biciclist trece pe stradă. Un automobil, trece peste el şi-l calcă, făcându-l una cu pământul. Automobilul pleacă. Un alt biciclist trece, scoate pompa dela

Mally Delschaft, Hans Stuewe şi Maximilian Obler pe peronul Gării

bicicletă şi-şi umflă confratele întru sport.

Şi cu asta, filmul e gata...

Părinţii, faţă cu insistenţele mele disperate, în faţa lacrimilor şi amenintărilor mele cu sinuciderea — da, da, am trebuit să recurg şi la asta — m'au încuviinţat să mă înscriu la conservator. Am studiat la Breslau... Apoi am venit la Berlin, unde am făcut teatru, şi curând după aceia, am primit prima ofertă pentru film...

Ce s'a întâmplat apoi, ştiţi şi dv.

— Şi acum, câteva impresii din România.

— Despre România, nu aş putea să spun prea multe. Am lucrat tot timpul la Strunga, unde din cauza inundaţiilor, care ne-au silit să călătorim 6 km pe jos, prin noroi, nu am avut plăcere prea mare.

Ceeace pot să-ţi spun însă, este că Românii sunt extraordinar de simpatici. Rareori, am avut atâta simpatie pentru un popor străin. Românii sunt inimoşi, galanţi, politicoşi. Mă simt aci, între dv., ca şi cum aşi trăi între oameni pe cari îi cunosc de mult...

— Ce credeţi despre Ciuleandra?

— Sunt sigură, că vom realiza un film foarte bun şi că publicul din Germania, va urmări cu deosebit interes, acest episod puternic de viaţă românească.

Maly Delschaft s'a oprit... Se părea că a întrerupt povestirea. După o clipă, a revenit:

— Şi ţin să afirm, că aveţi o mâncare delicioasă, — dar ştii, delicioasă — aci...

Fraza fu subliniată cu un râs fin, abia nuanţat... Şi convorbirea luă sfârşit.

Faţa distinsă a vedetei, căpătase din nou fixitatea de adineaori.

ION GOLEA

HANS STUEWE PRINTRE NOI

Auzisem că trupa lui Berger sosise la Bucureşti de câteva ore şi alergam la redacţie cu convingerea şi mândria că sunt primul care aduc noutatea. Ba, ceva mai mult, voiam să mă fălesc c'am şi luat interviewuri interesante, cu toate că în sine-mi mă întrebam îngrijorat la ce hotel o fi tras trupa ca abia să solicit convorbirile...

In redacţie, lume multă... Sgomot, râsete, exclamaţii... O privire şi rămân încremenit. Toţi actorii lui Berger sunt cu „Realitatea Ilustrată" în mână. Colegul Igol, mai favorizat de şansă ca mine, s'a şi postat pe un fotoliu în faţa blondei Mally Delschaft şi, aruncându-mi sfidarea cu coada ochiului, aşterne pe blocui voluminos note interminabile... Sunt dezolat. Nesuferitul acesta de Igol mi-a furat „lovitura"... Mi-a mai făcut-o el de multe ori până acum şi i-am iertat-o. Deastădată sunt decis să mă răsbun, la prima ocazie...

Şi ocazia n'a întârziat să mi se ofere, spre satisfacţia mea şi binecuvântarea Cerului...

Din cabinetul directorului îşi face apariţia vedeta cea mai apreciată din Europa, idolul disputat de inimile fecioarelor, Hans Stüwe.

Nu l-a interogat nimeni până acum. E proaspăt şi bine dispus... Atât am vrut şi eu. La urma urmii, Mally Delschaft nici nu mă interesează atât de mult. Adevărata vedetă e Hans Stüwe...

Tuşind semnificativ trec pe lângă nefericitul Igol, care a transpirat ascultând o poveste cu o bicicletă capricioasă (Ce-o fi vrut să spuie Mally Delschaft cu bicicleta ei?) şi mă postez în faţa lui Stüwe. Inalt, cu o statură elegantă şi bine proporţionată, cu o figură din trăsături armonioase, viguros îmbinate şi cu o privire vie, pătrunzătoare până 'n adâncul sufletului. Cineva a comandat nişte dulceţuri — desigur, directorul, ca să facă primirea cât mai plăcută — şi când i se serveşte, Stüwe clipeşte pofticios.

— Dulce! — îmi spune el, cu o impecabilă pronunţie românească. Este singurul cuvânt pe care l-a învăţat, fiindcă-i plac foarte mult... dulceţurile româneşti...

Apoi, dintr'una 'ntr'alta, alunecăm pe panta discuţiei ce mă inresează...

— Am văzut lumina zilei, la 14 Mai 1901, începe el să se destăinue, aşa că, după cum vezi, sunt destul de bătrân şi tare mă tem că peste câţi-va ani o să-mi pierd admiratoarele... E inutil cred să vă mai spun greutăţile pe care le-am întâmpinat până la debutul meu în carieră. Părinţii voiau sămi urmez studiile mai departe şi să mă fac medic. Numai datorită unei rude, actriţă la Berlin, am putut urma drumul către arta dramatică, ce-mi mistuia sufletul, dela cea mai fragedă vârstă. Aş fi vrut, la început, să devin actor de circ, pentrucă mă omoram după baletistele vaporoase care executau salturi mortale., pe caii dresaţi ai manejului. Mai târziu, am prins gust pentru teatru şi aşa s'a făcut c'am debutat... în cinematograf.

Era prin anul 1926. Am fost angajat de regizorul Blachnitzky pentru rolul principal din filmul său „Ordinul Regelui"... La prezentare, criticii şi publicul mi-au adus elogii, ceeace m'a încredinţat că nu-i nici un pericol să-mi continui calea...

E drept că la început angajamentele trebuiau vânate cu multă greutate, pentrucă n'aveam un nume prea cunoscut. Am reuşit totuş, să obţin roluri destul de frumoase în „Schinderhannes". „Fiul Ucigaşului", „Cagliostro", „Dubla existenţă a d-rului Bessel", *şi în multe alte producţii germane, care s'au bucurat de succes. In ultimul timp am turnat* „Amour sanglant", *alături de Lil Dagover şi* „Dich hab'ich geliebt", *primul meu film sonor.*

Iar astăzi, după cum vedeţi, viu să colaborez la o mare producţie românească „Ciuleandra" *după romanul lui Liviu Rebreanu, unde deţin rolul lui Puiu, în versiunea germană, pentru România fiind înlocuit de admirabilul coleg Băltăţeanu...*

— Sunteţi documentat asupra moravurilor noastre?

— Ce-aţi zice dacă m'aţi vedea

acum, executând un dans național, o „bătută” sau un „brâuleț” și cântând câteva arii populare de „dor și amor”?... O pot face oricând și veți jura că m'am născut la poalele Carpaților răsăriteni. Am avut ca maestră pe d-ra Leria Niky-Cucu și v'o poate mărturisi dânsa, am fost cel mai silitor dintre elevi... Mă pasionează așa de mult dansurile și cântecele românești încât m'am grăbit să-mi procur cea mai bogată colecție din tipăriturile populare...

— După cât constat, prima impresie despre România a fost destul de frumoasă!...

— Ar fi fost și mai frumoasă dacă n'ași fi avut ocazia să fac cunoștință cu noroaiele de pe șoselele dv... N'am să uit niciodată ceeace mi s'a întâmplat zilele trecute, în județul Roman. Mă dusesem împreună cu d-l Obler conducătorul nostru, să-mi scot bagajul din gara orașului Roman și să-l transport în satul Hăbășești, unde făceam repetițiile. La întoarcere s'a pornit o ploaie torențială. Podul de peste Siret a fost luat de curentul apei. iar pe șosea s'a făcut o mocirlă nemaipomenită. Timp de două ore a trebuit să înotăm într'un noroi până la genunchi, ca abia, după încă două-trei ceasuri de așteptare, să ne ajungă o căruță trasă de o mârțoagă. care să ne transporte, hodoronc-hodoronc, până la sat... Am să povestesc asta și morților...

...Ah, dar aveți o revistă foarte interesantă!...

— Stați, că n'am terminat! — îl întrerup eu, văzându-l că vrea să schimbe discuția — despre revistă vom vorbi mai târziu. deocamdată să-mi spuneți ceva relativ la viața dv. intimă. Cititorii noștri sunt curioși... Care a fost. spre exemplu, prima dv. dragoste?

Stüwe se roșește ca un licean.

— Hm!... Indiscretă chestiune! Dar în fine, prima mea dragoste a fost... o verișoară... Banal, nu? Dar destul de măgulitor pentru mine, care n'aveam, pe atunci, decât 14 ani... Sfârșitul a fost tragic; am mâncat o bătaie dela unchiu-meu, care m'a lecuit pe moment...

— Sunteți căsătorit acum?

— Da.

— Cu cine?

— Ce importanță are?... Soția mea nu face cinema!...

— Totuș?

— Cu o bulgăroaică foarte drăguță... Atât!... A, ba da, uite mai am o noutate: Azi am primit o telegramă dela Berlin că soția mi-a născut un băiat.... I-a pus numele Christian...

— O să-l faceți și pe el artist, nu e așa?

— Ferească Dumnezeu! Vrean să-i fac carieră onorabilă. domnule.

JOSEPH DE SAXA

N. Bălțățeanu, Mally Delschaft, Leria Niky Cucu, Elvira Godeanu, Maximilian Obler, operatorul Schaeffer, Hans Stuewe, directorul nostru, Joseph de Saxa și Igol în redacția „Realității Ilustrată”.

Interview cu d. N. Bălțățeanu

N. Bălțățeanu...!

Nu este vedetă străină, nu-și trimite prea mult „poza” la gazetă, nu-și face reclamă. Și cu toate acestea, este unul din cei mai iubiți actori ai noștri.

De nenumărate ori, am primit scrisori la redacție, prin care cititorii și în deosebi cititoarele, ne cereau relații asupra minunatului prim-amorez. Cititoarele aveau însă o crudă deziluzie când aflau printr'o frază simplă, rigidă, că d. N. Bălțățeanu, unul din cei mai desăvârșiți amanți ai scenei noastre, este căsătorit. Nu puteau concepe asta.

Dar N. Bălțățeanu, nu este numai prim-amorez. Rolurile sale de compoziție, din Uitarea, O femee fără importanță, Marele Duhovnic, sunt încă în amintirea tuturor.

Talentul lui N. Bălțățeanu, s'a impus și regisorului german Martin Berger, care căuta tocmai un interpret pentru dificilul rol Puiu, din Ciuleandra.

Alegerea regisorului german este cât se poate de fericită, și suntem convinși că nădejdile puse în această vedetă a Teatrului Național, nu vor fi înșelate.

Așa dar, dragi cititoare, N. Bălțățeanu, vă vorbește astăzi prin revista noastră.

— Știi, nu aș vrea să vorbesc acum, despre cariera mea teatrală — și-a început d. Bălțățeanu declarațiile. Aceea, este tuturor, îndeajuns de cunoscută. Prefer, să vorbesc numai despre cinematograf...

— Țin să-ți spun d-le Bălțățeanu, că cititoarele noastre, au o deosebită slăbiciune pentru dumneata.

— Probabil că ai primit scrisori...

— Exact.

— Dac'ai vedea ce teanc de plicuri am acasă. Roze, bleu, galben parfumate, neparfumate. Nici n'ai idee cât farmec prezintă pentru mine, aceste scrisori, venite de departe, dela necunoscuți.

— Le răspunzi?

— Am cele mai bune intenții s'o fac... Nu-mi realizez însă niciodată intențiile...

— Cum te-ai decis să faci cinematograf?

— Iți spun sincer, că nu m'am prea gândit la asta... Teatrul mă pasionează atât de mult. Primisem unele oferte anul trecut, acum doi ani, — am fost însă silit să refuz.. Anul acesta, eram la Buzău, în turneu cu Marele Duhovnic de d. Victor Eftimiu. Acolo, am primit oferta regizorului Martin Berger. Mi-a surâs prilejul de a apărea într'un film lucrat după Ciuleadra d-lui Liviu Rebreanu. Am acceptat. Și iată-mă astăzi, pe negândite, actor de cinema.

— Ce impresie ți-au lăsat primele zile de lucru?

— Eram neobicinuit la început, ca în fața oricărui lucru nou.. Trebuia să mă scol în fiecare dimineață la 6. Iți închipui, că acest fapt nu mi-a produs prea mare plăcere.

Apoi reflectoarele, m'au obosit enorm la început. Și reușeam să mă plasez mereu, în afara razei de proecție. M'am obicinuit însă repede. Lucrul a început să-mi placă. Pitorescul satelor, momentele frumoase ale filmării, m'au impresionat. Afară de acasta, am constatat cu deosebită satisfacție, că țăranul român este foarte apt pentru... cinematograf. Cum auziau de filmare. veniau toți acolo, foarte conștiincioși de menirea lor „artistică” și lucrau cu deosebită plăcere.

„Și dacă-ți voi spune că a fost pentru prima oară în viața mea, când mă plimbam în cel mai impecabil frac și cu cei mai perfecți escarpini pe șoseauna națională — lucru pe care nu l'aș fi bănuit niciodată, — am încheiat primele impresii culese, din noua mea carieră.

„Dar lucrul abia acum începe. Scenele grele — mai ales pentru rolul meu, vor fi cele de interioare pe care le vom lucra la Berlin”.

I. GOL.

O seară cu Elvira Godeanu

TÂNĂRA și talentata artistă a Naționalului a oferit un supeu colegilor, cu cari joacă în „Ciuleandra“.

E veselă că oaspeții ei sunt mulțumiți. Intr'adevăr antrenul e mare. Intr'un colț Schaeffer — operatorul—se amuză cu Mally Delschaft și cu Bălțățeanu. Stuewe nu e numai mulțumit, e fericit. O telegramă din Berlin l-a anunțat că a devenit tată. E beat de fericire și de... șampanie, care curge din abundență în valuri spumegânde. Domnișoara Godeanu șade într'un fotoliu și privește.

— „Ești mulțumită, dudue ?

— „Sunt fericită, imaginează-ți că mi s'a împlinit un vis pe care-l credeam irealizabil !“

— „Și care era visul ?“

— „Să joc alături de Stuewe. Când am primit propunerea nici nu-mi venia să cred“.

— „Ați vrea deci să vă consacrați numai cinematografului ?”

— „Da. E o veche și mare dorință a mea. Posibilitățile pe care le oferă cinematograful sunt inifinit mai mari decât teatrul, care de altfel nu era în programul meu“.

— „Cum asta ?“

— „La 16 ani, de acord cu părinții m'am hotărât să urmez școala de canto. Am venit la București. însă o profesoară al cărei nume nu interesează, a avut bunăvoința să nu lase din prețul exagerat pe care mi-l ceruse, ca să mă prepare pentru examenul de admitere la conservator. Și cum resursele nu-mi permiteau, m'am dus la d. Bulfinski, un om cu o inimă de aur, care m'a ajutat. Vezi deci că doar întâmplarea a făcut să intru în teatru“

— „Debutul ?“

— „La Eforie. Un rol de subretă în „Magda“, cu Agatha Bârsescu și Manolescu“.

— „Ați avut trac ?“

— „Da. Eram să scap tava din mână, când am intrat în scenă, așa tremuram“.

— „Ați mai filmat ?“

— „Da, în „Maiorul Mura“ și în „Povara“.

— „In genul cărei artiste ai vrea să joci ?“

— „In genul pe care l-aș creea. N'aș vrea să imit“.

— Bunăoară, în genul Brigittei Helm ?“

— „Femeea asta este extraordinară. De câte ori o văd plec sdruncinată“.

— „Ce tip de bărbat preferați?“

— „Lon Chaney“.

— „?!?!?!“

— „Da, da (îmi spuse râzând), e un bărbat adorabil“.

— „Prima dragoste ?....“.

— „La fel cu celelalte două care au urmat. Am iubit totdeauna la fel, însă acum iubesc mai mult ca toate celelalte trei la un loc. In asta constă toată viața. In dragoste se rezumă totul. Nu concep ca o femee să fie un amuzament trecător pentru un bărbat. Nu pretind vecinicia, dar o urmă e bine să lași“.

Stuewe se apropie și o invită la dans. Se ridică veselă.

Ce ne spune d-ra Leria Niky-Cucu

D-șoara Leria Niy-Cucu e destul de tânără, e precoce chiar, pentru progresele realizate în cariera artistică. Nu are decât 19 ani și e maestră de coreografie, cu diplomă dela Paris, unde și-a făcut toate studiile pedagogice. A debutat pe scenă la vârsta de opt ani, ca elevă particulară a d-nei Thereza Battaggi, în opera „Aida“.

Admirabila noastră dansatoare, a cărei artă ne-a entuziasmat la atâtea spectacole și despre care străinătatea vorbește în mod elogios, deține un important rol în filmul „Ciuleandra“.

— Și sunt fericită, îmi spune dânsa, fericită că-mi pot face debutul adevărat în cinematograf, la care năzuiam de atâta timp... Am mai turnat, anul trecut, într'un mic film pentru școlari, sub direcția d-lui Obler, de data aceasta însă, joc într'o producție care va străbate toată lumea și am satisfacția de a fi prima interpretă de pe plaiurile românești, care va răspândi farmecul dansului și ariilor noastre naționale pe ecranele străinătății...

Voi cânta două arii naționale bine alese — îmi spune dânsa sub ochii proteguitori și mândri ai mamei sale — și voi dansa din toate fibrele corpului meu... Am, în plus satisfacția că Hans Stuewe și Mally Delschaft mi-au fost elevi...

Cursurile au avut loc în casa preotului Mircea din satul Hăbășești, care a înțeles menirea operei întreprinse și ne-a primit cum nu se poate mai ospitalier...

Nu pot să vă spun decât că aștept emoționată debutul, atât al meu cât și al elevilor mei...

J. de S.

CITITORI,

Prezentați-vă cu această revistă Joi, 12 Iunie, orele 5 p. m. și veți primi autografe dela oricare din interpreții filmului „Ciuleandra”.

Cronica atletismului ușor
Săritura cu prăjina

Tudor Arghezi

Acest sport de mare însemnătate în regiunile uscate, își demonstrează marea lui eficacitate pe terenurile mlăștinoase și pe ploaie, un pas echivalând cu aproximativ 15 pași, ceva mai puțin sau ceva mai mult, după prăjină și picior. Cât despre teoria prăjinii, ea se găsește calculată în angrenajul bicicletei, cu deosebirea că distanța dintre coadă și vârf, perfect verticală și dreaptă, e reprezintată în spațiu prin linie curbă sau în cifre rotunde.

Verificarea se face destul de ușor, dacă luăm o prăjină de 6 m. și culcând-o pe pistă facem să circule de-a lungul ei, paralel, o bicicletă (indiferent marca și naționalitatea), socotind pasul acesteia egal cu poziția, considerată de două ori, a unei pedale. Vom vedea că bicicleta pășește 6 metri.

Totul se petrece perfect normal, repetăm, pe teritoriu uscat, cum ar fi parcursul șes dintre Constanța și Tekirghiol, unde cu toate că există umiditate, acest element se află în stare de mare și de ghiol, fără să se confunde terenul propriu zic cu apa propriu zisă și să formeze ambianță de zmârcuri. Când plouă însă sau pe țărmurile Finlandei și Zuiderzeii bicicleta se comportă ca prăjina numai în ceiace privește teoria, partea mecanică abstractă, lăsând în practică de dorit.

Să presupunem că un sportsmen ar avea intenția să parcurgă distanța dintre redacție, din strada fostă Sărindar, și Capșa, pe o vreme de ploaie, cum a fost acum două săptămâni.

Cu bicicleta i-ar fi imposibil, afară dacă, *in extremis*, sportsmenul nu s'ar constrânge hermetic să poarte un înveliș de cauciuc fără nasturi, adică fără butonierele prin care se poate strecura substanța lichidă a ploii. Sau, cel puțin, ar putea să utilizeze bicicleta, nu fără oare care risc, din alt domeniu de cât al teoriei ce ne interesează, scoborând scara pe bicicletă și lăsând acest instrument, de altfel ideal, la portar, de unde ia cu sine prăjina.

Cu prăjina însă, din două salturi, sportivul a și ajuns la Capșa, unde își poate lua liniștit ceaiul cu brioși. Singurul lucru care poate înlocui prăjina în asemenea cazuri, ar fi picioroanga. Dar ce mi-e picioroanga decât o prăjină în dublu exemplar și acționând paralel?; dovadă că acest cuvânt nici nu se întrebuințează la plural decât pentru simplificarea înțelesului și a elementelor de filosofie — de unde și ezitarea la oamenii de știință, deprinși cu pluralul *picioroange*, de-a scri când picioroangă când piciorong.

Dar întrebarea ce vine spontan și natural este, cum de a descoperit omul prăjina? Era prăjina înaintea sportului sau sportul a venit după prăjină? Căci, în cazul bicicletei, problema e tranșată încă de mult, în sensul că bicicleta s'a ivit după om, chiar dacă admitem că primul exemplar al acestui minunat vehicul avea roata din față cu diametrul de 50 de ori mai lung decât al roții dinapoi. Și concluzia este firească și aproape banală. Obiectele de fier s'au născut toate, nichelate sau date numai cu lac, în urma istoriei universale — adică după obiectele de piele și carne, cum ar fi girafa, omul și kangurul.

Incepând dela Bușteni și până dincolo de Predeal, natura muntoasă începătoare, făcea exclusiv prăjini, adică linii multe paralele, ca băeții mici, în primele săptămâni ale cursului primar, obligați să se obicinuiască să ție condeiul cu trei degete, de-asupra hârtiei. Entuziast în ridicula lui monotonie, muntele fabrica prăjinile cu iuțeala și încredințarea cu care omul în repaos ține mânile unite între genunchi și învârtește degetele mari unul împrejurul celuilalt până ce adoarme și stă. Ce i-a venit însă omului să scoată prăjina din pădure și să se folosească de ea, ca să sară cât colo? Problema, destul de complicată, e cu atât mai dificilă, cu cât ne lipsesc documente. Dacă relativ la verbul mai mult sau mai puțin derivat, al noțiunii active, s'ar putea cu oarecare fantezie absurdă, cerceta cuvântul *a prăji*, *prăjire* și forma lui calificativă, *prăjit*, *prăjită*, în ceeace ce concerne substantivul suntem desarmați. Ne mulțumim cu realitatea neinterpretată și luăm sportul așa cum l-am găsit, cu vârful subțire al prăjinii priponit în pământ și cu căpătâiul gros ridicat în văzduh.

Probabil că în timpurile imemoriale, când natura prezinta monștrii ei de la început, omul a văzut poate, pleziozaurii, ihtiozaurii, dând fuga sprijiniți în coadă, sărind peste insule și fluvii, și a notat pentru viitor, ca să încerce și el, acest artificiu folositor. Un *truc* care sporește fie timpul, fie vitessa e totdeauna binevenit la oameni; e de ajuns să reflectăm la benzină ușoară și automobil.

Ca observații personale asupra sportului saltului cu prăjina, pot să spun că sunt, nu mulțumit ci superior încântat. Prăjina mi-a permis să locuiesc în parcul dela Brașov și să-mi văd de treabă în București, venind de două ori încoace și ducându-mă de trei ori încolo, înapoi, cu ajutorul unei prăjini de una sută metri. Cine dorește să mă vadă n'are decât să mă aștepte la Câmpina, unde mă opresc todeauna câte puțin ca să-mi leg șireturile la ghete — și plecarea are loc todeauna de la șosea, unde prăjina îmi stă răzimată de Arcul de triumf. De acolo, cu autobuzul sosesc la Cercul Militar. Economia și de chirie și de cale ferată e considerabilă. Dau lecții săptămânal la Aerodromul de la Băneasa, unde tocmai fac un curs cu câteva Domnișoare, care au părăsit pilotajul și doresc să încerce sensațiile aeriene fără motor. Inscrierile se primesc la Rectoratul din București sau la ziarul Neamul Românesc.

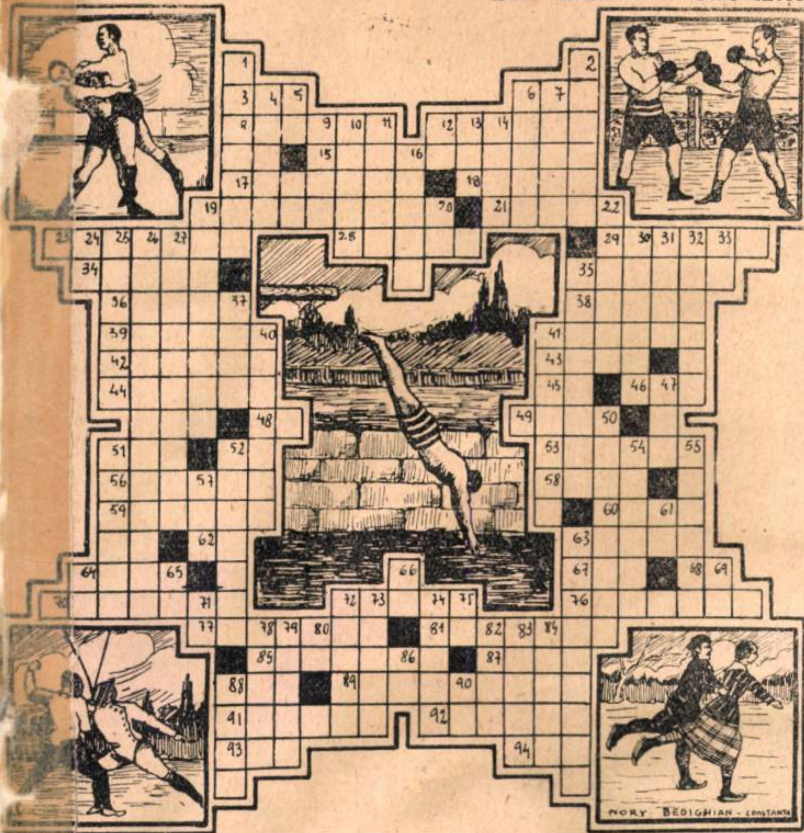
Jocurile „Realităţii Ilustrate"

Joc de cuvinte încrucişate

(10 puncte)

- SPORT -

NORY BEDIGHIAN - CONSTANTA

ORIZONTAL: 3) Sport; 6) Lovi-ră (fig.); 8) Fadă; 12) Care prac-că un sport, fără a-şi face o pro-siune din ea; 15) Persoane cari ocupă cu un anumit sport; 17) ehicul pentru sport; 18) Sport făcut; 19) Uniune (şi în sport); Nume femenin; 23) Sportsman felul lui; 28) Popor; 29) Curse bărci; 34) Fluviu în apusul Eu-pei; 35) Sport; 36) Stop!; 38) O-ş în Europa; 39) Bronz; 41) Se-tor, în vechea Atenă; 42) Ame-te; 43) Adverb; 44) Titlul purtat sultanul şerif din Maroc; 45) ă litere din „Scont"; 46) Arti-laţie; 48) Pronume; 49) Animal, ră de care un anumit sport n'ar ai exista; 51) A se jena; 53) A-rat pentru exerciţii fizice; 56) re se referă la osul cubital (fem.)) Sport românesc; 59) Oraş în ranţa; 60) Interjecţie; 62) Bold; Culoare ;64) Pasăre; 67) Râu în ia; 68) Zeu; 70) Sport; 72) Li- 76) Sport; 77) Formă a rselor pedestre (pl.); 81) Increţit; Sport; 87) Poeme satirice de raţiu (fără finala); 88) E tare şi re în multe jocuri de cărţi; 89) ort; 90) Unul din cei 11 jucători football; 92) Luptător (la Ro-ni); 93) Adverb; 94) Prefix.

VERTICAL: 1) Cel care dă sem-lul de plecare la curse; 2) Sport; Ataşez (fig.); 5) Literă greceas-, 6) Imobili (vorbind de ochi); 7) rtea arenei unde se ţin taurii inte de luptă; 9) Progres; 10) bru vegetal; 11) Adverb; 12) Tre-repede pentru unii, încet pen altii; 13) Invins!; 14) Nume fe-in (inv.); 16) Plantă; 19) Sport e răspândit; 20) Pronume; 22) ptentrional; 24) Prefix, intră în mpoziţia multor cuvinte franţu-şti; 25) Amuzant (fig.); 26) Per-ană care practică un anumit ort (fem.); 27) E întrebuinţat la teva sporturi (pl.); 30) Condamnat de biserică; 31) Nume femen n; 32) Garanţie; 33) Pronume; 35) Sport; 37) Iacă!: 40) Cardinal italian (1469—1534); 41) Nu respectă decalogul; 47) Măsuri de timp; 50) Cu miros tare şi gust acru; 51) Sarea unui acid; 52) Sport englezesc; 54) Balustradă; 55) Termeni; 57) Plasă; 61) Prefix; 63) Cavalerii, cari în luptele cu tauri, combat animalul cu suliţa; 64) Zeu; 65) Cal de paradă; 66) Notă muzicală, 69) Şampion sportiv; 71) Verb; 72) Oraş în Canada (TT=T); 73) Lună; 74) Boală; 75) Măsură;; 78) Care joacă rol într'un eveniment 79) Meşteşugari; 80) Pronume; 82) Anagramă din „Peţi"; 83) Fardat; 84) Care se referă la unele părţi ale pilei; 86) Interjecţie (inv.); 88) Bonetă romană; 90) Notă muzicală.

Deslegările se primesc până la 10 Iulie 1930. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerele 175, 176, 177 şi 178 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea 500 lei. Premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători, primeşte câte un volum. Premiile se vor distribui la 20 Iulie 1930.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Const. Mille 7, Et. II
TELEFON 306/67
Director redacţional:
NIC. CONSTANTIN
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe şase luni	„ 180
Pe trei luni	„ 95
Pentru străinătate	„ 490

Cuvintele încrucişate autohtone

de N. Gh. Popescu-R.-Vâlcea

III

Primul pas era făcut. Chiar dacă eram pisaţi cu tot felul de opere, — când era vorba de un scriitor, sau cu o grămadă de filme, — atunci când se alegea figura unui artist de cinema, un lucru rămânea destul de cert: compunătorii nu mai lucrau la voia întâmplării, ci îşi precizau o directivă, inspirată de figura aleasă.

De aici şi până la încrucişarea spirituală, mai era de făcut un singur pas — ultimul şi cel mai greu!

Am socotit de datoria noastră să clarificăm şi lucrul acesta publicând jocuri în care cuvintele se armonizau cu figura, pe cale directă, sau prin contrast.

Pentru aceasta, în afară de figurile lucrate de noi, am reprodus un cap de artistă, din revista germană „Das Rätsel".

Se ştie că figurile acestea, sunt lucrate după o technică specială a tipografiilor apusene. Prin urmare, dacă am fi semnat clişeul — nu încrucişarea, cum am făcut noi — am fi fost tot atât de stupizi, ca şi un oarecare Cojan care a avut „cutezanţa denaturată" să abuzeze de buna credinţă a cititorilor, semnând clişeul acestor figuri, spre a trece şi drept un excelent... desenator! Şi publicul care... înghite (?) l'a crezut!...

Figura aceasta a apărut în No. 33 al „Realităţii Ilustrate". Ca să se vadă şi mai bine frumuseţea cuvintelor alese — artista prezentând interes numai prin atitudinea ei sugestivă — dăm câteva din semnificaţiile cuvintelor mai importante.

ORIZONTAL: *4) Romantică. 12) Iubita unui celebru poet italian, imortalizată în opera dela No. 18 vertical. 15) Două consoane dintr'un instrument cu care zeul amorului aruncă săgeţile. 16) Personificarea tipului de femee. 30) Respiraţia prelungă ce exprimă o vie plăcere sau durere. 45) Mare pictor italian, autorul celui mai reprezentativ tip de femee.*

VERTICAL: *3) Secreţiune provocată ,eventual, de o mare emoţie sufletească, dar care, în special, la femei poate fi numai o simplă artă. 5) Podoabe ce se găsiau în părul femeilor. 10) Celebră femee iubită de Petrarca. 11) Zeiţa zorilor. 21) Nostalgie. 23) Dor înfocat. 24) Plină de nevinovăţie sufletească. 32) Işi alipea buzele cu pasiune de.. faţa cuiva.*

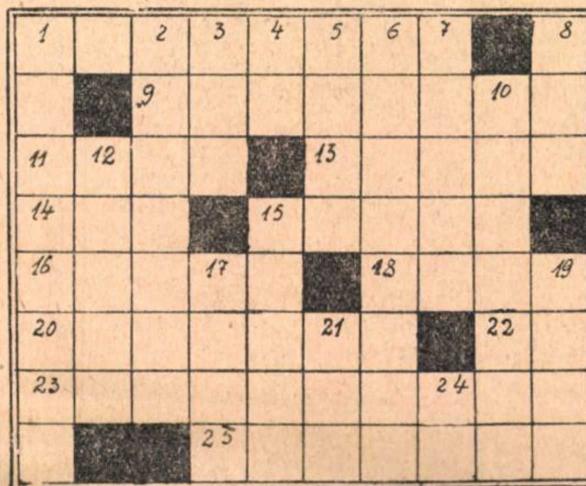
Acestea sunt cuvintele principale, restul servind de umplutură. Principiul nostru era acela de a se lăsa câteva greşeli în încrucişare, (inversări, anagrame,) atunci când se puteau stabili cuvinte frumoase.

(Continuare în numărul viitor)

Joc de cuvinte încrucişate

(10 puncte)

de ŢUŢU

Orizontal: 1) Colecţie de canoane eclesiastice. 9) Poet antic care cânta plăcerile şi vinul. 11) Din ce a făcut Dumnezeu pe om? 18) Se înfrupta (fig.). 14) Nasul unor anumite dobitoace, sau oameni. 15) Să-şi însuşiască pe nedrept! 16) Negustor de orz. 18) Povestia. 20) Cetate romană în faţa Slatinei. 22) Pronume (inv.). 23) Perspicacitate. 25) Compus metalic.

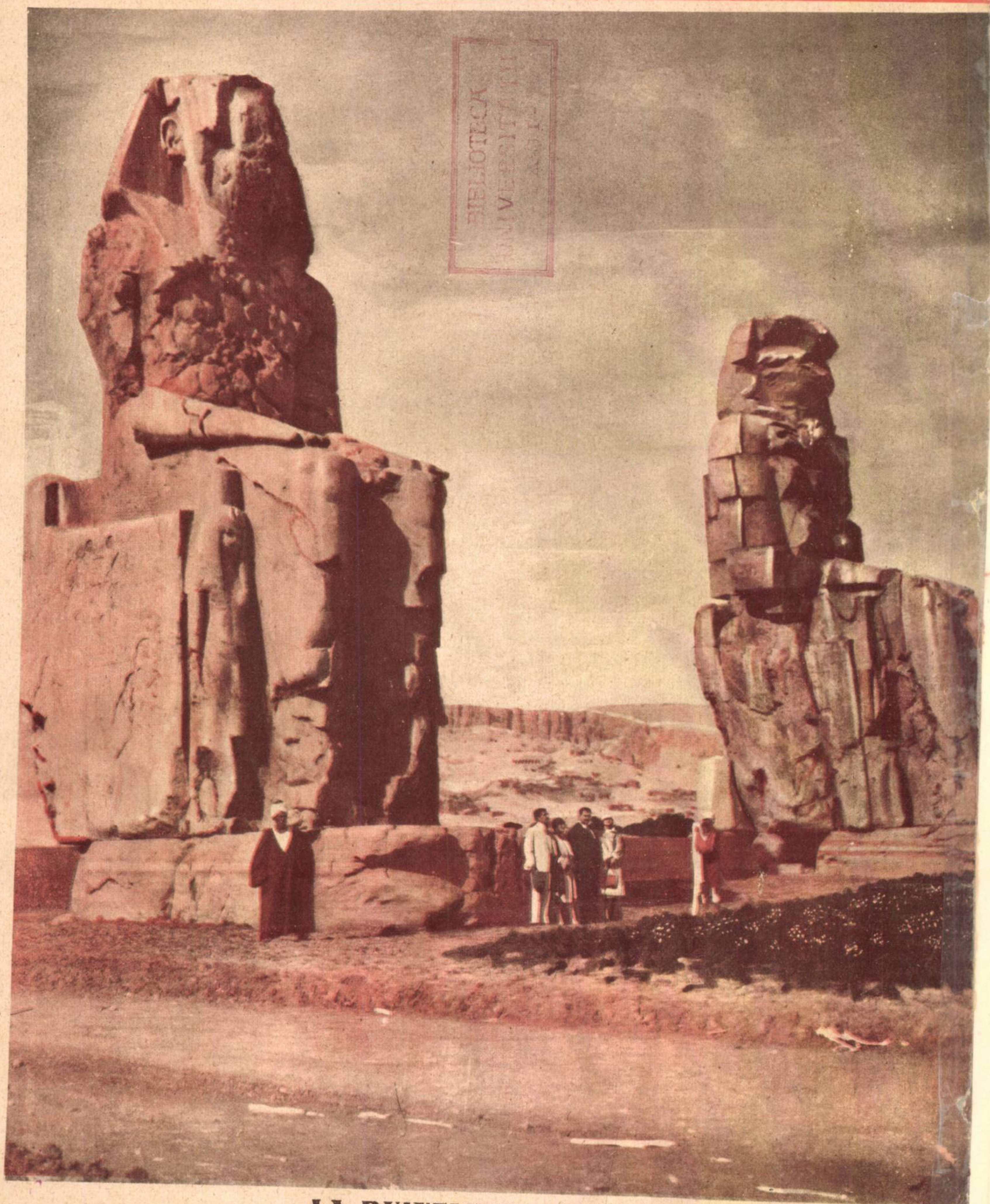
Vertical: 1) Carieră de calcar în jud. Buzău. 2) Patria lui Schopenhauer, 3) Regină a Angliei. 4) Notă muzicală. 5) Sburător, victima îndrăznelii sale. 6) Puse în ordine. 7) Tăgăduieşte. 8) Numeral. 10) Supuse unei anumite examinări medicale. 12) Bibliograf român (1817—1887). 15) Pari. 17) Babadam. 19) Eretic. 21) Băutură. 24) Măsură.

Poşta jocurilor

C. Cojan-Focşani. — Eforturile noastre de a scoate la iveală producţiile dvs. originale, din pletora plagierilor, au dat acelaş fiasco, întocmai ca şi „cutezanţa denaturată" cu care dvs. aţi încercat să descoperiţi elemente streine în producţiile noastre originale. — **Tantoi** pe **tantoi**, d-le Cojan!... Nu?

REBUS

REALITATEA
ilustrată

LA RUINELE DIN THEBA